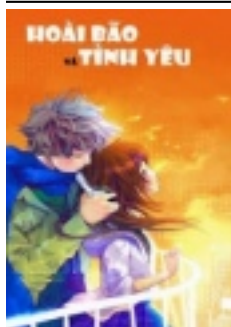

Hoài Bão Và Tình Yêu

Contents

Hoài Bão Và Tình Yêu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	29
8. Chương 8	35
9. Chương 9	40
10. Chương 10	46
11. Chương 11	52
12. Chương 12	59
13. Chương 13	63
14. Chương 14	69
15. Chương 15	71
16. Chương 16	76
17. Chương 17	83
18. Chương 18	88
19. Chương 19	93
20. Chương 20	97
21. Chương 21	102
22. Chương 22 - End	108

Hoài Bão Và Tình Yêu

Giới thiệu

Phần lớn trong chúng ta, cứ mãi mê đuổi theo những giấc mơ với tình yêu đẹp như cổ tích, với hoài b

1. Chương 1

Thời sinh viên giống như một cơn gió thoảng.

Từ bản thân mình nghiệm ra, An thấy câu nói kia đúng tuyệt đối. Chớp mắt đã đến năm thứ 4 rồi. Trong bốn năm gần gũi, tâm trạng cô mà nói cũng đã biến hóa như bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông, biến đổi từ u ám, chán chường, đến vui vẻ và cuối cùng là bình lặng. Còn năm thứ 5, An cũng chưa có thời gian ngồi suy ngẫm.

Đại học Bách Khoa vốn là một trường kĩ thuật nổi tiếng khắc nghiệt của cả nước. Nhân tài không ít nhưng kẻ bê tha cũng rất nhiều. Chỉ cần lơ đãng một chút thì dù có thông minh đến mấy cũng rất dễ bị rớt đài. Cái án học lại lúc nào cũng treo lủng lẳng trên đầu. Chuyên ngành An học là Công nghệ sinh học, chủ yếu là lý thuyết, thực nghiệm, không phải bù đầu với những con số.

Xuất thân từ dân Văn, vốn quen với âm thịnh dương suy, ngày đầu tiên chân ướt chân ráo bước vào Bách Khoa, An có chút thích ứng không kịp. Ngay ngày đầu tiên nộp hồ sơ nhập học, đại chiến giữa một vòng vây toàn nam nhi, thậm chí thể nào cái gọi là “củ hiêm nhưng không quý”, trong lúc nhất thời An có cảm giác mình đang từ thiên đường rớt xuống địa ngục.

Quả thực, trong 2 năm đầu với cô khổ sở không kể hết. Cứ nghĩ đến những phép tính, học thuyết dài dằng dặc của 2 năm đại cương mà An toát mồ hôi. Đại số, giải tích, vật lý, hóa học, hình họa là những môn bắt buộc mà bất kỳ sinh viên nào cũng phải học qua. An tự mình không giỏi mấy môn tự nhiên nên chỉ có thể lầy cùn bù thông minh mới mong ngóc đầu lên được. Chính vì thế, 2 năm đầu, cô không dám khinh suất, lơ là việc học. Cô có thay đổi chút nhiều so với cấp 3 nhưng với những người bạn cũ cô vẫn là con một sách chính hiệu.

Vào chuyên ngành, thoát khỏi những con số, lại đúng với sở trường nên việc học của An cũng dần thoải mái hơn. Thời gian rỗi cũng nhiều hơn. An vui vẻ tham gia tình nguyện và các câu lạc bộ trong trường. Cô dần trở nên tự tin, không còn bẽn lèn, hay xấu hổ như trước nữa. Tính cô dễ cười, dễ tâm sự, xuề xòa, có giận ai thì cũng chỉ phụng phịu đôi chút rồi bỏ qua. Bề ngoài cô có vẻ đứng đưng, không quan tâm đến những gì xung quanh. Kì thực, trong cái vỏ ngoài điềm đạm ấy là một cá tính sôi nổi, mạnh mẽ và một trái tim nhân hậu.

Giống như đa phần các Sư Tử khác, An luôn thích thay đổi. Theo quan niệm của cô, cái gì cũng phải biết một ít. Thế cho nên đến khi vào đại học đã rất dứt khoát rũ bỏ quá khứ 12 năm là dân Văn, hào hứng đi thi khối A, đến khi vào chuyên ngành lại chọn khối B. Mê phim và truyện đã thành truyền thuyết, điều đặc biệt là An rất ít bị ảnh hưởng. Hôm qua còn thức thâu đêm xem phim, hôm sau đã có thể nghiêm túc cùng bạn bè ôn thi, hoàn toàn ra dáng một sinh viên chăm ngoan, mẫu mực. Không giống như nhiều cô nàng cùng lứa tuổi, thường bị những câu chuyện, nhân vật hoàn mỹ biến cho trước mắt toàn màu hồng, An có cái nhìn rất thực tế. Đọc truyện, xem phim với cô mà nói, cho cô cái nhìn đa chiều hơn về cuộc sống, biết nhiều hơn về tâm lý và những mặt khác nhau của con người... tích lũy và học hỏi được vô số những chân lý “để đời”. Một số trong đó đã trở thành “chân lý” treo đầu giường cá phòng cô.

Đàn ông tử tế thì xấu trai.

Đàn ông đẹp trai thì không tử tế.

Đàn ông đẹp trai và tử tế thì đã kết hôn.

Đàn ông đẹp trai, tử tế, chưa kết hôn thì vô dụng.

Đàn ông đẹp trai, tử tế, chưa kết hôn và già thì không quan tâm đến chúng ta

Đàn ông đẹp trai, tử tế, chưa kết hôn, giàu và quan tâm đến chúng ta thì là những tay chơi.

Đàn ông đẹp trai, tử tế, chưa kết hôn, giàu, quan tâm đến chúng ta và chân thành thì đồng tính.

Đàn ông đẹp trai, tử tế, chưa kết hôn, giàu, quan tâm đến chúng ta, chân thành, ngay thẳng và không bao giờ thất vọng về chúng ta ngay cả khi chúng ta chủ động làm quen họ trước, thì những người đàn ông này phải có một số vấn đề gì đó.

Đây là lời thoại “kinh điển” của nhân vật Jang Young Ja mà bất cứ ai đã từng xem “Nàng Kim Sam Soon” đều không cảm thấy xa lạ.

Phòng 209 có 12 thành viên thì có đến nửa già là năm thứ 4, còn lại đều đã sang năm cuối, đã sớm bước qua cái tuổi mơ mộng của những nàng sinh viên năm nhất. Thế cho nên, khi An mạnh miệng đưa ra cái “chân lý” kia, các nàng rất tán thành. Thậm chí, sau câu cuối cùng còn thêm vào một dòng:

“Đàn ông đẹp trai, tử tế, chưa kết hôn, giàu, quan tâm đến chúng ta, chân thành, ngay thẳng, không bao giờ thất vọng về chúng ta ngay cả khi chúng ta chủ động làm quen họ trước và hoàn toàn không có vấn đề gì thì nhất định chỉ có trong tiểu thuyết ngôn tình”.

Tất nhiên, với một phòng nữ có đến 12 cá nhân thì vẫn có trường hợp ngoại lệ.

- Ôi, sao trên đời lại có người đẹp trai thế! Nếu được làm Osin ngày ngày rửa chân cho anh ấy tao cũng cam lòng.

Khỏi cần bỏ quyển truyện xuống, An cũng biết Thúy đang nhắc đến ai. Người mà đại tiểu thư này có thể “cam lòng” hạm như thế, nếu không phải mỹ nam Hàn Quốc Lee Min Hoo thì còn ai vào đây.

- Mày sinh chậm vài tháng có phải thành 9X rồi k?. Hạnh ở giường dưới lên tiếng trước tiên.

Còn An thì chép miệng: “Trai đẹp cũng chỉ để ngắm mà thôi”!

Câu nói băng quơ của An làm cho bao nhiêu ngôi sao đang long lanh trong mắt Thúy nổ đum đụp. Cô trừng mắt, ánh mắt như muốn nã đạn vào con người đang ung dung đọc sách trên giường kia: “Mày không được trạ đạp lên thần tượng của tao”

An chỉ buột miệng trên bạn. Thấy Thúy nổi khùng, cô chỉ hơi nghiêng quyển truyện xuống, giấu nụ cười trên môi: “Không đúng sao”. “Bốp” một chiếc gối xinh xắn đập ngay lên mặt An.

- Thôi kệ hân, mắt sinh ra không để nhìn thì để làm gì. Bích kéo áo Thúy.

Thúy “Xì” một tiếng, quay lưng lại, rồi 2 đứa lại cắm đầu vào màn hình máy tính.

Vốn dĩ, một chủ đề nhạy cảm như thế nào dễ được cho qua, nhất là trong một phòng kí túc nữ. An chỉ buột miệng trên bạn, nhưng cũng rất nhanh trở thành đích ngắm.

Thúy nằm ở giường phía trên An, ngó đầu xuống, cười cười: “Biết đâu có một anh chàng đẹp trai theo đuổi mày thì sao?”

An bỏ sách xuống, chưa kịp trả lời thì Thúy chen ngang, giọng khiêu khích: “Đừng nói với tao là mày sẽ giữ làm của riêng đó nhé”

An trề môi, rồi từ tốn nói: “Tao chỉ cảm thấy người đẹp trai thì khó giữ”

Bích phản bác: “Chứng tỏ mày không có bản lĩnh. Gần 1 anh chàng đẹp trai, tài giỏi, còn không tranh thủ “ăn” đi. Một người như vậy, có biết bao người đẹp vây quanh, chỉ mong được anh ta để mắt đến”.

An nhún vai: “Rất tiếc, em không phải người đẹp, cũng không có nhà hứng tham gia nó, chị ạ”. Khẽ vén tóc mái, An tiếp tục: “Có câu nói thế này: Có hai bi kịch trong cuộc đời, một là không đạt được điều mình mong muốn, hai là chiếm đoạt được nó. Mày nói xem, rơi vào vòng “mình hân đại chiến” ấy, tao sẽ lãnh bi kịch nào?” An không có ác cảm với những anh chàng đẹp trai, chỉ thấy rằng trai đẹp thường đa tình, phong lưu, lúc nào cũng có hàng tá vệ tinh vây quanh. Chiến đấu đến mê mẩn sứt đầu, may mắn mới giành được anh ta rồi lại phải lo ngay ngáy bị kẻ khác cướp mất. Vậy thì có gì là sung sướng. Chỉ cần một người bên cạnh, chia sẻ mọi buồn vui với cô, thế là ổn.

An đặc biệt hâm mộ nhân vật Dan trong “Trở về Eden”-1 người đàn ông bình thường nhưng luôn bên cạnh che chở cho Stephany cao quý. Cô vẫn luôn ám ảnh bởi hình ảnh Candy – nhân vật truyện tranh mà cô vô cùng yêu thích, phải nhường lại Terry- người mình yêu cho người con gái khác.

Bích phì cười: “Mày có tưởng tượng quá mức không, sao nghe lâm li máu chảy đầu rơi thế. Các cụ có câu: “Nhất cự ly, nhì tốc độ”. Anh ta đã chủ động tấn công mày, như thế mày đã có một ưu thế cực ly nhất định. Hơn nữa, những anh chàng hoàn hảo thường thích những cô nàng ngốc nghếch...”

An hét âm lên: “Cái gì? “

Bích chấp tay cười giả lả: “Chưa nói hết, ngốc nghếch, đáng yêu. Đứng trước một anh chàng như vậy, mà mày không có cảm giác gì, thì chỉ có thể kết luận là mày bị vô cảm?”

Thúy lại đề thêm vào: “Ghét của nàotrời trao của đấy, tao nghĩ mày nên lên kế hoạch đi là vừa”.

An gãi gãi tai: “Tao cũng không phải là kẻ cố chấp. Nếu đã là của trời cho, thì cũng nên biết cách... hưởng thụ. Hihi”

“ Tít, tít, tít”, có tín hiệu tinnhắn. An lần mò tìm điện thoại. Thúy nhe răng, ngó An dăm dăm: “Không phải traiderp nhắn tin đó chứ”

An khẽ lườm cô bạn một cái. Chợt cònhúu mày. Tin nhắn đến: “Tao buồn, mày ra cổng kí túc đi”!

.....

Quân nâng cốc lên, cốc bia mát lạnh làm anh thấy dễ chịu đôi phần. Cả tuần nay, công việc bận rộn khiến anh không có thời gian nghỉ ngơi, vô cùng mệt mỏi. Bên đối tác yêu cầu phải hoàn thành xong hợp đồng sớm. Là người đảm nhiệm chính, Quân không dám lơ là. Lúc giám đốc bắt tay chúc mừng, Quân mới thở phào nhẹ nhõm: “Phù! thế là xong một tuần vất vả”. Anh gọi điện rủ Đạt – tên bạn thân đi uống bia.

26 tuổi, Quân đã là trưởng phòng kỹ thuật của một tập đoàn công nghệ thông tin hàng đầu cả nước. Đó là kết quả xứng đáng của một quá trình phấn đấu không mệt mỏi và rạch ròi của anh từ khi còn là một sinh viên. Về ngoài thông minh, nhanh nhẹn cùng sự nhiệt huyết, ham học hỏi khiến Quân nhanh chóng được các sếp đề ý và tin tưởng giao cho những nhiệm vụ then chốt.

- Ông định đi tu luôn đấy hả? Gái đẹp bày ra trước mắt mà không biết hưởng. Phải thôi, thôi dùng hai tay hai chân quơ cho bằng hết.

Đạt lại thao thao bất tuyệt bài camuôn thuở. Anh thấy cái thằng bạn mình sao mà đại thế. Đẹp trai, thành đạt, chưa cần ngoác tay các nàng đã ngã rạp, thế mà cứ đứng đưng như không.

Quân quá hiểu tính bạn, không lằng nhằng đi với anh mà Đạt không cầu nhậu chuyện này. Hấn lo lắng cho anh, muốn anh mau mau có người để chia sẻ những buồn vui trong cuộc sống.

Lời chưa thoát khỏi miệng, Quân đã bị cô gái bàn đối diện làm cho chú ý: “Cho 2 cốc”. Cô gái ngồi đối diện Quân cắttiếng, 2 ngón tay giơ giơ về phía chủ quán. Đi cùng cô là một cô gái trẻ tuổi.

Quân nhui nhúi mày “Hóa ra là cô bé ấy”. Đạt đang uống dở cốc bia, thấy Quân lơ đãng nhìn về phía trước. Theo phản xạ, anh cũng quay lại rồi tỉnh bơ bảo Quân: “Chưa thấy con gái uống bia bao giờ sao?”

Cuối tháng tư, tiết trời oi nồng của mùa hạ đã lan tỏa khắp thành phố. Quán bia là địa điểm lý tưởng để cánh đàn ông bù khú, đặc biệt là tầm chiêu mộ. Quán mà An đang ngồi rất đông khách, người ra người vào, trong đó không ít là phụ nữ. Sự xuất hiện của An, Lan vẫn khiến không ít các bàn nhậu chú ý. Nhìn 2 cô gái ăn mặc giản dị, khuôn mặt thơ ngây không ai nghĩ từu lượng lại khá vậy. Vài vị đàn ông trung niên khe khẽ lắc đầu: “Trẻ con bây giờ học đòi thật”

An đã uống đến cốc thứ hai. Cô uống không phải là kém nhưng ghét nhất là việc dùng rượu để giải sầu. Chạy như bay từ phòng xuống cổng kí túc, nhìn thấy khuôn mặt xẹp lép cùng đôi mắt chỉ trợn khố của Lan, An không khỏi xót xa. Cả phòng vốn luôn coi nhau như chị em trong nhà, nhưng Lan là thân với cô hơn cả, có chuyện gì cũng kể hết. Cái dáng vẻ bị thương đó của Lan khiến An gật đầu cái rụp khi Lan nói muốn đi uống rượu: “Uống thì uống, nếu rượu làm mày thấy khuây khỏa hơn thì tao sẽ uống cùng mày”

- Nói đi chứ. Rốt cuộc mày làm sao thế? An bắt đầu thấy sốt ruột.

- Tao và Việt chia tay nhau, thế thôi. Câu nói được Lan buông ra một cách băng quơ.

An không lạ gì cái kiểu cơm chẳng lành canh chẳng ngọt của 2 đứa bạn nhưng lần này nhìn cái bản mặt bất cần đời của Lan, An nghĩ sự việc không đơn giản như vậy.

Lan hít một hơi thật sâu, nâng cốc:

- Thôi không nói nữa, hôm nay chúng mày chỉ có nhiệm vụ uống và uống cùng tao.

An trầm nghĩ: “Thôi kệ, nếu nó muốn, nó sẽ tự khắc nói”.

Lan thừa biết An không thích rượu bia nhưng vẫn dụ cô uống được 3 cốc. Đến cốc thứ 4, An lắc lắc đầu, hươ hươ tay: “Chịu thôi. Ra trận cũng có kẻ bị thương. Tao nguyện làm hậu phương giải quyết bãi chiến trường ày”.

- Uống đi, uống đi mày, uống vì tao đã được tự do. Lan bắt đầu lè nhè.

- Thôi được, nốt cốc này. Nào cùng cạn vì sự tự do của mày.

Lan phá lên cười. An lơ đãng nhìn Lan. Con bé đang gục gặc đầu, cái miệng nửa cười, nửa không, mắt nhìn xuống đất mà cảm thấy như xa xăm lắm.

- Muốn khóc à? An nhẹ giọng hỏi.

Hình như, Lan khẽ gật đầu. Một lúc sau, cô lên tiếng: “Mày nghĩ tao có nên chia tay Việt không”.

An sững sờ: “Lần này thực sự nghiêm trọng vậy ư?”

“Tại sao? Có thể nói tao biết không?” An nuốt nước bọt.

Lan thủ thủ, tiếng cô nhỏ dần, nhỏ đến mức An phải căng hết tai để nghe: “Tao cảm thấy Việt... không yêu tao như tao tưởng. Tao không muốn nói lý do vì tao thấy nó thật buồn cười. Mày biết không, tao với Việt giận nhau, chỉ vì một que kem. Hic, một que kem thôi...”

Giọng Lan có phần nghẹn lại. An vỗ vai an ủi. Sau cơn xúc động, Lan nói tiếp: “Tao và hắn đi chơi. Tao muốn ăn kem. Hai đứa oản tù tì để xem ai phải đi mua. Tao thua nhưng tao không chịu, tao lớn tiếng: “Có giao kèo là thua phải đi mua đâu”. Công nhận tao cũng cố chấp thật. Lại oản lại, lần này Việt thua, nhưng hắn không chịu đi mua. Thế là giận nhau, lúc bọn tao về kí túc lấy xe, hai đứa đều im lặng, hắn chẳng nói chẳng rằng lên xe phóng thẳng, mặc kệ tao đằng sau. Mày thấy lý do có buồn cười không?? Đây không phải là lần đầu như thế. Lúc nào giận nhau, Việt cũng bỏ đi như vậy. Tao cứng đầu thật nhưng dù gì tao cũng là con gái, sao không nhường tao lấy một chút hả mày. Tao cảm thấy Việt mãi mãi không lớn được, hắn đã quen được chiều chuộng rồi. Nếu cứ tiếp tục, không biết sau này tao còn phải buồn phiền thế nào đây”.

Lan lại thở dài. An biết, Việt là con một trong gia đình giàu có, từ nhỏ đã được cưng chiều. Việt tính tình dễ dãi, rất tốt với bạn bè. Ai cũng bảo Lan sướng vì có người yêu luôn luôn cưng chiều và ở bên cạnh những lúc cô khó khăn nhất. Từ hồi yêu Việt, An thấy Lan vui vẻ hơn, và cũng bớt tâm sự với cô hơn. Việt hoàn hảo, gần như không có gì để chê. Duy chỉ có cái tính cố chấp của hắn, An suốt ngày kêu gào sửa đổi mà không xong. “Hai kẻ cứng đầu trợn nhau biết đâu lại hóa hay”. An đã nghĩ như vậy về đôi Lan, Việt. Không ngờ cơ sự lại trầm trọng thế này.

“Thay đổi bản tính con người đâu phải một sớm một chiều là được. Mày từng nói, yêu nhau đâu nhất thiết phải lấy nhau, chỉ là giúp đỡ nhau trong một giai đoạn nào đấy. Hãy xem mày muốn gì. Nếu hai đứa tính đến chuyện lâu dài thì nên suy nghĩ cho kĩ, còn nếu yêu nhau chỉ để chia sẻ buồn vui thì đâu cần phải làm khổ nhau như vậy. Chẳng phải trước nay bọn mày luôn rất vui vẻ sao. Khi đã nói chia tay là khó quay đầu lại lắm đấy”. An cũng không hiểu sao mình có thể nói những lời này một cách trôi chảy đến vậy.

Lan lặng thinh, cô đang nghĩ ngợi. Một lát, Lan lại thở dài: “Tao ghét Việt quay lưng bỏ đi như vậy”.

“Rốt cuộc tình yêu là gì mà khiến bao người phải đau khổ?”. An thích cũng từng có, cảm nắng cũng nhiều nhưng cảnh giới yêu thì chưa đạt đến. Vạn vẹo đôi đũa trong tay, bất giác đưa lên gõ gõ chúng theo nhịp điệu bộ hết sức buồn cười - ngâm nga đọc bài thơ mà cô vô tình đọc được trên một forum nào đó:

“Em chỉ ước một thảo nguyên đầy cỏ. Một nông trường bát ngát lá mơ xanh. Một dãy Trường Sơn trồng đầy sả ớt. Một dòng sông chứa đầy rượu Jonny. Để nơi ấy tháng ngày em tu luyện. Xa bụi trần và quên lãng bóng hình anh.....”

Trong cái mơ màng của cơn say, Andường như thấy một người nào đó phá lên cười. Nụ cười tươi sáng tựa như ánh mặt trời buổi sớm mà cô vẫn nhìn thấy trong giấc mơ khiến cô ú ớ: “Hic! Tao say rồi!!”

2. Chương 2

“Nóng, nóng quá”. Cái nóng của lửa còn như thiêu như đốt làm An hoảng hốt bừng tỉnh. “Giờ là mấy giờ?” An quơ tay quơ chân, vô tình chạm phải tay Lan đang ôm chặt lấy cô. Giường kí túc vốn là giường đơn, 2 đứa nằm chung nên rất chật chội. An thấy nóng vô cùng nhưng không dám gỡ tay Lan ra, sợ làm bạn thức. Cô không nhớ nổi hôm qua 2 đứa đã mò về phòng bằng cách nào, chỉ mang máng nhớ rằng Lan cứ ôm chặt lấy cô, khóc rất nhiều, rất lâu.

Trong phòng giờ chỉ còn 2 đứa cô. Nắng đã dát vàng lên cửa sổ. Ngó điện thoại, An hốt hoảng: “Hơ hơ, đã 8 rưỡi rồi ư, hình như hôm nay mình phải lên học nhóm”

Lồm cồm bò dậy, đánh răng rửa mặt, thu dọn sách vở xong, An phóng như bay ra khỏi nhà bỏ mặc Lan đang rụi rụi mắt ngái ngủ. Hôm nay cả bọn phải ôn tập một môn quan trọng cho kì thi giữa kì, cô đã hứa lên học cùng, nhất định không được quên. Vừa thấy bóng An hốt hơ hốt hã chạy đến, Vũ béo đã nạt: “Ý thức không bằng đất con vi trùng, không bằng móng con vi khuẩn, không bằng...”

- “Không bằng con của con virion, OK?” An nhanh chóng cướp lời.
 - “Bình minh sớm quá đây bà chị ạ”. Diệp Chi cắn cắn bút, ngó An. “Nhìn cái bản mặt của mày chắc lại thức đêm cày truyện chứ gì”
 - “Ta ổng bia. Mệt!” An trả lời tỉnh rụi rồi ngó ngó xung quanh. “Mà tên Thuấn chưa đến à?”
- Cả lũ há hốc mồm, nhìn cái vẻ điềm đạm vốn có của cô không khỏi bất ngờ.
- “Uống vì buồn, vì tình hay vì bạn?” Linh tới tát phôi.
 - Vì bạn
 - Ha! Khó tin quá. Xem chừng heo nhà ta chuẩn bị xuất chuồng được rồi.

“Bốp” một quyển sách nhanh như điện xẹt lao về phía Vũ. Hấn nhấn nhó ôm đầu, vẫn không quên trêu chọc An: “Cỡ mày chỉ có con trai chủ lò mổ mới đỡ nổi”. Lại một quyển sách nữa lạnh lùng lao tới!

Lớp của An chỉ khoảng 30 người, cô quen thân hết thầy mọi người nhưng đặc biệt thân chỉ có Thuấn, Linh, Hưng, Vũ và Chi. Sáu đứa lập thành một nhóm cùng giúp đỡ nhau trong học tập. Vũ và Chi vốn rất thông minh, không cần học nhiều cũng biết. Linh thì chăm chỉ cần cù. Thuấn, Hưng thì đuối hơn một tẹo. Với việc học, Vũ và Thuấn có vẻ hơi xem thường. Theo phương châm của bọn hắn: “Đời sinh viên như mây trôi, gió thoảng. Quyết tâm chơi cho đỡ phí cuộc đời”. Học hành có phần đủng đỉnh, lúc nào gần thi mới giục bọn An cắm đầu vào học. Linh ghi chép bài đầy đủ, cuối kì vở của hắn luôn được đem làm giáo trình không chỉ riêng cho nhóm mà còn cho cả lớp. An về cơ bản không chăm chỉ, đi học cũng không đầy đủ, nhưng bù lại khả năng tập trung của cô rất cao, nắm bắt ý rất nhanh nên luôn được giao làm đề cương. Bình thường thấy cô luôn miệng cười nói song đã làm việc gì thì chuyên tâm đến quên trời quên đất.

- An, An. Hưng lay lay vai An. Trời ơi ngủ gì mà như heo ý. Dậy đi, gần trưa rồi.

An uể oải giụi mắt, cảm thấy mệt mỏi rã rời. Hóa ra, cô đã ngủ gục từ lúc nào. Hưng đưa cho cô chai nước.

- Xuống đây cưng, xem với tao bộ phim này cho đỡ buồn ngủ. Thuấn đã đến. Ngoài Hưng chăm chú đọc sách ra, cả bọn còn lải nhải vào chiếc Lap của Diệp Chi, coi bộ đang rất hào hứng. An liếc đồng hồ, đã 11 giờ.

- Haha, mày thấy mông con đom đóm này quyến rũ không. An cười ngất, chỉ chú đom đóm trong bộ phim hoạt hình “Princess and frog”

- Íe, muốn có vòng ba như thế không khó đâu. Chi thè lưỡi.

- Có khi nào chuyển gen phát sáng của đom đóm vào mông Heo không nhỉ? Vũ chớp chớp mắt. Như thế quả là... gọi cảm.

An cười: Thường thôi, nếu muốn thì kể cả hai con người của mày cũng ok.

Linh mơ mộng: “Tao thấy giờ có mèo, lợn, chuột... đều chuyển gen phát sáng được. Giá có hoa phát sáng nữa thì tốt biết mấy, làm đèn ngủ treo trong nhà, vừa đẹp vừa thơm”

Tức thì cả bọn lao xao: “An, nhiệm vụ của mày đấy”

- Chắc, lại thêm một khách hàng tiềm năng nữa rồi. An cười cười.

Cô đã từng khiến bọn bạn suýt ngộ độc vì cứ mở mầm là hoa, hoa và hoa. An thích hoa, thích đến nỗi chỉ một nhành hoa dại bên đường cũng làm cô xao xuyến. Vũ béo đã không ít lần mĩa mai cái vẻ thần thờ của cô khi đang đi tự dừng dừng lại ngắm hoa dại. Cô luôn mơ ước được làm chủ một trang trại hoa và cây cảnh. Kiến thức chuyên ngành không ăn nhập gì với sở thích cũng khiến cô không khỏi đau đầu. Nhưng tuổi trẻ vốn nhiều hoài bão, An nghĩ rằng một khi đã có niềm tin thì nhất định sẽ làm được

- Mày làm gì thì làm, đám cưới của tao, hoa hoét gì do mày phụ trách hết. Tao sẽ kết đầy hoa hồng đỏ trên xe cưới. Vũ cũng bắt đầu mơ mộng, cứ động đến chuyện tình yêu tình báo là hần nai tơ dễ sợ.

Hưng quay xuống để vào: “Cho anh đặt hàng trước 999 bông hồng”

- Còn tao, chỉ xin mày một giỏ hoa lan. Hihi. Linh thủ thủ.

- Xin đa tạ, đa tạ. Các huynh làm em cảm động rớt nước mắt. An giả lả.

An nhìn lũ bạn, rồi quay mặt ra sân trường, thầm mong sao cho thời gian tươi đẹp này trôi qua thật chậm. Ngoài kia, bằng lăng đang lặng lẽ thay áo mới, trên những nhánh cây mơn mớn đã chúm chím nụ hoa xinh xinh. Gió thổi làm bay bay những tà áo thướt tha của các nàng liễu bên hồ, mặt hồ khẽ lay động, đắm mình trong ánh nắng vàng rực rỡ. Nơi này, sau cả ngày ôn thi căng thẳng, nhóm bạn của cô sẽ tụ tập tán gẫu. Dưới gốc đa kia, cô và Lan thường ngồi tâm sự. Xa hơn nữa, là con đường phượng vĩ, Minh đã từng hétầm lên, nhặt từng chiếc lá phượng vương trên đầu cô. Thời sinh viên mang đến cho cô bao kỉ niệm, buồn ít, vui nhiều. Có những góc sân trường mà cô đã ngồi mòn cả đít quần, có những nơi chỉ cần đi qua cũng thấy vấn vương, xao xuyến, có những người bạn chỉ cần nhắc đến tên cũng đã đủ ấm lòng...

- An! Mà mày không định yêu đi hả? sinh viên năm thứ 4 rồi đó, trẻ không yêu già đồ đốn! Câu hỏi của Linh cắt ngang dòng suy nghĩ của An.

- Cásấu lớp mình mà có người rước đi, anh em mình hạnh phúc biết bao, An nhỉ. Thuấn khoác vai An thân mật.

Hưng quay hẳn người xuống: “An không thích chứ gặt đầu một cái ối anh xin chết!” Trong mắt cậu, An lúc nào cũng rất đáng yêu.

Vũ béo được dịp ngăm nga, mắt liếc nhìn An tinh nghịch.

“Cô em vừa giỏi vừa xinh

Cho nên ai cũng rung rinh trước nàng”

“Chà! Hôm nay lại nổi hứng chơi ca dao cơ đấy”. Lông mày An khẽ nhếch lên. Cô ngọt ngào đối đáp:

“Ước gì anh cưới được nàng

Để anh mua gạch Bát Tràng về xây”

- Phải thế không Vũ? An nhìn cậu bạn với vẻ thách thức lém lỉnh.

- Việc gì mà phải ao ước? Nghe đây này: “Làm sao anh có thể bắt trời không mưa khi trên trời dày đặc mây đen? Làm sao anh có thể bắt lá vàng không rụng khi mùa thu đã tới? Và...Làm sao anh có thể bắt em không yêu anh khi anh có trên đời này, hả An?”.

Cả bọn trầm trồ, chờ đợi phản hồi của An. Vũ béo luôn thích trêu cô như vậy. Hẳn quen cô từ khi còn là một cô bé nhút nhát, người khác trêu chỉ biết đỏ mặt và cười. Đến khi cô quý quá hơn một tẹo, biết đối đáp lại người khác để bảo vệ mình thì hẳn vẫn không từ bỏ thói quen đó. Ở trong lớp cũng chỉ có hẳn mới đủ trình độ văn thơ để đấu với cô.

An nén cười “Trường ta không biết hả”? Đoạn này không nhầm thì cô mới đọc được tuần trước. Lang thang trên các diễn đàn văn học là một sở thích của cô lúc rỗi rảnh và cô cũng thuộc không ít những bài thơ trên đó.

“Nếu giọt nước là những nụ hôn, em sẽ trao anh biển cả

Nếu lá là những ôm ấp vuốt ve, em sẽ tặng anh cả rừng cây

Nếu đêm dài là tình yêu, em muốn gửi anh cả trời sao lấp lánh

Nhưng anh ơi, trái tim em không có chỗ dành tặng anh ”

Đọc xong, cô hơi hất hàm về phía Vũ tỏ vẻ: “Muốn làm đối thủ của chị hả, còn non lắm em ạ”.

- Đừng nói với tao mày chưa từng thích ai đấy nhé. Linh không buông tha.

Cả bọn đồng tai lên nghe. Tất cả, đều rất quan tâm tới chuyện tình cảm của cô. An là trung tâm để bạn bè trút bầu tâm sự những chuyện trên trời dưới biển và cô cũng sẵn lòng kể cho họ nghe bất cứ chuyện gì, trừ tình yêu.

Nhìn những đôi mắt đang hau háu hướng về phía mình, An biết, trốn tránh là việc không nên làm. Cô ậm ừ: “Tất nhiên, thích cũng có, cảm nắng cũng có và...chấm hết”

- Thề thôi á. Cả bọn đồng thanh.

- Ừ, chưa đến cảnh giới yêu.

- Thề cậu bạn cấp ba thì sao. Chỉ thích thôi à? Chi hỏi.

- Tình đơn phương thôi mà. Đến năm thứ hai thì hết rồi. An nói, trong lòng khẽ dâng lên một nỗi chua xót. Tình cảm đơn phương thường rất sâu, rất đau, nhất là khi nó còn là minh chứng ột thời nhút nhát và vụng về trong con người cô.

- Thề còn cảm nắng? Linh tiếp tục.

Triết gia Diệp Chi vào cuộc: “Đơn giản thôi, một anh chàng xấu trai nhưng tốt bụng, oh, cũng có thể mùi lòng, một anh chàng có nụ cười rạng rỡ, oh, nhất thời bị đờ trong giây lát, còn một anh chàng đẹp trai như tài tử điện ảnh ư?...”

An cười: “Tất cả chúng ta đều háo sắc cả thôi”.

Hưng lắc đầu: “Đấy phải gọi là “biết cảm thụ cái đẹp”, An ạ”. An gật gật đầu hưởng ứng.

Vũ gãi gãi cằm, ra dáng vẻ của một kẻ am hiểu tình trường: “Suy cho cùng, heo nhà ta chưa bắt được sóng”

- Nó dùng Ăng ten tàu à?

- Nhìn heo dễ thương thế này, Vũ tiếp tục, không thể kết luận là ăng ten tàu được, trong một số trường hợp sóng phát ra với tần số quá đặc biệt, chỉ có những người đặc biệt mới bắt được hoặc... cao quá không ai bắt nổi.

An có trí tưởng tượng khá phong phú: “Mình là con gà, kia là những kẻ vật lông, vật vật vật..., và trước khi bị cho vào nồi thì tốt hơn hết là nên ra khỏi đây.

Bống Chi liếc điện thoại: “Úi, gần 12 h rồi, bốc thăm đi mua cơm nào”. Lại một hồi ồn ào vang lên.

Bắt được cơ hội, An đứng dậy, làm ra vẻ tự nhiên nhất có thể: “Thôi miễn, để hôm nay tao đi mua cơm”. Xem ra, đó là một ý kiến hay, cả bọn nhất loạt gật đầu.

“Phù” An thở phào nhẹ nhõm. Kinh nghiệm đã mách bảo, nếu còn ngồi đó, ngoài việc bị “vật” cho tơi tả, cô sẽ còn được “tiêm nhiễm” vào đầu nào là sinh viên có nên yêu hay không, nào là kén chọn quá không tốt...

An khẽ thở dài. Đôi lúc, cô thấy mình thật khó hiểu. Đối với người thân quen, cô giống như một cô bé nhí nhố, vô tư vô lo, lúc nào cũng luôn mỉm cười hài lòng. Còn đối với người cô không ưa hoặc những người xa lạ, ở cô luôn có một cái gì đó rất khó gần. Bề ngoài cô có vẻ dửng dưng, không quan tâm đến những gì xung quanh nhưng thực sự cô thích ngồi trong không gian riêng của mình mà nhìn quan sát mọi thứ. Ở cô vừa có sự ồn ào, sôi nổi mà vừa có sự trầm tĩnh nội tâm đến khó hiểu. An luôn bao bọc mình một thành lũy quá dày, quá kĩ. Cuộc sống sinh viên đã khiến cô vui vẻ, tự tin và năng động hơn rất nhiều. Thành lũy cô dựng lên ngăn cách với thế giới bên ngoài cũng rơi rớt dần. Nhưng bức tường cuối cùng vẫn còn rất dày, rất cao, chưa ai có thể chạm được, chưa ai khiến cô cảm thấy đủ an toàn để bước ra khỏi nó. Người cho cô cảm giác thoải mái nhất khi ở cạnh thì cô chỉ muốn làm bạn, còn người cô thích thì cô lại không cảm thấy tin tưởng. An ví trong chuyện tình cảm, mình như cánh bèo trôi, dập dềnh chẳng biết khi nào cập bến.

Khẽ nhún vai, An chép miệng: “Tại mình chưa bắt được sóng thôi”!

.....

“Làm bài được không?”. Ngó cái vẻ mặt đang hớn hở của An, Lan cảm thấy câu hỏi của mình hơi thừa.

- Hihi. Được hay không thì cũng đã thi xong. Tao delete hết khỏi bộ nhớ rồi. Mà mày đứng đây làm gì? Không phải có ý chờ tao đó chứ. An tỏ vẻ ngạc nhiên, giờ này Lan thường ở nhà.

Lan xịu mặt: “Mày không vui sao?”

An đặt hai tay lên má bạn, lắc lắc: “Thôi đi cô nương, có gì muốn nói cho tại hạ thì nói đi”

Lan phì cười, An rất hiểu cô. “Việt vừa gọi điện cho tao, hắn muốn đình chiến. Mày nghĩ xem, tao có nên gặp không? Tao muốn không gặp hắn một thời gian”

- Chịu được không. Đẳng nào mày cũng phải suy nghĩ. Nếu thế sao không gặp, hai đứa nói chuyện thẳng thắn đi. Tao thấy bọn mày còn nhiều vấn đề chưa hiểu nhau.

- Nói chuyện thẳng thắn. Ha! Tao đã nhiều lần nói rồi, mà như nước đổ đầu vịt, Việt đâu có nhớ. Nói nhiều chẳng phải động đến lòng tự trọng của hắn sao.

- Mày cũng dao động, nên mới mò đến đây tìm tao, đúng không?. Cho người ta một cơ hội, cũng là để mày đỡ phải lẩn tránh. Dù sao nó cũng có chủ ý muốn làm hòa với mày. Mà mày không thấy mày cũng cứng đầu sao. Việt là con trai, mày lần áp quá sẽ ảnh hưởng đến sĩ diện của người ta chứ.

- Uh, có lẽ thế. Lan phân vân.

- Còn nghĩ gì nữa. An cốc nhẹ vào đầu bạn. Hai đứa mày làm hòa với nhau đi, tao cũng có việc phải giải quyết đây.

- Gì thế?. Lan trố mắt.

An cười tí, gõ nhẹ vào cặp.

“Á há. Truyện”. Lan dứt lời đã thấy cô bạn chạy biến đi.

Khu C2 là một trong những địa điểm nổi tiếng nhất của đại học Bách Khoa Hà Nội. Khuôn viên đẹp, cây cối xanh mướt, trừ những khi sự kiện gì quan trọng mới tập nập, còn bình thường là nơi lý tưởng cho những kẻ thích yên tĩnh. Thi giữa kì vừa xong, An quyết tâm đọc nốt bộ truyện trước khi kì thi cuối kì tới.

“Nếu ví mình là một chiếc lá, chẳng phải mình đang ở thời khắc đẹp đẽ nhất kia ư”

An nheo nheo mắt nhìn những tán lá trên đầu, thích thú với suy nghĩ đó. Tháng tư, sau những ngày mưa râm rề ẩm ướt của mùa xuân, cây cối bừng lên một sắc xanh mơn mơn, sắc màu của sự tươi trẻ.

Xuất thân từ dân văn, lại học ở một trường tự nhiên, An là sự kết hợp hoàn hảo của chất lãng mạn đầy thi sĩ ẩn trong vẻ ngoài có phần mộc mạc, thô ráp của dân kĩ thuật.

Áo phong trắng, quần bò màu xanh với mái tóc được buộc cao gọn gàng, trông cô không có gì đặc biệt, chỉ có khuôn mặt toát lên vẻ điềm nhiên, thư thái, đôi mắt hiền hòa mà đầy vẻ cương nghị. Rảo bước nhanh trên vỉa hè, An hơi ngẩng đầu ngắm nhìn những vòm cây xanh mướt đang mùa thay lá. Tâm hồn bay bổng của dân Văn, dù có ít nhiều bị mài mòn ở trường đại học, vẫn không hề mất đi.

Lúc đi ngang qua khoa công nghệ thông tin, An thấy một vị giáo sư già và một thanh niên đang nói chuyện rất vui vẻ ở sảnh. Nụ cười của anh ta làm An có cảm giác quen quen nhưng cô không mấy quan tâm. Đi nhanh về khu hội nghị, chọn một vị trí quen thuộc, An nhẹ nhàng ngồi xuống.

Xung quanh đài phun nước, những bãi cỏ được cắt tỉa cẩn thận, vài ngọn lau trắng xinh điểm xuyến trên nền cỏ xanh mướt, bướng bỉnh đung đưa trong gió. Nhìn về phía viện công nghệ hóa học gần đó, sắc tím của bằng lăng xen giữa sắc đỏ của phượng vĩ, hoa dâm bụt hồng tươi, hoa đại trắng muốt cũng đua nhau khoe sắc. Ngồi dưới bóng mát của cây xoài già chỉ nhìn thôi cũng đã đủ no mắt. Chưa kể những cơn gió nhẹ quét sạch bao mỗi mệt của 2 tuần thi cử vất vả, lại có tiếng chim truyền cành nghe thật vui tai. “Quả không hổ danh là trường đại học có khuôn viên đẹp nhất thủ đô” An mỉm cười, rồi nhẹ nhàng lôi “bảo bối” trong cặp ra.

Quân bước ra từ khoa công nghệ thông tin. GS Nguyễn Hoàng Lương đã đặc biệt mời anh đến nói chuyện với các sinh viên trong khoa về những khó khăn khi mới ra trường và cơ hội thành công của một người trẻ. Thầy là người đã giúp đỡ anh rất nhiều trong thời gian học tập ở đây. Dù anh đã ra trường khá lâu nhưng hai thầy trò vẫn thường xuyên liên lạc. Do đó, trong vấn đề này, Quân không tiện từ chối.

“Đã 11h” Quân nhìn đồng hồ. “Kim Anh cũng sắp tan học, chờ con bé rồi đưa nó đi ăn luôn”. Nghĩ vậy nên anh thông thả đi bộ về phía khu hội nghị - nơi rất quen thuộc với anh. Cảnh vật vẫn không mấy thay đổi so với trước. Có chăng, màu sơn mới làm cho khu nhà trở nên sáng sủa hơn.

Từ xa, Quân đã nhìn thấy hai cây xoài già, nơi mà ngày xưa anh hay ngồi đọc sách. Bước nhanh đến, chợt Quân hơi dừng lại. Kim Anh đã từng nói thế này: “Lần đầu gặp nhau là ngẫu nhiên, lần thứ hai gặp nhau là tất nhiên, lần thứ ba gặp nhau là định mệnh”. “Mình và cô bé này có duyên đấy” Quân nghĩ. Cô bé ngồi đúng ở vị trí mà trước đây Quân hay ngồi. Một quyển sách dày cộp để lên đùi, tay chống cằm, ánh mắt cô chăm chú đến nỗi cảm giác như không có điều gì làm cô xao động. Khuôn mặt say sưa của cô toát lên sự bình thản, vẻ điềm đạm cùng nét bầu bĩnh đáng yêu. Trong cái tĩnh lặng của cảnh vật, sự tĩnh lặng của cô gái càng trở nên hài hòa.

Quân thấy buồn cười khi nhớ đến hình ảnh của cô bé ở quán bia. Nhìn dáng vẻ đó thật khó hình dung cô bé ngồi đọc sách một cách ngoan hiền, thư thái nhường này. Bất chợt, một ý nghĩ tình nghịch lóe lên trong đầu Quân...

An cảm thấy như có một luồng điện đang quét qua mặt. Cô bất giác ngẩng lên. Mắt cô bất gặp ánh mắt từ phía người đang ngồi dưới gốc xoài đối diện, cách đây không xa. Theo phản xạ, An liếc ngang, liếc dọc, liếc trên, liếc dưới rồi sững sờ: “Nhìn mình?” bởi ngoài đằng trước có vài người qua lại, bên cạnh, đằng sau cô chẳng có ai cả, cũng chẳng có điều gì đặc biệt. Sao cái người ấy cứ nhìn về phía cô trân trân, từ thuở chasinh mẹ đẻ đến giờ cô chưa bao giờ gặp ánh mắt khó chịu như vậy. “Chắc không phải chứ, mình đâu có quen biết anh ta, cũng không phải xinh đẹp xuất chúng gì. Không lẽ mình có gì bất thường”. Một đồng câu hỏi ập đến trong đầu An. “Thôi kệ, chẳng liên quan đến mình, truyện đang hấp dẫn”. An cúi mặt vùi đầu xuống quyển sách.

Nhìn dáng vẻ ngơ ngác, có phần nhầnhó của An, Quân khẽ mỉm cười. “Hình như vẫn chưa có tác dụng” anh nheo mắt khi cô lại cắm cúi đọc.

“Không ổn” An cảm thấy vẫn như có một ánh mắt lăm le hướng về phía mình. Cô không thể tập trung đọc được. Nhìn thẳng về phía đối diện, ánh mắt vẫn nhìn cô trừng trừng. Khoảng cách đủ để cô nhìn thấy nụ cười nhếch mép kiểu mấy nhân vật hoạt hình Dreamworks của “hung thủ”. Nơi này khá vắng vẻ, lại có nhiều cây cổ thụ. “Không lẽ là ma”. Ý nghĩ lóe lên trong đầu làm cô rùng mình. Cô nhớ đến những câu chuyện của Nguyễn Ngọc Ngạn mà Hạnh vẫn bật hàng đêm. “Vớ vẩn, hình như vừa gặp người này lúc này. Mình đắc tội gì ư?”. An cảm thấy đầu mình bốc khói, máu nóng bắt đầu dồn lên mặt. Cô chỉ muốn quát lên “Anh làm cái trò gì thế”. Mối đang định mở ra, lập tức một ý nghĩ ngăn cô lại: “Mục đích của anh ta là gì? Trông anh ta cũng đứng đắn, đâu đến nỗi. Lẽ nào nhỏ mọn định dùng ánh mắt, đuổi mình đi để chiếm chỗ”. An

thấy ý nghĩ của mình thật ngớ ngẩn. Nhưng nếu mục đích của anh ta là làm cho cô tức điên thì nhất định cô sẽ đập tắt nó, để xem mèo nào cắn mỉu nào.

Quân chưa kịp khoai chí với cái mặt đỏ bừng bừng của “con mồi”, thì cô bé đã cúi mặt xuống, điềm nhiên đọc tiếp truyện, vẻ mặt nửa cười nửa không đầy bốn cợt. Bao nhiêu pháo hoa trong đầu anh tắt phụt. Anh tưởng cô sẽ trừng mắt lên nhìn anh hoặc chí ít cũng đứng dậy bỏ đi. Nhưng như, cô ta chẳng quan tâm. “Anh nhìn cứ nhìn, tôi đọc cứ đọc”.

Chợt điện thoại reo, cuộc gọi đến từ Kim Anh. Quân bắt máy. Liếc nhìn An, anh vẫn thấy cô chăm chú đọc. “Thú vị đấy”. Quân nghĩ thầm và rời khỏi chỗ.

Anh đi xa rồi, An mới ngược mắt lên. Cô khẽ nhướn mày: “Đáng tiếc! Đẹp trai cũng chỉ để ngắm mà thôi”.

3. Chương 3

Giữa tháng năm, tiết trời mùa hè càng oi nồng. An đã được nghỉ học để ôn thi cuối kì. Với cô, đây là khoảng thời gian không lấy gì làm khổ sở cho lắm. Trái lại, rất là nhàn nhã. Không phải đến trường, không phải lo làm tiểu luận, thi cử các môn chuyên ngành cũng không mấy khó khăn. Chỉ cần vài ba buổi đọc sách là cô đã nắm được nội dung thi. Thi thoảng lên học nhóm cùng tụi bạn. Thời gian còn lại, cô chuyên tâm cày truyện và phim.

“An, mượn cái bút đi”. Thủy nói vọng xuống. Trong phòng thời gian này hầu như chỉ có 6 đứa là cô, Thủy, Bích, Thúy, Lan, Hạnh, mấy đứa khác thì từ sáng đã xông pha lên giảng đường hoặc thư viện.

An đang chăm chú vào màn hình đọc truyện, tiện tay đưa cho bạn vật trước mặt.

“Trời ạ, bút mà mày đưa tao cốc nước làm gì” Thủy càu nhàu cũng chỉ làm An quay ra “Ồ” một tiếng rồi lại cúi mũi vào đọc tiếp.

“Haha” Lan ngồi giường kế bên nhe răng cười: “Mày có lấy dao cạo tóc nó cũng không biết đâu”

Cô ở với An trong kí túc bốn năm, quá hiểu tính bạn: “An đại tiểu thư đã mê mẩn cái gì đó mà rồi ra được”. Cô bình thường có vẻ thờ ơ, đứng đưng thật đấy nhưng một khi đã bị thu hút thì quên ăn quên ngủ. Đó cũng là một tật xấu của An. Giả dụ mà cô đang đọc truyện hoặc xem phim thì tốt nhất là để cô yên. Một là, cô sẽ quên luôn bạn. Hai là, cô sẽ trở nên cáu kỉnh bất thường. Ba là, sẽ làm sai lệch ý kiến của bạn.

“Tin hot này, kì tới sẽ tăng tiền kí túc đấy”. Tiếng mấy cô bạn phòng bên lao xao bên ngoài. Lan mở cửa sổ, lộ đầu ra hỏi, đính chính lại thông tin. Đáp lại cô là những cái gật đầu thiếu não.

Cả phòng nhất loạt kêu trời. Giá xăng tăng, rồi tiền điện tăng, nước tăng, tiền cơm do đó cũng tăng, giờ lại tiền nhà.

- Sốc quá! Hết cơn bão nọ lại đến cơn bão kia. Bích lắc đầu

An rời mắt khỏi máy tính: “Hồi mới vào trường, ăn một suất cơm chỉ 4k, đến năm thứ 2 thì 7k, năm thứ 3 là 8k, bây giờ là 10k, không biết năm sau sẽ ra sao.”

Không khí bắt đầu trùng xuống. Mỗi đứa đều theo đuổi một ý nghĩ.

Một lát sau, An lên tiếng: “Thôi không nghĩ nữa. Cái này gọi là không sốc vì quá sốc”

“Hay! Sao người ta có thể nghĩ ra tên bài hát “không đau vì quá đau được nhỉ” Hạnh chuyển đề tài.

“Xi! Nó cũng giống như “Lấy độc trị độc” thôi” Thúy hùng hổ phát biểu. Hạnh gật đầu hưởng ứng.

“Hự hự” Lan đang uống nước suýt bị sặc. Cô nhìn Thúy, chớp chớp mắt vài cái rồi cười tủm tỉm: “Thế à! Giờ tao mới biết đấy. Vậy chúng ta có phương trình Không đau vì quá đau = Lấy độc trị độc, OK?”.

Hạnh phụng phịu: “Chẳng phải khi bọn mày đói quá, nhìn một lúc sẽ hết đói sao”.

- Áh, không đói vì quá đói = Lấy độc trị độc = Hết đói. Hahaha. An, treo ngay status cho tao.

An gõ gõ. Status vừa hiện, lập tức màn hình giật “Buzz”, “buzz” không ngớt. Lan và An nhăm nháy: “Thấy chưa”. Hạnh sượng sùng đứng dậy: “Thôi, tao đi mua cơm. Không nói chuyện với bọn mày nữa”.

Hai cô nàng nhất loạt nhe răng: “Ngoan ngoan thế là tốt”.

Mắt nhìn theo Hạnh, Lan ghé tai An thì thầm: “Rồi rồi”. Chợt ngó thấy avatar của người đang chat với An, cô há hốc mồm: “Hơ! Tú Anh bạn mày đây á?”

Trong trí nhớ của cô, Tú Anh là một cô nàng mang phong cách tomboy, tóc tём nghịch ngợm. An cười, mắt vẫn không rời màn hình: “Bọn nó sắp ra trường rồi mà”

Chính cô cũng rất bất ngờ khi gặp mấy đứa bạn gần đây. Chẳng biết từ lúc nào, giày cao gót, váy... đã nằm trong bộ sưu tập thời trang của bọn nó. Tóc cũng nuôi dài làm xoăn và nhuộm.

- Vậy chẳng phải bọn nó đi với mày như đàn tiên cá và con bạch tuộc ư?

An suýt rơi răng với câu nói của Lan: “Làm gì đến mức đó”

- Sữa rửa mặt không, son môi không, váy không, giày không? Đi thì nhanh như gió chẳng tí nữ tính nào. Tao tự hỏi mày có phải là con gái không nữa?

Thực ra, cũng như đa số các cô gái khác, An rất thích shopping và có thể bỏ cả ngày để kiếm được một chiếc áo ưng ý. Cô cũng mê mẩn các chương trình thời trang, update liên tục phong cách của các ngôi sao yêu thích hay buôn dưa lê hàng giờ liền với các bạn chỉ về giày dép, quần áo. Tiếc là, mặc dù thích yên tĩnh một mình, cô lại không chịu nổi việc ở một chỗ quá lâu. Ngay từ khi còn nhỏ, cô đã thích mặc quần hơn mặc váy, thích vắt vẻo trên cây bẻ quả hơn là ăn đồ có sẵn, thích chạy nhày chán chê cùng tụi bạn trên bờ đê, thích đọc sách ngoài ban công hơn là ngồi trong phòng học. Học ở một trường toàn nam, cô lại càng không muốn gây chú ý. Do đó, với cô tiêu chí thoải mái và tiện dụng được đặt lên hàng đầu. Lan thì khác, cô không quá diêm dúa nhưng trong việc ăn mặc, mọi thứ phải hoàn hảo. Có lần, cô giấu dép của An chỉ để ép bạn đi đôi giày nữ cô mua cho. Kết quả, sau một tuần, chân An sưng vù lên và đôi giày được xếp vào bộ sưu tập “Hàng cấm sử dụng”. Nói nhiều quá, An cũng chỉ mua một đôi giày để thấp.

“Hồi năm thứ nhất” Lan tiếp tục giảng giải “trông mày mi nhon và nữ tính lắm. Giờ nhìn xem, có khác nào...”

“Chiếc xelu” Bích đăng sau để vào.

Lan gật gật đầu: “Đúng đúng. Thay mặt cả phòng, tao quyết tâm giúp mày “Tìm lại vẻ đẹp”.

Thủy lăm nhăm: “Mỗi bữa 1 bát cơm, ngày chạy công viên 2 vòng, đảm bảo sau một tháng đẹp không cần chỉnh”.

“Tao sẽ lo phần dinh dưỡng và tình nguyện chạy bộ cùng mày” Hạnh tiếp lời

“Còn tao”, Lan đưa tay lên ngực, giọng đầy quả quyết: “Sẽ tu sửa sắc đẹp ày”.

An tiểu thư chỉ còn biết giơ khăn mùi xoa lên quệt nước mắt, cơ hồ xúc động không nói nên lời.

Kế hoạch được tiến hành. Cả phòng còn quyết tâm hơn cả cô. Ăn quá một bát là bị bọn bạn chặn đũa, nhe răng: “Khè khè”. Sáng sáng vừa mở mắt là mấy cô nàng kéo cô đi chạy. Còn Lan, hề đi shopping là không quên gọi An.

- Trời ơi, con gái gì mà suốt ngày áo phông quần bò. Đề nghị mày nữ tính một chút coi.

Lan kêu ầm lên khi An vừa giơ tay chỉ chiếc áo trước mặt. Nói đoạn, cô kéo An đi qua gian hàng khác. Vừa đi vừa không ngớt lời giảng giải: “Mày tuy có mập một tí nhưng trông rất cân đối, đáng yêu. Chỉ cần chịu khó chăm chút thì đảm bảo trai nhìn cứ lác hết cả mắt. Hôm nay cô nương đây phải tu sửa dung nhan ày”. Lan cứ thao thao bất tuyệt khiến An có cảm tưởng mình như mình là gà con đang nghe gà mẹ cục ta cục tác.

- Sax, mày định tu sửa cho tao với cái mốt này sao.

An suy nghĩ hai con mắt khi Lan giờ giờ trước mặt chiếc váy ngắn và áo cổ rộng.

- Thử xem.

Lan vừa dứt lời đã kiên quyết kéo An vào phòng thử. An chưa bao giờ mặc những bộ đồ thể này. Cô ngượng ngịu ló ló mặt ở cửa bảo Lan: “Tao thấy mình như bị bóc trần ra từng mảng. hic!”

Lan há hốc mồm, suy nghĩ xoa: “Oa oa, đẹp đẹp, siêu gợi cảm. Giờ tao mới khám phá ra vẻ đẹp tiềm ẩn của mày đây”

- Mày làm ơn cắt ánh mắt hau háu ấy được không. Tao cháy hết cả lông trên người rồi. An rùng mình.

- Đẹp mà, đẹp mà. Mùa hè mặc thể này át. Nghe tao đi cưng.

Thực ra, An cũng chẳng có một gu thời trang nào nhất định. Cô cũng biết cách kết hợp trang phục nên dù có đơn giản nhưng trông vẫn rất cá tính.

Kết thúc một hồi lòng vòng, An cũng chọn được vài bộ đồ ít mát mẻ hơn một tẹo dưới con mắt tinh tường của Lan. “Cólẽ, cũng nên thay đổi một tí”. An nghĩ.

- Ta nghĩ mày cũng nên đi cắt tóc đi, tóc mày dày quá. Lan nhìn An ái ngại. Cũng có lý, An theo chân bạn đến một hiệu cắt tóc gần nhất.

An vốn dễ tính, khi được hỏi em thích cắt kiểu đầu thể nào, cô chỉ đáp: Tùy anh ạ, ngắn một chút là được. Rồi phó mặc cho đôi bàn tay tài hoa của anh thợ. Và kết quả là.....

“Hahaha”, cả phòng được một phen cười sặc sụa: “Lan, mày tu sửa cho An thể này đây hả?”

Nhìn bộ quần áo, cũng đẹp đấy, nhưng chưa dám tưởng tượng An mặc sẽ như thế nào. Nhìn cái đầu ôi thôi hết sảy. Thế nào là quả bưởi gắn thêm chiếc lá trên nùm, thì mặt An lúc này y như vậy. Mái tóc quá ngắn so với khuôn mặt tròn trĩnh của An. Cô soi gương một hồi rồi khẽ “hic” một tiếng quay sang Lan: “Anh ta nữ xuống tay với mái tóc của tao thế này sao. Trông tao...giống quả dừa”.

.....

Gập quyển sách lại, bật máy tính, An muốn thư giãn một chút. Cô đã chuẩn bị tốt cho bài thi ngày mai.

“Có người muốn kết bạn với bạn”. Cô liếc nhanh thông tin và ấn nút “chấp nhận”. Dựa theo tên hiển thị, An đoán chủ nhân của nó là: “Kim Anh”. Một cái tên con gái khá hay, nhưng lạ hoắc. Cô lục tung trong trí nhớ rồi kết luận: “Làm quen?”.

Không phải chờ lâu, An đã có câu trả lời.

- Em chào chị ạ. Tin nhắn từ Kim anh.

- Chào em.

- Em là Kim Anh. Anh Hưng cho em nick của chị nhưng em chưa biết tên chị là gì ạ?.

Mặc dù thấy rất lạ, An vẫn trả lời: Chị tên là An. Rất vui được biết em, Kim Anh.

- Ôi, hóa ra chị là An ạ. Em đã nghe các anh lớp chị kể rất nhiều về chị. Em rất ngưỡng mộ chị.

“Một thủ thuật làm quen, mình đâu có nổi tiếng thế”. An nghĩ.

- Hihi. Các anh lớp chị giỏi chém lăm. Em học lớp nào?

- Em học SHk53.

-Ồ, dưới chị một khóa. Em quen anh Hưng?

- Vâng, em và anh ấy cùng làm bên đoàn. Có thể chị rất ngạc nhiên, em có nick chị mà không biết tên. Hihi. Em hay hỏi bài anh Hưng, anh ấy liền cho em một số nick, bảo có gì không hiểu cứ liên lạc với các anh chị này. Kim Anh dài dòng giải thích.

- Ô, chị hiểu rồi. Thực ra, có người tỏ ý ngưỡng mộ, cảm giác cũng rất tuyệt vời. An cười thầm.

Câu chuyện cứ thế tiếp tục. Kim Anh hỏi rất nhiều về việc thi cử, kinh nghiệm ra sao, giáo viên hay cho đề thế nào. An thấy cô bé này nói chuyện rất lễ phép, niềm nở và có vẻ ham học hỏi. Mặc dù chưa gặp vẫn có cảm giác quý mến.

Mùa thi, khắp các phòng của thư viện cho đến giảng đường của đại học Bách Khoa đều chật cứng sinh viên. Thư viện trường mới xây dựng, to đẹp là thế cũng không đáp ứng đủ. Họ tận dụng mọi nơi, từ hồ Tiềm, ghế đá, bãi cỏ... đều có thể làm chỗ học. Cái cảnh sinh viên ngày thi cũng chẳng kém bộ đội ngày xưa ra chiến trường là mấy. Một chai nước, một túi lương thực, một ba lô đầy sách trên vai, sớm sớm xông pha cố để chiếm một chỗ học ưng ý. Có chẳng, hơn mấy anh bộ đội phải ngủ bờ ngủ bụi là sinh viên có thể gục ngay tại ...bàn. Tỉnh dậy thì học tiếp.

Nhóm của An cũng vậy. Hồi năm nhất, An theo chân mấy đứa cùng phòng lên thư viện được vài bận. Dậy sớm, lên đến nơi thì phải đặt sách canh chỗ. Mà học cũng đâu có thoải mái, ngồi im như tượng, điện thoại luôn đặt chế độ rung, nếu buồn chán vờn vai, lẩm nhẩm hát vài câu cũng sợ bị chú ý và thủ thư nhắc nhở. An thích học ở các giảng đường hơn. Đi lại thoải mái, không có người kiểm soát và nguyên do chính là vì các thành viên có thể đặt volume ở chế độ maximum, đặc biệt mỗi khi họ tranh luận về một vấn đề nào đó.

Dịp thi cử luôn là thời gian vui nhất, đoàn kết nhất của cả nhóm. Kể biết nhiều giúp kẻ biết ít và mỗi cuộc tranh luận không những giúp họ hiểu bài hơn mà còn rất vui vẻ, không ngớt tiếng cười. Mấy nhóm khác trong lớp cũng lằng xằng lên học cùng.

Thường khi kết thúc một môn thi, cả nhóm sẽ kéo nhau đi chơi, có thể đơn giản chỉ là trà đá, hướng dương ở kí túc, lên bờ Hồ ăn kem, hay xa xỉ hơn một tẹo là đi hát, xem phim. Thích nhất vẫn là về nhà một tên nào đó liên hoan, con gái nấu ăn, con trai rửa bát.

Nhoáng cái đã đến môn thi cuối cùng cũng là môn khó nhất “kỹ thuật gen”. Nộp bài xong, bước ra khỏi phòng thi, cả bọn thở phào nhẹ nhõm. An thích môn học này, và cô hài lòng về bài thi của mình.

Hưng vỗ vỗ tay, nói to: “Sống rồi. Có ai đi xem phim không?”

- Hay đó, tao cũng sắp bị mấy môn thi vắt kiệt sức rồi. Thuấn tất nhiên luôn là kẻ hưởng ứng đầu tiên. Khi 5 cánh tay cùng nhất loạt giơ lên, An ghé tai Hưng thì thầm: “Còn thiếu một người”

Hưng ngạc nhiên: “Ai thế”

An cười cười: ‘Hôm qua em nói chuyện với Kim Anh, con bé rất ngưỡng mộ tinh thần học tập và đoàn kết của anh em ta. À, em chỉ dám nhận từ thứ hai thôi nhé. Con bé rất muốn gặp giao lưu với các anh chị. Có ai muốn làm quen không?’

Dĩ nhiên, đó cũng là một ý kiến hay, không ai từ chối. An tiếp tục: “Kim Anh cũng thi cùng kíp với bọn mình. Anh Hưng gọi cho em ý đi”

Kim Anh nhanh chóng đến chỗ hẹn. Từ xa, theo hướng chỉ của Hưng, An thấy một cô bé dong dỏng cao, bước đi rất nhanh và tự tin. Vừa thấy Hưng, cô bé đã toét miệng cười: “Em chào các anh, các chị”. Không xinh nhưng tươi tắn, lễ phép và hồn nhiên, An thực sự thích cô bé.

- Ô, chị An. Hóa ra chị là chị An. Cô bé nhấn mạnh, tay nắm lấy tay An khi nghe Hưng chỉ.

- An sướng nhé, có người hâm mộ thế kia. Thuấn tỏ bộ ghen tị.

- Hihi, anh là Thuấn ạ. Em còn biết cả biệt danh “Đít vịt” của anh cơ.

Cả bọn cười ha hả.

- Tiếng tăm của mày sắp bay xa nghìn dặm rồi đấy. Chị là Chi.

- Còn đây là Linh, Vũ. Hưng giới thiệu nốt.

Cả bọn nhanh chóng làm quen. Tuy mới gặp, An và Kim Anh đã nói chuyện vô cùng thân thiết. An không gò ngoại giao, với người mới quen, cô luôn mỉm cười nhưng không mấy khi trải lòng. Kim Anh thì khác, ở cô bé có gì đó vừa lém lỉnh, vừa ngoan ngoãn, biết trước biết sau làm An cảm thấy không khác gì một đứa

em gái. Con bé cũng rất quý và tin tưởng An, đợt ôn thi, chỗ nào không hiểu là chạy lên học nhóm cùng. Tình cảm chị em cứ thế ngày càng trở nên thân thiết.

4. Chương 4

Chiều muộn, cả phòng An vừa ăn cơm vừa chúm mũi vào màn hình máy tính, xem online một bộ phim mới phát hành. Chuông điện thoại đổ, An ra ngoài nghe.

Bộ phim có những tình tiết rất hài hước, cả bọn cười ầm lên.

Lan ngạc nhiên khi thấy An chỉ cười trừ, gầy gầy cơm trong bát. Bình thường, cô sẽ cười sặc sụa. Có vẻ hôm nay, An có tâm sự.

Ăn cơm xong, mấy đứa trong phòng lục lọi sắp sách vở ra bàn, ôn thi môn cuối. An đứng tựa người vào lan can ngoài hành lang, phóng mắt nhìn ra xa. Từ kí túc xá B10, có thể nhìn bao quát gần hết các khu kí túc khác của Bách Khoa. Con phố Tạ Quang Bửu vào tầm này luôn nhộn nhịp hơn cả, những hàng ăn san sát đã thành thương hiệu Bách Khoa như bún đậu mắm tôm, bánh khoai, ốc... Nhà B3 bên cạnh, một anh sinh viên đang ngẫu hứng gảy đàn và vài chị sinh viên đi đi lại lại giảm stress. Những hình ảnh này, vốn đã rất quen thuộc với cô, nhưng sao hôm nay lại mang một màu sắc khác. Từng góc sân, từng hàng cây, từng ngọn đèn, thì ra bấy lâu nay chúng vẫn luôn như vậy, chỉ có điều giờ cô mới chú tâm nhìn kĩ.

An ngồi trầm tư, Lan đứng cạnh lúc nào cô cũng không biết. Mãi sau nghe có tiếng thở mạnh, An mới giật mình quay sang bên phải.

- Hazz. Lan lắc lắc đầu nhìn An, Hiếm hoi mới thấy mày tâm trạng thế này. Bị anh chàng nào hớp hồn rồi ư?

An nhe răng cười: “Bản cô nương mà bị chinh phục dễ thế à?”

Lan chu miệng, tặc lưỡi: “Phải rồi, tao còn tưởng mày bị vô cảm chứ. Nói mau, có chuyện gì?”

An nhìn Lan, trong đôi mắt có gì đó buồn buồn: “Em tao vừa gọi điện, nó muốn tao ra ở cùng”.

Đôi mắt đang ánh lên vẻ tinh nghịch của Lan, chợt trùng xuống. Vài giây im lặng.

- Mày đồng ý à?

An gật đầu: “Đó cũng là ý của bố mẹ tao”.

An hiểu, bố mẹ cô lo lắng cho Dũng. Cậu em cô rất thông minh, ngay từ năm thứ hai đã bắt đầu đi làm thêm, đến năm thứ ba đã là trưởng nhóm sinh viên thiết kế đồ họa của công ty. Song với bố mẹ cô, việc học tập của con cái luôn là ưu tiên hàng đầu. Bố mẹ sợ Dũng vì mải kiếm tiền mà ảnh hưởng đến việc học nên muốn An ở cùng để đốc thúc. Hơn nữa, An sắp là sinh viên năm cuối, bố mẹ muốn tạo điều kiện tốt nhất cho cô.

Giọng Lan chợt nhỏ lại: “Bao giờ mày đi?”

- Dũng đã tìm được nhà rồi. Cũng sắp đến cuối tháng, tao sẽ ở hết tháng thì chuyển.

- Chỉ còn một tuần thôi.

Lan nói xong liền thở mạnh. Cả hai cùng nhìn về phía trước. An đã nghe bố mẹ nói về chuyện này từ lâu, nhưng khi phải thực sự chuyển đi, cô lại thấy buồn.

Lan là một cô gái dễ vui, dễ buồn, thoát một cái đã thay đổi nét mặt, trở nên sinh động như mọi khi.

- Hìhì, thế là kế hoạch của tao sụp đổ.

An tròn mắt: “Kế hoạch gì?”.

Lan nhún vai: “Mày biết đấy, tao luôn thích trêu chọc người khác, họ càng nổi giận, tao càng khoái chí...”

An cười ha ha: “Khỉ Lan”.

“Nhưng mày thì khác, tao làm cách gì cũng không thể khiến mày nổi nóng. Chỉ có điều, cái bản mặt ngó ngó của mày lại càng khiến tao hứng thú. Tao chỉ mong một lần có thể khiến mày nổi xung lên...”. An trề môi. Lan cười hì hì, đoạn nói tiếp: “Mày còn nhớ lời nguyện 209 không?”.

“Nhớ chứ”. An gật gật. Năm thứ nhất, mới chân ướt chân ráo vào kí túc, các cô đã được mấy chị khóa trên truyền rằng: Ai ở phòng này, chỉ có mà ế dài, trừ khi ra khỏi phòng. Y như rằng, suốt ba năm, trong khi các phòng đồng lứa khác không phải cả phòng thì chỉ ít cũng hai phần ba có người yêu. Riêng phòng 209 của An thì chỉ đậm chân tại chỗ ở mức 2/12. Cứ người nọ đến, rồi lại người kia đi, cũng chẳng khiến các cô động lòng.

Lan tiếp tục: “Đó, tao thấy không công bằng. Mày là quân sư chuyện tao và Việt từ đầu đến cuối. Tao thấy mình cũng phải có nghĩa vụ và trách nhiệm với mày. Giờ mày chuyển chỗ khác, nhờ bịa đó lừa gạt, tao làm sao mà xuất hiện kịp thời”.

An cười sặc sụa: “Haha, mày đoán xem, anh chàng của tao sẽ thế nào?”.

Lan gãi gãi cằm, suy nghĩ vài giây rồi reo lên: “A, số 10”.

An ngạc nhiên: “Số 10 là sao?”

- Anhta là số 1, mày là số 0, ghép vào là số 10- một con số hoàn hảo. Lan hồn nhiên nói.

An lại bật cười, véo tay Lan: “Con ranh, mày muốn con cháu tao suy thoái giống nòi à!”.

Lan xoa xoa tay, rồi vỗ vỗ vai An: “Đùa tí! Tao rất tò mò về anh chàng của mày. Tao đoán anh ta phải là một người rất tâm lý, rất thoải mái, vì mày là một cô gái tốt”.

An nghiêng đầu về phía Lan, mỉm cười: “Cô nương quả là biết vừa đả vừa xoa. Tại hạ chỉ mong được như cô nương và Việt thôi”.

- Thêm gì mới chưa? Lan hỏi.

- Tao tôn thờ chủ nghĩa độc thân mà. An lè lưỡi.

- Thôi đi cô. Dám giấu tao à. Lan véo má An một cái đau điếng. Tao hỏi thật, đã bao giờ mày chịu suy nghĩ nghiêm túc về tình yêu chưa?

An nhăn mặt, xoa xoa má, gật đầu: “Có chứ, tao đâu phải người vô cảm”.

- Cậu bạn cấp 3 chứ gì?

An cười: “Đó chỉ là tình cảm đơn phương thôi. Mày nhớ gặp tao hồi năm nhất chứ, trông tao hồi đó như con gà, còn cậu ấy...”. An ngập ngừng: “Cậu ấy và tao là hai thế giới khác hẳn nhau. Một thế giới sôi động, vui vẻ và một thế giới trầm lắng. Cậu ấy lúc nào cũng thu hút sự chú ý của mọi người”.

Lan lại chép miệng: “Thế cho nên mày chỉ đứng ngắm mà không dám sờ vào hiện vật chứ gì. Mày tự ti quá đấy. Chẳng phải về u sầu của mày cũng đã từng hạ gục đại ca Nam còn gì”.

- Hì, hồi đấy suýt thì tao đổ thật đấy. Nhưng chưa đi đến đâu anh ấy đã quan tâm thái quá khiến tao cảm giác mình như đứa trẻ bị quản lý vậy. An nhún vai.

Lan chu miệng, lên giọng giảng giải: “Mày á, ai bảo mày mạnh mẽ quá, cái gì cũng thích tự giải quyết, cái gì cũng không sao đâu”. Cô lại quay sang An: “Tao thích tính cách đó của mày, mày luôn biết cách cân bằng mọi thứ”

“Nhưng...” Lan ngập ngừng: “Con gái mà, dù mạnh mẽ đến đâu cũng cần có người bên cạnh mình.”

- Taobiết chứ. Có nhiều người hỏi tao, trên tao năm thứ tư rồi chưa có người yêu. Bìtrên nhiều quá, đôi lúc cũng buồn, cô đơn thật đấy.Còn bản thân tao hình nhưchưa sẵn sàng, chả ai làm tao động lòng quá lâu. Tao mong một người nào đó cóthể giúp tao hoàn thiện hơn, có thể sống thật với con người mình và nhất làluôn làm tao cười. An chia sẻ.

- Tìnhyêu đơn giản lắm, nó không phải là một cái gì to tát như cổ tích đâu. Chỉ đơnthuần là sự đồng cảm của hai con người hoặc người nọ bù đắp những thiếu sót chongười kia. Màychưa yêu vì màychưa chịu trải lòng, hiểu không?

An gật đầu: “Mày rất hiểu tao. Thựcsự tao luôn trông chờ một mối quan hệ bình đẳng trong tình yêu. Không có chuyềnnáp đặt ý kiến của người này cho người khác, cùng nấu ăn, cùng làm việc nhà...Có lẽ,tao sợ sự thất bại. Chỉ khi nào tao đủ tự tin, đủ thông minh, tao mới chấp nhậnmột người nào đó. Dù tao thích được che chở, muốn người đó giúp mình hoàn thiệnnhững thiếu sót, nhưng lại không muốn ai điều khiển mình, cái gì cũng nghĩ mìnhcó thể tự làm được, tự vượt qua được”

Lan chăm chú lắng nghe An nói, Anluôn là người nghe Lan tâm sự, rất ít khi cô nói về tình yêu.

- Màylúc nào cũng mạnh mẽ thế đấy.

- Mộtngười như tao, thật khó để tìm được người phù hợp với mình. Không phải tao tụt đi đâu, mà thực tế là tao luôn hiểu mình muốn gì. Nói tao hiền dịu thì đúng làcái mặt của tao dễ đánh lừa thiên hạ. Mà nói tao sống phóng khoáng, không thícháp đặt cũng không sai. Hơn nữa, tao lại có quá nhiều sở thích cá nhân không thểbỏ.

- Ủ,con trai dễ bị sự dè dặt của mày thu hút, nhưng chỉ cần đến gần sẽ bị cá tính củamày nuốt mất. Tao tự nhận thấy là mày mạnh mẽ hơn mức yêu cầu so với vẻ ngoài nữtính, nhẹ nhàng của mày.Có bao giờ mày thấy không yêu rất buồn không? Thử yêuđi, rất thú vị đấy..

- Hi,mày không nhớ là hỏi tao câu này cả trăm lần rồi à. Với tao, buồn hay không làdo bản thân mình thôi. Người khác coi tình yêu là động lực của cuộc sống, còn tao có tình yêu thì tốt, tìm được người phù hợp với mình càng vui, còn không cóthì cuộc sống vẫn còn nhiều thứ khác hấp dẫn mà. Cứ cố gắng mình sắm lấy một thứcho sánh kíp thiên hạ không phải là phong cách của tao.

Tìnhyêu chỉ có một, còn những thứ giả giả nóthì nhiều lắm. Có người đi hết cả cuộc đời cùng không thể tìm được tình yêudịch thực. Có người tìm thấy rồi mà vì danh tiếng, tiền tài nữabuông tay ra, có người tìm ra ngay khi còn trẻ. An không mong mình may mắn như trường hợp thứba. Ước mơ của cô là đến Đà Lạt, Hà Lan. Xa gia đình, bạn bè, thật chẳng muốnchút nào. Thâm tâm cô vẫn luôn mong chờ một bàn tay nào đó níu giữ cô lại hoặcdang tay đón chờ cô đến. Trong những lúc khó khăn của tuổi trẻ, An hi vọng mộtnhững người thực sự - như- vậy- bên cạnh.

- Phảirồi, người ta nhìn mưa rơi thì kêu não ruột, còn mày tranh thủ ngồi uống trà,ăn bánh, xem phim lại kêu cuộc sống là thiên đường.

Ngập ngừng1 lát, Lan nói tiếp: “Tao nói mày đừng buồn nhé. Tao thực sự tiếc ày vàMinh.Tao đã từng nghĩ Minh là một nửa hoàn hảo của mày cơ đấy, Minh rất chudaó, ân cần với mày, lại là người mày tin tưởng nhất”.

- Màybíết không. Giọng An đều đều: Điều tao hối tiếc nhất trong suốt những năm học đạihọc, đó là để mất tình bạn thân thiết với Minh.

Nhắc đến Minh, An lại thấy trống rỗng,cảm giác đó vẫn luôn như con sóng ngầm âm ỉ trong lòng. Mất mát, tiếc nuối haynói đúng hơn là sự hụt hẫng khi một người bạn đã không còn bên cạnh mình. Minhquen An khi hai người cùng học ở lớp đại cương trước khi phân ban vào chuyênngành. Đến bây giờ, An vẫn không lý giải được tại sao một người bạn đầu mới gặpcô rất ghét vì suốt ngày bị hấn trên ghẹo mà sau này lại trở thành người bạnthân nhất của cô.

Khi chơi thân với Minh, cô thấyminh lúc đó sao hay vậy, vô tư vậy. Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, cô vẫn luôn cảmthấy ấm áp bởi bên cạnh có một người bạn sẵn sàng chia sẻ với cô mọi thứ. Đi vớiMinh, mọi thứ thật yên bình, dù cuộc sống thành thị bon chen, xô bồ, cô vẫnkhông cảm thấy mệt mỏi.

An ngây thơ luôn tin rằng, cùng với Lan, Minh là người bạn thân thiết nhất của cô. Đến khi Minh nói ra ba chữ: “Tuyệt cậu”, An mới bàng hoàng nhận ra: Minh quá vô tư. Vô tư hay vô tâm. Có lẽ Minh đã thích cô từ lâu rồi. Chẳng thế mà, Minh lại quan tâm đến cô như vậy. Và chính sự quan tâm ấy, lại càng khiến cô tin tưởng Minh, càng khắc vào đầu óc cô chữ: “Bạn thân”.

An buồn và sụp đổ, một người bạn thân lại thích mình. Mọi chuyện có thể đã khác rồi. Dù gì, khi Minh đã nói ra, cả hai sẽ đều ngại. An hiểu những gì Minh làm cho cô cũng một phần vì thích cô. Còn Minh sẽ ngại vì để lộ lòng mình rồi. Không phải chuyện gì cậu cũng san sẻ với cô nữa. Đó là tâm lý đương nhiên mà.

Một mùa hè trôi qua, có biết bao chuyện xảy ra và có biết bao thay đổi. Minh ra kí túc, An ít có cơ hội gặp Minh hơn. Cậu vẫn cởi mở, vẫn quan tâm đến cô, vẫn nghe cô nói. Vậy mà, cô luôn cảm thấy có gì đó đã thay đổi.

Năm thứ ba, lại một kì đi chệch hướng, An quá kì vọng vào chuyên ngành của mình, để rồi lại thất vọng quá nhiều. Khi cảm giác mọi thứ xung quanh nhàm chán, cô trở nên trầm lặng khác thường. Còn người cô đã quen với việc tự mình làm, tự mình chịu, tự mình định hướng, tự mình cố gắng nên đôi lúc thấy thật chơi vơi. Minh không nhận ra, không ai nhận ra cả. Họ vẫn thấy cô điềm cao đều đều, vẫn nói, vẫn cười.

Và bên cạnh Minh lúc này, có một người con gái khác. Mặc dù Minh luôn phủ nhận, nhưng An biết cậu đã xao động. An không buồn mà vui cho bạn, chỉ buồn vì Minh đã khác với cô. An đã chết lặng khi nghe Minh nói: “Khi nào tao có người yêu, tao sẽ không quan tâm đến mày thế này nữa đâu”. Và: “Tình cảm của tao dành ày không còn được như trước nữa”. Vẫn biết, đó là điều đương nhiên. Dù không muốn tiến tới một mối quan hệ nghiêm túc- khác tình bạn- với Minh, thì nó vẫn như một cái tát, một cú sốc của An về Minh.

Người luôn đến đón An mỗi lần cô rời nhà bạn, người đã hét âm lên khi tay cô dính đầy phấn mắng, mua bánh cho cô khi cô kêu đói, và người ấy đã từng nói: “Mày là người duy nhất tao có thể nói ra mọi điều”. Khi đi tình nguyện, An cũng chỉ yên tâm ngủ khi Minh nói: “Ngủ đi, tao sẽ canh chừng ày”. Và trước giờ thi, cô đau đầu cũng chỉ nhờ Minh đi mua thuốc. Với An, Minh quan trọng và thân thuộc thế đấy nên khi nghe những câu nói kia, An cảm thấy thất vọng tràn trề.

Có lẽ, nếu biết cách cư xử hơn, An vẫn giữ được tình bạn thân thiết với Minh. An giống như một con ốc, khi người ta cho cô cảm giác an toàn, cô sẽ không ngại trải lòng, còn khi đã mất niềm tin, cô sẽ co lại để bảo vệ mình. Có thể, trước mặt Minh, cô vẫn vui vẻ đấy, nhưng những cảm xúc buồn thì luôn giấu trong lòng. Con người luôn ích kỉ mà, dù đó có là tình bạn hay tình yêu. Thời gian đó, giữa An và Minh, đôi lúc, có một vách ngăn vô hình.

May thay, mọi thứ đã qua rồi.

An nói: “Tình bạn cũng giống như tình yêu, có lúc thăng lúc trầm. Tao đã phụ thuộc vào Minh quá nhiều. Tao cũng nên tự đứng bằng đôi chân mình mà không có cậu ấy. Giờ là lúc tao hiểu rõ nhất ý nghĩa hai từ “bạn thân””.

Dù có rất nhiều chuyện xảy ra, An vẫn luôn tin tưởng Minh. Dù cả khi cô rất đau lòng khi Minh không còn quan tâm đến cô như trước, cô cũng không thể ghét Minh. Có lẽ, Minh sẽ ngạc nhiên lắm nếu biết rằng: Khi cô run, người có thể khiến cô vững tâm ngay lập tức là Minh. Chỉ cần cậu ngồi bên cạnh hay trêu cô cười. Thực sự, cô cũng không hiểu tại sao tình bạn cô dành cho Minh lại lớn đến vậy.

An mỉm cười, nhìn Lan: “Cảm ơn mày, đã luôn bên cạnh tao. Nhờ những người bạn như mày, tao đã thấy trưởng thành và yêu đời hơn rất nhiều”.

Lan nhìn cô, ánh mắt chợt trở nên ấm áp hơn, bàn tay cũng xiết chặt hơn. Có những điều bình dị, không cần nói cũng có thể hiểu được.

Sắp sang năm cuối, An đã nhìn thấy con đường cô phải đi. Con đường sẽ không có Lan, có Minh, có Chi, có Linh, Vũ ... bên cạnh nữa. Song lúc nào, họ cũng là những ngọn lửa giúp cô thêm vững tin và bước đi trên con đường đã chọn.

An thấy khóe mắt cay cay, bao kỉ niệm chợt ùa về như một cuộn phim quay chậm. Ánh đèn từ các phòng hắt ra đường như những dải dàng hơn trước hai cái bóng tĩnh lặng. Lan cũng đầy tâm trạng. Người bạn ngồi bên cạnh cô là người duy nhất cô ngủ chung, ăn chung, người luôn vỗ vỗ vai những khi cô buồn, chia sẻ với

cô mọi chuyện, người đã không ít lần cùng cô trèo tường vào công viên- thay vì đi cổng chính -chỉ để thử cảm giác mạnh.

Sương đêm dần buông. An nhìn sang Lan, cô bạn bình thường luôn thích trêu chọc mọi người, lúc này khuôn mặt đã ướt đẫm nước mắt

5. Chương 5

An đảo mắt khắp phòng. Cả ngày vất vả chuyển đồ đến đây, giờ mới có dịp nghiêm túc ngắm căn phòng, An thấy rất hài lòng. Căn phòng khá rộng, nhà bếp nhỏ xinh, nhà vệ sinh sạch sẽ, lại có ban công nhìn xuống công viên gần đó.

- Chingử giường này, còn em giường kia. Dững phân chia.

An gật đầu không cần suy nghĩ, tâm trí cô dồn vào cái cửa sổ nhìn ra ban công nhiều hơn. “Tuyệt, tớ sẽ trồng vài chậu hoa ở đây” An sung sướng ngồi lên bệ cửa, tiện đập đập tay xuống.

- Hihi. Em biết ngay chị sẽ có ý tưởng đó.

- Cậu rất hiểu chị.

- Quákhen. Nếu so với căn phòng trước chị ở, thì đúng là chị đã “lên đời” nhé.

An gật đầu. Ở đây vừa rộng rãi lại có không gian riêng. Đây là một cư xá mini 5 tầng, có khoảng 40 phòng trọ, tầng trệt được thiết kế làm nơi để xe.

- À, em quên chưa nói với chị, hôm nay nhà mình có khách. Sếp của em. Dững như sực nhớ.

- Hả, thông tin này có vẻ bất ngờ.

- Anh ấy là người giới thiệu cho em chỗ này. Tiện thể cho chị làm quen luôn, anh ấy cũng sống ở đây, tầng 3.

- Nghĩ là hàng xóm của chúng ta. Được, em có biết anh ấy thích ăn gì không? An hỏi, cô muốn vị khách của mình cảm thấy rằng họ rất biết ơn anh.

- Anh ấy thích ăn canh cá, lần nào đi nhậu cùng cũng đều thấy gọi mấy món kiểu đó. Còn thì không rõ lắm.

- Ok, chị có ý tưởng rồi. An cười. Cậu dọn dẹp đi, chị đi chợ.

Việc đi chợ với An không mấy khó khăn. Ngoài việc thừa hưởng list các món ăn tuyệt chiêu của mẫu thân ra, cô còn có khả năng cảm nhận mùi vị rất tốt. Các món canh lại là sở trường của cô. “Anh chàng kia chắc hẳn sẽ rất hài lòng” cô tự tin. An cũng không phải là cô gái cẩn thận, tỉ mỉ gì. Bình thường cô làm gì cũng chỉ qua loa, đại khái, không thích rườm rà. Việc ăn uống lại càng đơn giản, ăn gì cũng được, 10-20 phút là nấu xong bữa cơm, chỉ khi nào cảm hứng lên cao, cô mới thực sự “hành nghề”.

Đang định nếm thử món canh, An nghe thấy tiếng gõ cửa. Dững đang chỉnh giùm cô giá sách, nói vọng ra: “Chắc anh ấy đến rồi, chị ra mở cửa đi”.

Cửa mở, khi chủ và khách bốn mắt chạm nhau, trong khoảnh khắc An nghe như có tiếng sấm nổ bên tai. Khuôn mặt này...

- Emlà...

- Anhlà...

An nhớ lại ánh mắt kinh khủng đã khiến cô khiếp vía cách đây mấy tháng. Chính là anh ta. Đây là sếp của em traicô?

- AnhQuân, anh đến rồi à? Chị, sao không mời anh ấy vào.

Nhìn bộ dạng sững sờ của hai người,Dũng liền hỏi: “Hai anh chị quen nhau à?”

An chưa biết trả lời thế nào thì Quânđã nhẹ nhàng nói: “Cũng không hẳn. Chỉ là tình cờ gặp nhau một vài lần. Anh làQuân”.

“Tình cờ gặp một vài lần, sao mìnhkhông biết” An thắc mắc nhưng cô vẫn gật đầu: “Vâng, em là An”.

“Thật là bất ngờ, em lại là chị củaDũng”. Anh cười tươi nhìn cô.

“Vâng, quả là bất ngờ”. An cố nặnra một nụ cười, trên mặt vẫn hiện hai chữ: “Không hiểu”. Nhìn cung cách của anh ta, khác hẳn với con người cô nhìn thấy hôm đó. Không hiểu tại sao anh ta lại nhìn mình như vậy?

Quân đã bước vào trong nhà, An vẫnđứng tần ngần ở cửa.

- Anhxuống xem có giúp gì được hai chị em không? Quân nhìn quanh căn phòng.

- Vâng,chị em mang về một đồng linh kính. Anh qua đây giúp em một chút.

- Ủ.À mà anh ngửi thấy mùi thức ăn thơm quá. Quân không hề khách sáo, có vẻ anh vàDũng rất thân thiết.

An chợt nhớ đến nồi canh, cô chạy vộivào bếp. “Thiếu ngọt” cô nếm thử. “ Anh ta gặp mình lúc nào? Tại sao lại nhìnmình như vậy?”, An vẫn không sao đoán được ý nghĩ đó. Tayvới tìm lọ bột ngọt nhưng mắt cô vẫn để ý Quân. Anh đang kê bàn với Dũng, hoàn toànkhông có dấu hiệu gì cho thấy anh ấy náy vì đã gây ra mối bận tâm cho cô. Trongmột tích tắc lơ là, An đã cảm nhầm... lọ muối.

Về ngoài điềm nhiên như không, thựcra Quân cũng đang mang những suy nghĩ không kém gì An. Cô gái này mỗi lần gặplà khiến anh không khỏi bất ngờ và thật thú vị khi cô lại là chị gái của Dũng,trưởng nhóm sinh viên do anh phụ trách. Đồ đạc cô mang về có thể chất đầy mộtxe ba gác. Hoa, chậu cảnh vẫn xếp một góc trong nhà, chưa tiện bày trí. Riêng sách truyện phải đựng bằng bao, chưa kể những vật dụng linh tinh. Quân lật lậtmấy quyển truyện đang để tạm ở đầu giường. Gần như mỗi quyển đều ghi vài dòng cảm nhận của cô trong đó. Với “Tiếng chim hót trong bụi mận gai”: “Tuổi mất mảy rồi,hóa ra ta để quên ở nhà. Hihi. Mua mảy cách đây 4 năm, mất 4 ngày để đọc, 3 nămsau xem phim bằng phụ đề tiếng anh, vẫn hiểu mới chết chứ...”. Còn với “Trà hoanữ”: “Rất thích tác giả Alexander Dumas cha, nên dù túi đang rỗng, vẫn nhắm mắtmua mảy để xem Dumas con viết thế nào. Vui quá đến quên luôn mặc cả^^. Thậtđáng đồng tiền bát gạo, giờ tao hiểu tại sao mảy lại là tác phẩm kịch được diễndiễn lại nhiều nhất rồi...”. Với “Ruồi Trâu”: “Truyện này phải đọc đến một nămmới hiểu tác giả viết cái gì. Rèn cho người đọc tinh thần “nhẫn nại”, “kiên cường” không kém gì nhân vật trong truyện. Nhưng màcàng đọc càng hay...”. Đọc vài cuốn, Quân kết luận: “Đúng là một cô gái “Thấysách chưa được đọc bao giờ như được gặp người bạn tốt, Thấy sách mình đã đọc rồinhư gặp người bạn cũ”. Mà sách của cô thì đủ các thể loại: tình cảm, trinhthám, khoa học, đồng tây kim cổ, có lẽ chỉ trừ truyện ma là không có.

Bên ngoài đã có tiếng lạch cạch dọncơm. Dũng kéo Quân đi rửa tay, bước ra đã thấy An dọn xong mâm cơm.

Phải công nhận, trình độ nấu ăn củacô không chê vào đâu được: canh cá rô thơm lừng, tôm tắm bột vàng giòn, nộm thậpcẩm nhiều màu sắc và cả thêm một đĩa thịt rang béo ngậy.

- Chịem nấu ăn rất ngon. Dũng hết lời ca ngợi chị mình khi họ ngồi vào bàn ăn.

- Ủ,nhìn là muốn ăn rồi. Quân nhìn An tỏ ý ca ngợi, cô mỉm cười đáp lại, mặc dù vẫncảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Đúng như Dũng nói, Quân chọn móncanh đầu tiên.

- Trôngmón này thật hấp dẫn. Múc một ít vào bát, anh bắt đầu đưa lên miệng.

An ngẩng đầu lên đúng lúc đó, cô thấyanh nhăn mặt, cảm tưởng như đang cố nuốt.

An thoáng bối rối: “Sao thế nhỉ?”. Lúc này thêm mì chính cô chủ quan không nêm lại. Đang định múc một ít canh thì Dũng lên tiếng: “Anh Quân, hôm nay chị em em mới chính thức dọn đến đây ở. Cảm ơn anh đã giúp đỡ”.

- Cậu khách sáo từ bao giờ thế. Quân cười nhưng hình như mặt anh có hơi tái.

Những món khác đều rất ổn. Không hiểu sao An cứ nhìn chăm chăm vào bát canh: “Nó có vấn đề”. Ngần ngừ một lát, cô múc một ít vào bát đưa lên nếm thử. “Ôi trời, mặn chết, không lẽ mình cho nhầm muối”. Thật không còn từ nào diễn tả cảm giác của An lúc này. Những lời ca tụng của Dũng và khuôn mặt tỉnh bơ của Quân làm cô chỉ mong có một cái lỗ nào để chui xuống. An cúi gằm mặt, nhặt từng hạt cơm trong bát, cảm giác nuốt không trôi.

- Nghe Dũng nói em đang học CNSH ở đại học Bách Khoa à?

An hơi giật mình khi Quân hỏi, cô lắp bắp: “Vâng, vâng, em sắp là sinh viên năm thứ 5”. An cười cười đáp lại, cố tránh ánh mắt của anh.

- Em gái anh cũng học ngành đó, nó kém em một tuổi.

- Vâng, thế ạ.

Như bình thường, một chủ nhà hiếu khách sẽ hỏi: “Em gái anh tên là gì? Em ấy có ở cùng anh không?...”. Song từ lúc gặp Quân, đầu óc An đã là một mớ bòng bong. Cô trả lời cho qua quýt, hi vọng không phải nói chuyện với anh ta quá lâu. Anh càng điềm nhiên như không, cô càng như ngồi trên đống lửa.

- Sax, cái gì mà mặn thế này. Dũng cũng đã “đính chương”.

Quân và An bốn mắt nhìn nhau. Nụ cười đang nở trên môi cô tắt phụt, một đàn ong bay vo ve trong đầu. Định sau khi Quân hỏi chuyện xong, cô sẽ đứng lên “chữa cháy” món canh. Anh ta không nói, cô không nói thì sẽ coi như không có chuyện gì. Nào ngờ...

Mặt An đã đỏ lựng, dáng điệu ấp úng giống như một học sinh đang ngượng gật bị cô giáo gọi dậy trả lời bài: “Thật ngại quá! Có lẽ em cho hơi quá tay”

- Cũng hơi mặn một chút. Quân thật thà.

- Vậy để em đi chữa.

Quân chưa kịp nói: “Không cần đâu em ạ” đã thấy An bê bát canh vào trong bếp. Trông điệu bộ của cô anh không khỏi phì cười. Dũng cũng nhăn nhó, nó ghé sát tai anh thì thầm: “Có lẽ chị em bị anh làm cho hồn xiêu phách lạc mất rồi”.

Cuối cùng, bữa cơm cũng kết thúc. An lui cui rửa bát rồi chú tâm sắp xếp đồ để hai anh chàng nói chuyện. Thực ra cô rất muốn biết anh ta gặp cô lúc nào mà có ấn tượng về cô như vậy. Nhưng nghĩ đến chuyện món canh, cô không dám mở miệng. Khi Quân vừa về khỏi, Dũng đã lao ngay vào đứng cạnh An tra hỏi:

- Chị thấy sắp em thế nào?

- Không tệ.

- Thế thôi á. Chị không thấy anh ấy rất đẹp trai sao?

- Cũng tạm. “Đẹp trai ư, thiên hạ thiếu gì” An thâm nghĩ.

- Anh ấy rất phong độ?

- Cũng có vẻ.

Hai chị em họ luôn đối đáp như vậy, kém nhau một tuổi, họ vừa như chị em, vừa như hai người bạn.

- Chắc không phải chị bị anh ấy làm mê mẩn đến nỗi quên đường thành muối đó hả? Nhìn Dũng cười hí hí, An thấy cáu tiết.

Dũng tiếp lời: “Em định giới thiệu anh ấy cho chị, nhưng không ngờ chị lại gây ấn tượng “mạnh” như vậy”

An khẽ nhủ thầm: “Nếu cậu biết anh ta đã nhìn tôi với ánh mắt đáng sợ thế nào thì cậu có còn nói anh ta tử tế, hào hoa nữa không?!” Quả thật, ấn tượng của cô về Quân cũng rất “mạnh”.

Cô vỗ vỗ vai em trai: “Hóa ra cậu định trở thành “ông mối” cho chị đấy à? Rất tiếc, đẹp trai ư, cũng chỉ để ngắm mà thôi”. Nói đoạn đi nhanh ra ghế bật tivi, bỏ lại thằng em phía sau.

Dũng chưa chịu kết thúc cuộc tranh luận: “Mà thôi, anh Quân lúc nào cũng có hàng tá viên kim cương lấp lánh xung quanh, ngó đến hòn đá cuội là chị thì người ta lại đánh giá thấp anh ấy”. Dũng lơ đãng để khích bác cô chị là cách mà cậu thường dùng.

“Coi như điếc, coi như câm”. An lờ đi, tiếp tục xem tivi.

- Em chỉ đánh giá khách quan thôi mà. Nói chung không nên làm chị bị tổn thương sa này. Dũng tiếp tục trêu An.

- Emsẽ giới thiệu cho chị mấy anh khác rất được ở công ty.

Không hiểu tâm trạng của những người bị ép đi xem mặt thế nào? Còn cô, mới chỉ trong tình trạng “giới thiệu” mà nghe hai từ đó đã dị ứng khắp người. Ở với Lan, cứ dăm bữa nửa tháng, sau một bài calên lớp về tình trạng “độc thân” không có dấu hiệu kết thúc của cô, lại đòi cho cô làm quen một anh chàng “rất được” nào đó. Không ít lần, Hưng nhắc những tình huống rất giàu cảm xúc, đơn giản như: “Nhiều lúc, anh thấy thương em lắm”. “Thương” ở đây dành cho cô gái bị sự cô đơn và thiếu thốn tình cảm giày vò. Giờ ở với Dũng, mới ngày đầu tiên, cậu em cô cũng mắc virus “mai mối”. Điều đó làm cô thấy mình giống một con bé u sầu, ủ rũ vì đói khát tình cảm. Trong khi, cô hoàn toàn thoải mái với cuộc sống “độc thân”. Sở thích và đam mê của cô quá nhiều. Thời gian cô dành cho nó còn chẳng đủ, hơi sức đâu mà quan tâm mấy chuyện tình cảm. Dĩ nhiên, không thể không có đôi lúc “yếu lòng”, những khi mưa to nắng chói, Lan có Việt đưa đón, còn cô lủi thủi đến trường. Dầu vậy, nó cũng chỉ là một ý nghĩ thoáng qua, không lưu lại quá lâu trong tâm trí cô.

- Thế tiêu chuẩn “rất được” của cậu là thế nào? An rời mắt khỏi màn hình, hỏi một cách hồ hững.

- À thì, ngoại hình chỉ cần tạm được, không đến nỗi sứt mẻ lỗi rốn, cao hơn chị một chút, chủ yếu có thể kiếm tiền nuôi sống bản thân và gia đình, ngày cho chị ăn 3 bữa đầy đủ, thi thoảng đưa vợ con đi du lịch, không có hành vi bạo lực, uống rượu say biết tự lên giường đi ngủ...

Những điều này thật hợp ý An, có điều, cách diễn đạt của em cô mới phong phú làm sao. “Không sứt mẻ lỗi rốn”, nó còn cộm từ nào sinh động hơn nữa không. “Cao hơn chị một chút”, tôi mới chỉ có 1m59, chẳng nhẽ anh ta cao 1m59,5 cũng được sao, “ngày cho chị ăn 3 bữa” sao mà nghe giống lợn công nghiệp quá.

An quay hẳn người lại, chống cằm nhìn cậu em: “Nghe tiêu chuẩn cũng đủ biết cậu là người siêu thực tế. Sau này, khi tuyển vợ, cậu chỉ cần đeo một tấm biển đề: “Cần tuyển một nữ, thấp hơn tôi một cái đầu, nuôi con khỏe, để con ngoan, không ăn quà vặt, không ngồi lê đôi mách, gia đình không có tiền sử bệnh tim...”.

- Emma phải làm thế sao. Em chỉ là nhìn người mà đưa ra tiêu chuẩn thôi. Vợ em ấy à, không xinh như hoa hậu cũng phải hạng siêu mẫu. Chỉ riêng ở công ty, chẳng qua em ít tuổi chứ fan hâm mộ em chỉ thua mỗi anh Quân thôi.

- Ồ, vậy vinh dự lựa chọn con dâu kia sẽ thuộc về mẹ và chị cơ đấy.

Dũng vui vẻ gật đầu: “Dễ thế lắm. Chị cứ mãi cô đơn thế này thì trong tiêu chí của mẹ sẽ phải thêm “có thể sống hòa hợp với chị gái của chồng” mất”.

- Nói thẳng ra là “bà cô” chứ gì. Rất không may chị lại thích hai từ đó. Em biết đấy, càng già người ta càng khó tính. Chị không đảm bảo sẽ đối xử hòa thuận với vợ em đâu.

- Cảm ơn chị đã báo trước. Thực ra, em đã dự định sau khi lấy vợ sẽ nuôi một con becgie chỉ để canh chừng mỗi khi chị đến chơi.

- Haha, vậy chị thật vinh dự là người đầu tiên tặng em becgie ấy một quả mướp nướng. À đứng đây, đi vào nhà vệ sinh.

-Ặc, chị nhìn hiền lành thế mà tâm địa thật xấu xa. Dũng nói với theo.

Ló mặt ra ở cửa, An ném cho cậu em một nụ cười lém lỉnh: “Hi hi, em không phải là người đầu tiên nói câu đó đâu”.

.....

Ngay khi thực tập xong, An đã lên kế hoạch ủa hè. Đầu tiên là phải củng cố kĩ năng tiếng anh, sau đó là tham gia nghiên cứu. Nói chung, cụm từ “nghỉ ngơi, xả hơi” sẽ không có trong từ điển của cô. Cô không muốn mình ra trường mà không có gì trong tay.

Hôm sau, theo lời giới thiệu của mấy người bạn, cô loạng quạng đi tìm hiểu các trung tâm tiếng anh. Tiếc là chưa nơi nào ưng ý. Nơi có chất lượng thì quá đắt, nơi học phí tạm được thì cô cảm thấy không tin tưởng. Xế trưa, An qua nhà Tú Anh. Cô đã ra trường nên hầu hết sách tiếng anh không còn được trưng dụng nữa. An tham lam gom hết tất cả những sách mà cô cho là có ích, kể cả mấy cuốn truyện cũng không tha. Buổi chiều khi về nhà, chiến lợi phẩm cô thu được là hai túi to đầy sách.

Bước xuống khỏi xe bus, An khó nhọc cầm hai túi sách. Đang định rẽ vào ngõ thì một chiếc xe con sang trọng chắn ngay lối. Người bước trên xe xuống không ai khác chính là Quân. Có vẻ anh ta vừa đi làm một việc gì đó rất quan trọng, cô thấy người trong xe đang gật đầu đáp lại lời tạm biệt của anh là một người đàn ông rất bệ vệ. Đường vào ngõ nhà cô đi bộ nhất cũng phải 4 phút. Quân đã nhìn thấy cô, trong tình huống này thật không cách nào trốn được. Ngay khi chiếc xe vừa đi khỏi, anh cười tươi chào cô. An chỉ còn cách cười đáp lại trong đau khổ, cô sẽ phải đi bộ cùng anh ta.

- Anh có thể giúp em. Quân đưa tay ra đỡ lấy một túi sách từ tay An.
- Vâng may quá, nó quả thật rất nặng.
- Hôm qua dọn nhà giúp em, anh thấy phòng em rất nhiều sách. Em có vẻ rất ham học.
- Hihi, nếu nói em ham đọc truyện thì em xin nhận. An thật thà.
- Vậy chỗ này đều là truyện?
- Ồ, cũng không hẳn. Em vừa mượn được một số sách tiếng anh.
- Em có ý định học thêm tiếng anh à? Quân cười, giọng nói và điệu bộ hết sức nhênhàng.

“Anh ta cũng không đáng ghét như mình tưởng”. An nghĩ và cảm thấy tự nhiên hơn khi nói chuyện với anh. Nhưng thực sự cô rất tò mò muốn biết những gì mà cô thắc mắc suốt từ hôm qua.

- Em đã có ý định học ở đâu chưa? Nếu không, anh có thể giới thiệu cho em vài địa chỉ. Học phí phải chăng và quan trọng là chất lượng rất ổn.
- Vâng, cảm ơn anh. Chắc em phải cần anh giúp đỡ nhiều.

Thoáng thấy cái vẻ tần ngần muốn hỏi gì đó của An, Quân mỉm cười: “Có vẻ em đang thắc mắc tại sao anh lại biết em hả?”.

An sửng sốt: “Anh ta đọc được ý nghĩ của mình”. Cô khe khẽ gật đầu.

- Anh gặp em một vài lần, ở rất nhiều nơi khác nhau. Quả thật, em rất... ấn tượng.

“Ấn tượng, ấn tượng gì?” An hơi bối rối.

- Hôm anh gặp em trong trường, anh nhìn em chỉ là vì thấy em quen quen và chỗ em ngồi là nơi trước đây anh hay đọc sách.

“Chỉ đơn giản thế thôi ư?” An ngẫm nghĩ, tai vẫn động lên nghe Quân nói.

- Em có trí nhớ khá tốt đấy, anh tưởng hôm đó em chăm chú đọc sách lắm. Giọng Quân bắt đầu hơi chậm chạp.

- Ồ, thực ra vì ánh mắt anh rất... đặc biệt. An không dám dùng từ “đáng sợ”. Nói chính xác là có thể đốt hết lông trên người cô!

- Thật vậy ư?

An cười nhạt trong lòng: “Anh cũng biết giả bộ thật. Nếu không phải anh cố ý thì làm sao mà ánh mắt lại đáng sợ thế được”.

Họ đã lên đến tầng 2, cô nhận túi sách, cúi đầu chào anh, cảm thấy nhẹ nhõm đôi phần. An vừa quay đi, Quân liền buông lời:

- Thực ra thì, anh có gặp em trong quán bia, hôm đó trông em rất giống... một con gà gặt gù.

“Hả” An sững người, cô lẩm nhẩm: “Gà gặt gù = Gà toi =...”. Cô không dám nghĩ tiếp.

- Nhântiện, cho anh cảm ơn em món canh hôm qua. Nó cũng rất “ấn tượng”.

Cô quay phắt người lại, con người đáng ghét kia đã đi khuất khỏi cầu thang. Quả thật, cô đã xem thường anh ta. hic!

Còn Quân, nghĩ đến cảnh An đang đứng nuốt giận mà không làm gì được, lại thấy rất hài lòng. Thật khó nhận xét cô gái này là người như thế nào. Nữ tính, dịu dàng? Lần đầu gặp An, ấn tượng của anh là như vậy. Vô tư, hay cười hay nói, đó là lần gặp thứ 2. Biết chia sẻ là lần gặp thứ 3. Mạnh mẽ, không dễ khuất phục là lần thứ 4. Gộp tất cả những lần trước, có thể thấy trong cái vỏ bọc điềm đạm của cô là một cá tính mạnh mẽ và sôi nổi, ít bị ngoại cảnh chi phối. Còn hôm qua, ấn tượng của anh lại hoàn toàn khác hẳn. An nói năng chừng mực, có vẻ niềm nở đấy mà như rất xa cách. Xem ra, cô gái này thật khó đoán.

6. Chương 6

Với những người mới quen, những ấn tượng như vậy có thể dẫn đến hai chiều hướng. Một là, trở nên thân thiết hơn. Hai là, ghét nhau ra mặt. An không biết mình rơi vào trường hợp nào. Quân thân thiết với Dũng, lại là hàng xóm nhà cô. Lẽ tất nhiên, việc gặp mặt thường xuyên là điều không tránh khỏi. Nhưng cứ nhìn thấy anh là cô lại thấy mình là con gà gặt gù trong nồi canh mặn chát. Quân lại có vẻ khoái cái vẻ mặt tên tồ của cô. Cuộc nói chuyện của họ thường bắt đầu rất bình thường cho đến khi cô không đề phòng, thế nào anh cũng nói vài câu gì đó khiến cô chẳng kịp phản công.

An đáng thương sau vài lần bị anh chọc cho toi tả đã biết cách phòng thủ hơn. Nhưng đối phó với anh quả là không dễ. Từ trước đến nay, cô đã không giỏi đối đáp người khác. Và, một sự thật mà cô chỉ có thể khẳng định một cách chua xót, anh ta quá đẹp trai. Cô không tránh khỏi việc bị đơ trong vài giây mỗi khi anh cười. Thế cho nên, trước một đối thủ đáng gờm như vậy, nếu mình không có đủ vũ khí để chống lại, thì - tốt nhất là tránh - tránh càng xa càng tốt. Cô tìm mọi cách để không gặp mặt anh và nếu chẳng may có gặp thì cũng chỉ ậm ừ vài câu rồi bận việc nọ việc kia chạy mất. Dù sao, anh ta cũng là sếp của em trai cô. Cô không muốn Dũng nghĩ rằng cô không biết cách cư xử.

Cũng may cho An, Quân là một người bạn rộng, thời gian anh có nhà không nhiều. Còn cô cũng chỉ rảnh rang được hơn một tuần bởi ngoài việc học thêm tiếng anh, cô và Diệp Chi đã được thầy hướng dẫn giao đề tài. Công việc bù đầu bù cổ khiến cô không còn nhiều thời gian mà suy nghĩ linh tinh nữa. Tất nhiên, An vẫn không quên thực hiện ước mơ của mình. Cô tận dụng tất cả các vị trí trong nhà để bày hoa, từ hoa thủy canh, hoa nhựa đến hoa trồng trong chậu. Ai mới đến, thoạt nhìn cứ tưởng đây là một vườn hoa thụnỏ. Có lần, Quân xuống chơi, anh cười cười bảo Dũng: “Có vẻ em quá nuông chiều chị mình rồi”.

Từ đầu năm thứ 4, những sinh viên có ý định theo hướng nghiên cứu đã cập rập tìm giáo viên hướng dẫn. An không định theo hướng đó nhưng cô hiểu rõ chuyên ngành của mình thiên về công nghệ, nắm vững các kỹ thuật sẽ giúp ích rất nhiều cho công việc sau này. Sau một thời gian tìm hiểu, đến đầu kì 2, cô xin theo TS. Trịnh Anh. Tuy là một giáo viên trẻ, mới trở về nước 3 năm nhưng Trịnh Anh đã giữ vai trò phó giám đốc trung tâm nghiên cứu và phát triển công nghệ cao của Viện cô. An nghe tiếng tăm của thầy truyền tụng trong khoa thì đem lòng ngưỡng mộ. Mặt khác, An cũng rất thích Kỹ thuật di truyền.

Lần đầu gặp thầy, An đi cùng Diệp Chi. Hai đứa có cùng chí hướng, lại chơi thân với nhau. Diệp Chi nóng nảy nhưng thẳng thắn, tốt bụng, làm việc với An rất hợp gu. Nó vốn xông xáo thể mà lần này cứ liên tục bám vào tay An: “Mày! Tao hồi hộp quá”.

Đến lúc diện kiến “thần tượng”, An không khỏi ngỡ ngàng. Thầy khác xa với tưởng tượng của cô về một ông thầy điềm đạm, uyên bác. Ngược lại, trông thầy gần gũi không khác ông anh họ của cô là mấy. Giản dị, thư sinh và độ nhiệt tình với sinh viên thì khỏi nói. An và Diệp Chi chỉ ngồi nghe, để thầy “bắn” từ đầu đến cuối. Thầy nói nhiều, tốc độ bắn cũng thật đáng ngưỡng mộ. “Hơn súng liên thanh” An nghĩ thầm. Hai đứa ngồi hết gật đầu lại “Vâng, dạ”, tựa hồ như không nói được câu nào. Nhưng cách truyền đạt của thầy khiến An thấy rất thú vị. Nhìn phong thái, sự nhiệt huyết trong lời nói của thầy, An cảm thấy quyết định của mình là hoàn toàn đúng đắn.

Với những sinh viên như An, để có thể tự mình độc lập làm một đề tài, phải trải qua một quá trình học việc nghiêm túc ở phòng thí nghiệm. Thầy Trịnh Anh không yêu cầu cô có mặt thường xuyên ở đó nhưng phải sắp xếp thời gian hợp lý để không ảnh hưởng đến việc học trên lớp. Thời gian đầu, An rất chăm chỉ. Cô học buổi sáng nên hầu như buổi chiều nào cũng thấy cô và Diệp Chi trên phòng thí nghiệm. Thầy Trịnh Anh không trực tiếp hướng dẫn, ngay từ hôm đầu đã giao các cô cho những anh chị học cao học. Nhiệm vụ của cô lúc này chỉ là quan sát và học các kĩ thuật, chưa được phép làm gì cả. Đây là một trung tâm thí nghiệm mới nên máy móc rất hiện đại, tân tiến. An và Diệp Chi nhìn những thiết bị bóng loáng, lại nghe các bậc tiền bối dọa toà đáng giá tiền tỉ thì không dám động đến, chỉ đứng lăm lăm các thông số ghi trên máy. Không khí làm việc nghiêm túc trong phòng thí nghiệm cộng thêm người nào biết việc người đấy khiến 2 cô cũng không dám cười đùa như mọi khi.

Công việc của những kẻ học việc thực ra chẳng có gì. Chỉ đứng xem các anh chị khóa trên thao tác, có gì không hiểu thì hỏi và ghi chép lại. Những kiến thức cô học được trên lớp có đôi chút khác với thí nghiệm thực tế. An biết rõ làm thí nghiệm đòi hỏi sự tỉ mỉ và chuyên tâm nhưng nhìn sự tỉ mỉ của các anh chị, cô khẽ chột dạ: “Không biết một đứa hậu đậu như mình có thể làm được không?”. Đặc biệt, đối với kĩ thuật gen, đối tượng nghiên cứu ở cấp độ phân tử, hóa chất tính bằng μmol thì càng phải đòi hỏi sự chính xác cao độ. Thỉnh thoảng, cô cũng được các anh chị giao cho vài việc lật vật như pha hóa chất hay rửa ống nghiệm. Cứ quan sát mà không được thực hành cộng thêm thái độ không mấy niềm nở của các anh chị khóa trên nên An cũng thấy có đôi lúc ngán ngẩm. Cô tự hỏi: “Liệu làm nghiên cứu ai cũng khó khăn thế sao?”. Mỗi lần như thế Diệp Chi lại đập nhẹ nhẹ vào vai cô tỏ ý: “Cố lên, chiến hữu”.

Thầy Trịnh Anh ngồi ở phòng làm việc bên cạnh, khách ra khách vào liên tục. Những lúc không có khách lại thấy thầy ghi chép, nghe điện thoại hoặc chạy sang phòng thí nghiệm hướng dẫn sinh viên. An nhìn thầy mà ngao ngán: “Con người của công việc”. Phòng làm việc của thầy nối liền với phòng thí nghiệm, chỉ ngăn cách nhau bằng lớp cửa kính nên ngồi từ phòng bên này có thể quan sát phòng bên kia dễ dàng. Đôi lần, ngó thấy bọn Chi, An ngồi thu lu một góc nhân rồi, thầy lại quay sang bảo chị Hà thư ký sang giao việc vặt cho 2 đứa. Những công việc buồn cười mà An từng làm qua kể không hết, đại loại như: đếm số bàn ghế trong phòng thí nghiệm, phân loại các pipetman hay thậm chí đục lỗ trên miếng xốp để làm giá đỡ ống eppendorf. May mắn hơn một tí thì được giao cho xếp các dụng cụ đã thanh trùng vào hộp hoặc sắp xếp hóa chất vào giá...

An cũng không ít lần bị quở mắng vì cái thói bất cẩn của mình. Có một lần, cô cùng Diệp Chi được giao pha gel để điện di. Cô theo thói quen vẫn làm trong các bài thí nghiệm ở lớp, cân Agarose (gel) trên giấy bạc, đang định đổ vào cốc thì chị Hà nhìn thấy. Chị cầm vội lấy tờ giấy bạc, trừng mắt hỏi làm An muốn dưng tóc gáy:

- Cô đã dùng cồn lau sạch giấy chưa? Cô có biết nguyên tắc cân những hóa chất tinh khiết không?

Thấy An lí nhí nói: “Dạ, chưa ạ”, chị lại càng nạt to hơn: “Cô có biết 100g Agar tinh khiết đáng giá bao tiền không? Nhìn xem, cô làm thế này, vừa làm nhiễm tạp, vừa lãng phí hóa chất. Nếu điện di mà bán gel bị đục thì có nhìn rõ không? Bây giờ cô gạt những phần ở phía trên tờ giấy rồi cân ngay vào cốc cho tôi”.

Trước khi bỏ đi, chị còn chép miệng: “Thật không làm được việc gì cho ra hồn”.

An nghe anh Hòa thì thầm: “100g giá 5 triệu đấy em ạ” thì lạnh cả sống lưng. Cô thầm trách mình bất cẩn và lãng phí!!

Mặc dù đã được giao đề tài nhưng trên thực tế An và Chi chỉ được ghép nhóm với các anh chị khóa trên. Thầy Trịnh Anh muốn hai cô tự viết hướng nghiên cứu đề tài để hiểu mình phải làm những gì và sự giúp đỡ của các “bậc tiền bối” sẽ khiến họ hoàn thiện khả năng thực nghiệm trước khi có thể bắt tay làm việc độc lập. Trong vòng hai tuần, thầy yêu cầu cô viết xong bản báo cáo chi tiết cho đề tài. Ngoài những kiến thức đã học, An phải tìm hiểu thêm rất nhiều, kể cả cách trình bày. Mọi việc quả là không dễ dàng. “Đường đến thành công đâu chỉ có hoa hồng”. Cô và Chi thường cảm rẽ trên thư viện.

Hôm nay là ngày phải nộp bài cho thầy, An rất háo hức. Trung tâm thí nghiệm mở cửa lúc 8h nhưng cô đã rục rịch ra khỏi nhà từ 7h. Lạ thay, hôm nay chuyến xe bus cô đợi dường như mất hút ở đâu. “Có lẽ là tắc đường”. 7h35, An bắt đầu sốt ruột. Bình thường, nếu đúng giờ xe bus là chỉ khoảng 20 phút sau cô có mặt ở trường.

Đột nhiên một chiếc Novo đỗ phịch trước mặt. Vừa thấy An ngược mặt lên Quân đã nói:

- Nhìn đáng điệu của em đang có việc gấp hả? Lên xe đi, anh đưa em đến trường.

An hươ hươ tay: “Anh đi làm hướng kia mà, em chờ xe bus cũng được”.

- Hôm nay anh có việc đi qua đó. Yên tâm, anh không bắt cóc em đâu mà sợ. Anh nói, tay đã đưa chiếc mũ bảo hiểm ra phía trước.

An nóng hết người bởi những ánh mắt ghen tị của các cô gái xung quanh và chắc chắn cũng không ít kẻ đang nghĩ thầm: “Sướng thế mà còn tỏ bộ kiêu”. Cô đành miễn cưỡng đỡ chiếc mũ trên tay Quân, rồi trèo lên xe, cảm giác thật chẳng dễ chịu chút nào. Anh phóng xe rất nhanh, tốc độ khiến cô không khỏi bàng hoàng nhưng phải công nhận là anh ta xử lý tình huống rất khéo. Quân hơi quay người lại, gọi chuyện:

- Dạ này em có vẻ rất bận. Anh thường nhìn thấy cô về nhà muộn hoặc ngồi lì ở bàn ghi chép gì đó.

- Vâng, em đang làm đề tài với thầy.

- Em định theo hướng nào?

- Kỹ thuật di truyền ạ.

- Ồ, đó là một lĩnh vực khó và đóng vai trò then chốt của CNSH hiện đại phải không?

- Ồ, dạ vâng. Anh có vẻ am hiểu nhỉ?

- Em gái anh cũng học ngành này mà.

Nhắc đến em gái Quân, hình như Anh chưa gặp bao giờ. Cô hỏi:

- Em ấy không ở với anh ạ?

Quân lắc đầu: Nó đang nghỉ hè.

An chợt nhớ mùa hè những năm trước. Tầm này có lẽ cô đang vắt vẻo trên cây bẻ nhãn hoặc đang bơi thuyền trên sông cũng nên.

- Em đã tìm được lớp học thêm tiếng Anh chưa? Quân hỏi.

- Dạ rồi ạ.

- Thế thì tốt. Em nên đầu tư thời gian nhiều vào, rất có ích cho sau này.

Xe của họ đã ngoặt vào cổng trường Bách Khoa. Trung tâm thí nghiệm chỉ cách đó không xa.

- Cho em xuống đây được rồi, anh Quân. Anh chỉ về phía lề đường trước mặt.

Nhìn quy mô hoành tráng của trung tâm, Quân không khỏi trầm trồ: “Em nghiên cứu ở đây?”

- Dạ vâng, cảm ơn anh, anh đi đi kéo muộn.

An vừa đưa mũ bảo hiểm cho Quân, vừa khe khẽ cúi đầu, một cử chỉ quen thuộc khi cô muốn thể hiện sự cảm kích với ai đó. “An, An” cách đó không xa, Diệp Chi đang gọi cô. An giơ hai ngón tay lên, làm động tác vẫy vẫy.

- Bạnem đang chờ. Anh đi đây.

An nở nụ cười thật tươi, định chờ cho anh đi khỏi rồi sẽ vào. Trước khi xe nổ máy, Quân lại ngược lên, khoe môi cũng hơi cong, khiến cô chột dạ:

- À, theo anh, em nên giảm béo đi. Đèo em đằng sau, xe của anh nhún ga hết cỡ cũng chỉ đạt tốc độ 80 km/h. Lối vừa dứt là phóng xe đi thẳng.

An đứng như trời trồng một chỗ. “Anh được lắm”. Kể có thể khiến cô đang từ ngọn tre mà đáp ngay xuống ngọn cỏ - chỉ có thể là anh ta.

Trong nội thành đâu có cho phép đi với tốc độ cao như vậy. Hơn nữa, dòng xe đó tốc độбет nhất cũng phải đạt 130km/h. Anh ta coi mình là con heo tạ chắc?.

- Này, anh chàng đẹp trai nào mà khiến mày đứng ngây ra thế hả?

Chi vỗ vỗ vai bạn. An xị mặt không nói gì, cô kéo tay Chi đi nhanh lên phòng thí nghiệm.

Thầy Trịnh Anh luôn đến rất đúng giờ. Gõ cửa, nhẹ nhàng bước vào, chào thầy xong, An và Chi nộp bài báo cáo, thái độ cung kính như thị nữ với bề hạ.

- Rất tốt. Tôi thích cách trình bày và lập luận của hai em. Thầy Trịnh Anh vừa xem qua bài của An và Chi đã tấm tắc khen. Mặt hai cô giãn hẳn ra nhưng trên trán vẫn còn rịn mồ hôi.

- Lolảng quá hả? Tôi có làm gì hai em đâu. Nhìn vẻ mặt của hai cô học trò, Trịnh Anh không khỏi bật cười. An và Chi cũng cười.

- Tốt lắm, ngày mai các em sẽ theo nhóm thực hành luôn. Lần trước các em chỉ được quan sát, lần này sẽ được làm thật dưới sự giám sát của các anh chị khóa trên. Hà, gọi giúp tôi Hòa và Dung vào đây.

Rồi thầy quay sang hai cô nói tiếp: “Đó là hai trưởng nhóm đề tài mà tôi phân cho các em. An sẽ do Hòa hướng dẫn còn Dung sẽ giúp đỡ Chi. Để tôi nhắc lại cho các em nguyên tắc vào phòng thí nghiệm. Thứ nhất...”. An và Chi khẽ nhìn nhau, thở dài trong lòng: “Ồi, bắt đầu rồi đấy”.

Khi Hòa và Dung vào, thầy vẫn đang thao thao bất tuyệt. Nhìn hai cô bé đang nghe một cách nhẫn nại, hai cô cậu đều cố gắng nhịn cười. Một lúc sau, thầy giao cho Hòa và Dung một số công việc và còn dặn đi dặn lại phải hướng dẫn hai cô thật cẩn thận. Vừa ra khỏi phòng thầy, Hòa đã ghé tai An thì thầm: “Tốt nhất, khi đến gặp thầy, em nên chuẩn bị giấy bút và chăm sóc móng nhĩ cẩn thận”. An bật cười. Tiếng tăm của thầy quả là danh bất hư truyền.

An học tiếng anh buổi tối nên việc lên phòng thí nghiệm không ảnh hưởng gì nhiều. Cô đã quen anh Hòa từ trước, do đó, việc làm quen với phòng thí nghiệm dễ dàng hơn. Hòa là sinh viên hơn cô 4 khóa, được giữ lại ở trường phụ trách phòng thí nghiệm và là cánh tay đắc lực của thầy Trịnh Anh. Thời gian trước cô và Diệp Chi lên, anh còn đang làm đề tài bên viện công nghệ sinh học nên ít có thời gian được tiếp xúc với anh. Còn chị Dung cũng đang học cao học và nghe đâu là học trò thầy cứng nhất.

Ngay từ ngày đầu mới lên, anh Hòa đã dẫn cô đi một vòng chỉ dẫn cách sử dụng các loại máy móc và cách tìm các loại hóa chất trên ngăn. “Làm kĩ thuật gen phải tiết kiệm, cẩn thận vì hóa chất rất đắt tiền và một số có khả năng gây đột biến” Anh nhắc. Thực ra, An làm sao quên được bài học với Agar hôm đó. Cô luôn tự nhắc mình làm bất cứ cái gì cũng phải cẩn thận, không được làm ẩu cho có lệ. Những thí nghiệm nào không đòi hỏi sự chính xác cao hoặc đơn giản, dễ làm, anh đều để cô tự làm. Với thao tác khó hơn, trước khi thực hành, anh luôn giảng rất kĩ và bắt cô ghi chép lại. Thái độ cởi mở của các anh chị khác hẳn với thời gian đầu cô mới lên. Dần dần, An cảm thấy hứng thú với phòng thí nghiệm.

Một ngày đầu tháng tám, tiết trời mùa thu cũng không thể làm dịu bớt cái nóng của xứ Bắc. Mới 8h sáng mà nắng đã gay gắt. An ngủ dậy muộn, cô ba chân bốn cẳng chạy lên phòng thí nghiệm muộn mất nửa tiếng. Hôm qua anh Hòa đã dặn hôm nay phải lên sớm pha môi trường, tối qua học tiếng anh muộn làm An quên mất. Cô lò dò bước qua cánh cửa phòng thí nghiệm, hi vọng anh Hòa chưa đến. “Phù” Không thấy bóng dáng đại ca Hòa, An thở phào nhẹ nhõm mặc áo blue.

- Nè, đi muộn thế. Chi cốc vào đầu An một cái đau điếng. “Ồi!” An ôm đầu, nhăn nhó ngẩng lên, Chi đang đứng hai tay chống nạnh, mặt gườm gườm nhìn cô.

- Xin chị cho em hai chữ bình yên. Tối qua em phải làm bài tập tiếng anh.
- Ôi thế hả, thương quá! Vừa nói vừa xoa xoa đầu An làm cô rung mình.
- Nè, nhìn tên bên kia kia. Đẹp trai nhỉ? Chỉ chỉ cậu con trai đang nói chuyện với thầy Trịnh Anh ở phòng bên cạnh.
- Cũng tạm, của mày cả đấy. Tao còn nhiều việc phải làm.

An nhìn một cách hững hờ rồi đi về phía tủ đựng hóa chất. Đại ca Hòa lên bây giờ mà thấy cô chưa hoàn thành nhiệm vụ - coi như xong - tha hồ mà nghe cái lương free.

Chi đứng ở đầu bên cạnh nhìn cô, hai tay đút túi áo, nụ cười và ánh mắt đều rất gian tà: “Chà chà, có người có trai đẹp đưa đón có khác, kiêu thế”.

An đâu có điếc, nghe câu đó mắt cô long lên sòng sọc, nếu không phải tay đang cầm lọ acid chắc chắn tên Chi kia sẽ không trốn thoát. “Đẹp trai, đẹp trai cái gì?”. Cô lẩm bẩm, tự dưng thấy dị ứng ghai từ đó thế cơ chứ.

“Cốc” đầu An lại đau điếng.

- Tập trung vào, nghĩ cái gì thế. Anh Hòa đã xuất hiện từ lúc nào. Nhìn cái vẻ khổ sở của An, Chi bặm môi cố gắng nhịn cười. An muốn ăn tươi nuốt sống con bạn quá!
- Anh ơi, có người đang nhớ người yêu mà. Chi đứng bên cạnh anh Hòa thì thầm. Anh tagật gật đầu như bỏ củi, hưởng ứng: “Thật à, thật à”.

An bặm môi, quá đáng rồi đấy bà chị. Cô lườm Chi một cái, cô nàng làm ra bộ ngây thơ, khẽ nhún vai rồi chạy tốt sang bên cạnh chị Dung.

- Nào, tất cả qua đây tôi nhờ chút.

Thầy Trịnh Anh bước vào cùng cậu bạn lúc này.

- Bọn này là Phong, sinh viên đại học M. Trường ta luôn có trao đổi sinh viên với các trường khác. Tôi rất mong các em giúp đỡ Phong trong thời gian thực hành ở đây.

Cả nhóm cùng “Vâng ạ” đồng ý.

Phong cười rất tươi, nhanh nhẹn bắt tay mọi người làm quen.

Lúc này, An mới để ý đến Phong. Cậu ta trắng trẻo, cao ráo, và có phần rất kute. Nhìn cậu ta có vẻ hiền lành nhưng khá nhanh nhẹn miệng. Mấy chị trong phòng thấy Phong đẹp trai, dễ thương thì kéo nhau xúm xít hỏi han, Phong cười đáp lại rất lễ phép. Coi bộ cậu ta mới đến mà đã lấy lòng được không ít chị em. Chi khẽ huých tay An: “Đẹp trai cũng có nhiều lợi thế nhỉ?”.

An một tay chống cằm, nói giọng không hề cảm xúc: “Đẹp trai là do mẹ cha sinh ra, có gì đáng tự hào đâu”.

- Sax, Chi phì cười, tao nhớ trước đây chỉ cần nhìn thấy trai đẹp từ xa là mày đã chảy nước miếng. Nói rồi đưa tay sờ trán An. Sao giờ lại ra nông nổi này? Mày đã ranhập hội “Anti trai đẹp” từ khi nào vậy?

An khoát tay Chi: Xin mày đừng có tư tưởng phản động thế được không. Tao hoàn toàn bình thường.

Chi gãi gãi cằm rồi reo lên vui sướng: A, a, biết rồi nhé, anh chàng đẹp trai hôm nọ có thể là nguyên nhân, và đây - một tay chống nạnh, một tay chỉ An, Chi lớn tiếng - đây là kết quả. Nói mau, mày đã làm gì?

An co rúm lại rồi chớp chớp mắt: Hic, tao và mày đã học với nhau gần nửa thập kỷ rồi đấy!! Hóa ra mày tin tưởng tao quá. Sao mày không nghĩ tao bị làm gì?

Haha. Biết là An ngây thơ đã mắc bẫy, Chi nhẹ giọng: Ô, thế là... làm gì rồi à?

An chưa kịp trả lời thì...

- Ồnào quá. Bóng đại ca Hòa đã sừng sững sau lưng.

- Dạ, em xin lỗi ạ. Trông điệu bộ hai cô nàng khúm núm như hai chú cún con bị chủ phát hiện mắc lỗi, hết sức buồn cười. An ngược mắt lên vừa đúng lúc Phong đang nhìn họ cười tủm tỉm

- Vâng ngay vị trí, Chi, chị Dung đang tìm em đây. Hòa ra lệnh.

Chi “Dạ” một tiếng rõ to rồi chạy đi.

- An, hôm nay em sẽ chạy điện di mẫu DNA này nhé. Quy trình em nắm được rồi đúng không. Anh phải đi làm một số việc cho thầy. Anh Hòa cần dặn.

- Vâng, được ạ. An vừa gật đầu vừa đáp rỗng rạc, cô cũng rất hứng thú được tự tay làm.

Anh Hòa vừa đi khỏi, An bắt tay ngay vào công việc. Tra mẫu, cho chạy điện di và ngồi chờ load mẫu. Mọi việc không mấy khó khăn, chỉ có công đoạn chờ là hơi lâu. An tranh thủ giở sách tiếng Anh ra học. Mọi người trong phòng cũng đang bận rộn với công việc của mình.

- Chị đang điện di DNA à? Một giọng nam trầm ấm vang lên. An ngẩng đầu, Phong đang đứng cạnh, mỉm cười.

- Đúng rồi. An cũng cười đáp lại.

Phong chăm chú quan sát rồi quaysang hỏi An: “Nồng độ mẫu thế nào? Bao giờ thì dừng ạ?”.

An đứng dậy, chỉ vào bản điện di, giải thích cho Phong. Phong khá dễ mến, khi hỏi thì nói giọng từ tốn, khi người khác nói cậu chăm chú lắng nghe và tự tin nhìn thẳng người đối diện.

- Cậu mới lên còn bỡ ngỡ, rồi sẽ quen thôi. Hồi mới lên, tớ còn không dám động vào bất cứ cái gì. An vui vẻ nói, cảm thấy mình cũng khá ra dáng đàn chị.

- Vâng, em còn phải nhờ chị giúp đỡ nhiều. Phong niềm nở

- Em là sinh viên năm thứ mấy rồi?

- Em sắp sang năm thứ 4, năm cuối.

- Đại học M học có 4 năm đúng không? Chị cũng là sinh viên năm cuối, sắp sang năm thứ 5.

- Vâng, thế chị sinh năm 89. Em cũng thế. Năm thứ nhất, em bị tai nạn nên nghỉ lại một năm.

-Ồ, bằng tuổi nhau. Đừng khách sáo, xưng cậu tớ đi cho tiện. Rất vui được làm quen với cậu. An đưa tay ra trước mặt.

Bằng tuổi cũng vẫn dễ nói chuyện hơn. Phong đưa tay đáp lại. Thực sự cậu buổi sáng, làm quen với các anh chị lớn tuổi, Phong thấy cũng không thoải mái lắm.

- Hà An, dòng sông hiền hòa, một cái tên khá hay. Phong nhìn thẻ sinh viên của An đeo trước ngực, nói một cách chân thành.

- Gió mùa xuân, Xuân Phong, cũng rất hay. Nói rồi, cả hai cùng cười to, tay bắt mặt mừng như quen biết đã lâu.

Chi đang rửa ống nghiệm, nghe thấy thế thì không nhịn được cười, cô khẽ chu miệng: “Hai cái con người này, mới gặp đã tâng bốc nhau lên tận mây xanh”.

7. Chương 7

Giữa tháng tám, một số trường đại học đã rục rịch cho năm học mới. Từ hồi vào đại học, An không có khái niệm khai giảng. Đời sinh viên chỉ biết đến nó một lần vào năm thứ nhất. Những năm sau đó, sau đợt nghỉ

hè, cứ đến cuối tháng 8 là đi học lại bình thường.

Hè năm nay trôi qua với An không nhiều kỉ niệm. Có chăng, cô đã quyết tâm thực hiện được kế hoạch học tiếng Anh, đi du lịch và tham gia nghiên cứu khoa học. Dù sao, An cũng là nhân viên như các bạn của cô, mấy đứa cùng lớp thì miệt mài trả nợ môn nếu muốn ra trường đúng thời hạn, còn bạn cấp 3 thì sốt ruột lo kiếm việc làm. Liên lạc với nhau cũng thưa dần. Mỗi đứa đều có những lo lắng, toan tính riêng.

Chủ nhật, An hẹn Lan đi sắm sửa cho năm học mới. Sắm soạn xong, chỉ chờ Lan đến đón, An thư thả ngồi chăm chút mấy bình cây thủy canh. Chuyển về đây được hơn một tháng, cô chỉ cảm tạm vào hộp nhựa, giờ kiểm tra thấy chúng đã ra rễ rất đẹp.

An nghĩ bụng: “Hôm nay phải mua vài bình thủy tinh về thay mới được”. Cây điểm sao sẽ được trồng kết hợp với trúc phú quý, còn vạn niên thanh và thường xuyên đằng sẽ để trên bậu cửa sổ. Chỉ nghĩ đến cảnh sáng sáng chào đón mình là những ánh nắng lấp lánh bên bình cây với làn nước trong và cành cây xanh, An đã thấy vui khôn tả.

“Trông em nhìn bình cây mà cứ như nhìn người yêu ấy”. Giọng nói nửa đùa nửa thật của Quân nhanh chóng kéo An về thực tại. Anh đang đứng ở cửa, trên tay ôm bộ cờ tướng.

An nhìn thấy anh thì bất giác đứng bật dậy. Dững chào Quân rồi bắn cái nhìn khó hiểu về phía cô chị: “Làm gì mà giật mình kinh thế!”.

- Anh xuống chơi cờ ạ. An đã lấy lại tinh thần.
- Ừ. Hôm nay phải quyết đấu đến cùng nhé, chú em. Quân nói với Dững.
- Emlúc nào cũng sẵn sàng.
- Thế hai anh em chơi đi nhé, em ra ngoài tí.

Cô chào Quân, nói với Dững vài câu rồi vọt lẹ ra cửa.

- Anh Quân à, sao chị em cứ thấy anh là bỏ chạy thế? Dững nhìn Quân sắp cờ, không khỏi thắc mắc thấy chị gái mỗi lần nhìn thấy bóng anh là tìm mọi cách chuồn.
- Cậu đừng giận nhé, anh thấy chọc An rất thú vị. Quân thật thà.
- Ồ, anh giống em rồi. Chị ấy chỉ cần nói vài câu là sẽ nhăn mũi lại, phụng phịu bỏ đi.

Dững cười khoái trí. An tội nghiệp nào biết cậu em trai mình đang tiếp tay cho giặc.

- Thì thoảng có xù lông xù cánh, em chỉ cần nhe răng cười một cái là hết. Chưa bao giờ thấy chị ấy giận ai cả.

Dững tiếp tục kể một cách đầy “tự hào”. Cậu cũng rất yêu quý chị gái mình.

Quân mỉm cười. Bình thường nếu một người con trai trêu một người con gái hoặc là cô ta sẽ nổi giận, hoặc là đỏ mặt thẹn thùng. An thì khác. Cô chỉ khẽ nhăn mặt, quay lưng bỏ đi hay cùng lắm là cười cười bỏ qua. Nhìn vẻ mặt ngớ ngẩn của cô mỗi khi bị chọc giận, nét phụng phịu trẻ con khiến anh thấy rất hài hước.

- Chị cậu chắc rất “vui” khi có một người em như vậy.

Hai kẻ nham hiểm không ai bảo ai cùng bật cười. Cùng lúc đó, Lan giật mình khi thấy An đột nhiên hất xì hơi liên tục!

Chiều tối khi trở về, An thu được rất nhiều chiến lợi phẩm. Tiện qua chợ, cô mua luôn thức ăn cho bữa tối.

Vừa bước lên lầu, An đã thấy bóng người quen quen đang từ trên đi xuống.

- Ôi, chị An. Chị cũng ở đây à? Kiểu nói này đích thị là Kim Anh cô nương.
- Ừ, chị mới chuyển đến đây. Em đến đây chơi à? An cũng biết cô bé ở khu vực này.
- Không, em ở đây lâu rồi. Em nghỉ hè, vừa từ quê lên.
- Thảo nào chị chưa gặp bao giờ.

- Emở với anh. Có lẽ anh ấy cũng sắp xuống đến đây.

An ngần ngừ. Anh trai, em gái, nghĩhè, học cùng khoa...Không lẽ...Sự nghi ngờ của An nhanh chóng có câu trả lời.

Đó là khi Kim Anh nói: “Anh em kiachị ạ”.

Và người xuất hiện, đi từ cầu thangxuống, dáng vẻ khoan thai, là Quân.

An cười một cách khó nhọc, cổ khôngđể ấy túi đồ rơi phịch xuống chân.

- Haidứa quen nhau à? Quân cười tươi rạng rỡ, thật đối lập với khuôn mặt của An lúc này.

- Vângạ. Anh cũng biết chị An à? Chị ấy rất nổi tiếng ở khoa em. Kim Anh cũng cườitít mắt, An không quen cách giới thiệu này.

- Thậttốt quá. Quân gật đầu.

- Vâng,quả thật rất tốt. “Không còn gì tốt hơn” An chưa xốt khẳng định.

Liếc thấy túi đồ ăn của An, Quânnói: “À, chiều anh bảo Dững rồi. Hôm nay Kim Anh lên, hai chị em lên phòng anhăn cơm nhé”.

Kim Anh để thêm vào: “Chị phải đếnđó nhé”

An còn cách nào từ chối, đành gật đầu.

- Emphải đi mua vài thứ đồ dùng chị ạ. Hẹn gặp chị sau nhé. Kim Anh cười chào An rồicùng với Quân đi xuống dưới.

An khó nhọc lê bước về phòng. Cuộcđời mình sẽ bước sang một trang mới? Không biết nên vui hay buồn? Hichic.

Dững đã đi đánh cầu lông. Một mìnhtrong phòng, An múc nước chăm chút cho những chậu hoa. Mùa này, hoa thủy tiênđang nở, sắc hồng của chúng tươi sáng cả một khoảng trời bên cửa sổ, những chậuhồng cũng đang chúm chím nụ. Ngoài ban công treo mấy chậu lan: lan càn cua,lan hồ điệp, cả những loại hoa như lưu ly, violet, ... An đặt bình nước xuống, ngồico chân trên lan can, ngắm nhìn chậu hoa thanh tú- chiến lợi phẩm cô thu đượckhi sang đại học Nông nghiệp. Sắc hoa màu thiên thanh, những bông hoa nhỏ nhắn,xinh xắn thật đáng yêu. Khi nhìn ngắm một bông hoa, An luôn có cảm giác vừa rạorực, vừa ngưỡng mộ, những cánh hoa mềm như nhung khiến cô thấy thư thái. Vàhương thơm của chúng thật kì diệu. An say mê mùi hương của violet, đặc biệt mỗikhi có mưa hoặc chỉ cần vẩy nhẹ nước lên mấy nhành hoa này, mùi hương của chúngsẽ thật nồng nàn, da diết. Trong một lầnđi chơi cô vô tình nhìn thấy và xin về trồng. Cô cũng không biết có phải tênchúng là violet không, chỉ thấy màu sắc và hình dáng của chúng giống hệt hoaviolet mà cô vẫn thấy bán ở các cửa hàng. Lá của chúng to hơn và hơi dính, chíchân cắt nhánh cắm xuống đất là ra lộc.

An thích ngồi như thế này, khônggian rất thoáng đãng, ở đây có thể nhìn xuống con đường nhỏ bên dưới. Cô nhúmày khi thấy Quân và Kim Anh đang dạo bước gần đó. Họ vừa đi mua sắm về. “Cũnglạ thật, mình càng tránh anh ta thì lại càng bị kéo vào gần hơn”. An không thểphủ nhận rằng, ngoại trừ những lúc chọc tức khiến cô phát điên, Quân là một ngườianh rất đáng mến. Tuy là sếp của Dững nhưng cô thấy giữa họ giống quan hệ anhem hơn. Kể cả với An, anh cũng rất tốt. Không hiểu sao, cô luôn cảnh giác anh.

“Có lẽ mình cũng nên lên sớm giúpanh em họ” An nghĩ và đi vào trong nhà.

Phòng 302.

Cửa để mở, An định giơ tay lên gõ cửađi mới vào thì nghe trong bếp có tiếng nồi niêu loảng xoảng, tiếng bát vỡ. Tiếptheo đó...

- KimAnh. Một tiếng quát như sấm rền.

Và cảnh tượng tiếp theo vô cùng thúvị. Kim Anh chạy từ trong bếp ra, quần áo dính đầy bột, Quân cầm chảo đuổitheo. Khi tóm được Kim Anh, tay cầm chảo của Quân dứ dứ vào đầu cô em, chợt ngóthấy An đang trở mặt ở cửa, anh lập tức hạ xuống, hai tay cho ra đằng sau. KimAnh một tay đang giơ lên đỡ, nhìn thấy thế vội đứng thẳng lên, gãi gãi đầu: “Ồ,chị ạ”rồi chuồn ra sau lưng An.

- Em lên sớm thế. Quân đưa tay gỡ gỡ mũi, hỏi An.

An tủm tỉm: ‘Em lên giúp hai anh em một tay’

- May quá, để Kim Anh giúp chắc sẽ thành bài chiến trường mất.

Kim Anh lè lưỡi, An khẽ cốc nhẹ đầu cô bé một cái rồi đi vào trong bếp. Cảnh tượng vô cùng ...kinh dị. Xoong một đống, vung một nêo, bát vỡ và bột mì bắn tứ tung. Quân thở dài: “Chiến tích của Kim Anh”. Thật khôi hài, trong khi cô em ngồi chơi xơi nước thì ông anh phải lăn lộn trong bếp. An nhìn Quân tỏ vẻ thông cảm: “Có vẻ như bác anh chị chúng ta đang bị lấn áp quá rồi”. Quân gật đầu hưởng ứng.

Lần đầu tiên thấy Quân nấu ăn, An không khỏi bất ngờ. Anh làm nhiều món rất lạ, kĩ năng xào nấu thành thạo, An chẳng qua chỉ là chân sai vặt, nhặt cái nọ, rửa cái kia. Kim Anh tuyệt nhiên không dám bước vào bếp, chỉ thỉnh thoảng thập thò ở cửa.

- An, lấy hộ anh lọ đường. An ngừng tĩa cà rốt ngừng đầu, với tay lên trần.

- Cẩn thận đưa nhầm lọ muối. Quân tiếp tục bằng cái giọng tỉnh bơ, tay vẫn đang xào măng.

An sững sờ vài giây rồi lẩm bẩm: “Anh quả là thù dai!”.

- Em nhay cảm quá đấy, anh có nói gì đâu! Quân cười cười.

An nhăn nhó: “Và tai anh cũng rất thính”

- Tại em nói thầm to quá thôi. Quân khẽ nhún vai.

Im lặng trong vài giây! An đánh trống lảng: “Anh làm món gì đấy?”

- Trứng cuộn tôm. Quân cười tươi, anh dán trứng mỏng như lá nem, cuộn tôm và măng ở trong. An nhìn theo không khỏi thán phục.

Gần đến bữa cơm Dững mới mò về.

- Cậu đánh hơi giỏi quá đấy. Quân cười cười bảo Dững.

- Hihi, em có giác quan thứ 6 mà, phải không chị? Dững huých nhẹ tay An.

Nhìn thấy cô gái lạ trước mặt, cậu ồ lên: “Đây chắc là em gái anh Quân, Kim Anh. Chào cậu, tớ là Dững, em trai chị An, đệ tử của anh Quân”.

Kim Anh cười tươi, nháy mắt An: Em chị đẹp trai quá!!.

- Cảm ơn nhé, mặc dù tớ nghe câu này thường xuyên. Dững cười tí mắt.

An lè lưỡi: “Em thông cảm, em trai chị trí tưởng tượng có hơi vượt mức bình thường”.

Kim Anh gật đầu: “Em hiểu mà, chẳng gang với anh trai em thôi”.

Nói rồi cười hì hì, kéo An đi dọn cơm.

Bữa cơm diễn ra rất vui vẻ. Dững và Kim Anh bằng tuổi, mới gặp mà như đã quen thân lâu lắm. Lúc đầu còn khách sáo “cậu, tớ”, một lúc sau đã chuyển sang “ông-tôi, bà- tôi”. Hai đứa cứ tíu ta tíu tít, chẳng chịu nhìn nhau câu nào, Quân và An nhìn nhau thiếu não: “Chúng ta là không nên!”.

- Chịà, chị thấy chúng ta có duyên không?. Kim Anh buông đũa, bắt đầu phân tích: em là bạn anh Hưng, anh Hưng là anh nuôi của chị, chị là chị gái của Dững, Dững lại là đệ tử của anh Quân, anh Quân là anh trai em. Ô, thật là hay.

An gật gù: Giống chu trình krebs, mà acetyl CoA là Kim Anh.

- Sax, bà chị này ăn cơm mà vẫn nhớ đến hóa sinh! Kim Anh phì cười.

Dững một tay chống cằm, ra chiều suy nghĩ rồi chớp chớp mắt bảo Kim Anh: “Bà xem có cô bạn nào xinh xinh, ngoan hiền giới thiệu cho tôi đi. Thế này nhé: bà là em gái anh Quân, anh Quân là sếp của tôi, tôi là người yêu bạn bà. Được đó chứ?”

Cả ba ôm bụng cười. Kim Anh cười toe toét: “Ông có nhả hứng thì lên face của tôi, chấm cô nào, tôi duyệt cho”.

An làm bộ nhăn mặt, lắc đầu rồi chép miệng: “Em trai à, bộ sưu tập của em vẫn còn ít quá sao?”

Dũng cười hì hì: “Em sợ những cô thỏ có hàm răng cá sấu quá rồi”. An và Kim Anh suýt sặc cơm. Hai cô cười nghiêng ngả: “Hình ảnh sinh động quá”.

Quân làm mặt nghiêm túc, ghé tai Dũng: “Anh biết một cô bạn của Kim Anh, đảm bảo thỏ 100%”.

Kim Anh nhăn mặt: “Ý anh là Thanh Vân?”

- Yes. Quân gật đầu.

Dũng gãi gãi cằm: “Oh yeah, anh Quân mà đã chấm thì khỏi phải check lại”. Rồi nhìn Kim Anh: “Bà sẵn sàng rồi chứ?”.

Kim Anh cười đau khổ: “Ừ”. Cô định làm mối cho ông anh mà. Thoáng cái đã thay đổi nét mặt, cười điệu đàng gian tà: “Thù lao cho bà mối không ít đâu!”

- Chuyện nhỏ.

Nhìn hai đứa trẻ nhăm nháy nhau, An không khỏi buồn cười. Thanh Vân hỏi Thanh Vân, nếu nàng biết mình bị bán rẻ thế này, nàng sẽ đau khổ ra sao?

.....

Ngày đầu tiên của học kì mới.

An bước xuống cầu thang, Kim Anh đang đứng ở dưới. Vừa nhìn thấy cô, con bé há hốc mồm: “Chị An, trông chị xinh quá”.

Hôm nay, An mặc một chiếc áo sơ mi trắng với những đường viền may rất khéo ở cổ, quần kaki cách điệu. Mái tóc bồng bênh đã dài đến chấm vai.

- Cảm ơn em. Chờ anh Quân hả?

Vừa hay lúc đó, Quân cũng đi từ nhà để xe đến, trông thấy An anh sững sờ vài giây rồi mỉm cười: “An cũng đi học bây giờ à?”

An khẽ cúi đầu, chào hai người rồi đi ra bến xe bus. Hình như cô không biết hôm nay mình rất đẹp. Ở với Dũng, cô cũng một phần nào bị ảnh hưởng. Dũng đã đi làm, giao tiếp với bên ngoài nhiều, cậu khá khắt khe về trang phục, không còn là một chú bé mẹ mua gì mặc nấy như trước kia nữa. Đồ đi làm, đi học riêng, đồ chơi thể thao riêng, đồ ở nhà riêng. An cũng dần thay đổi. Cô cũng bắt đầu ý thức về việc sắp tới tốt nghiệp, đi làm nên chú tâm hơn đến hình thức bên ngoài. Những chiếc áo phông rộng thùng thình chỉ mặc đi chơi, đồ đi học được thể chỉnh bằng áo sơ mi vừa cá tính vừa duyên dáng, tóc cũng nuôi dài hơn, giấy thể thao được xếp vào một góc, thay bằng xăng đan hoặc giày nữ. Lan đã vô cùng sững sốt khi nhìn thấy cô ngày hôm qua. Bao nhiêu năm tháng đào tạo không bằng 2 tháng An ở với em trai. Một mùa hè nóng chảy mỡ cùng lịch học tập khá căng khiến An gầy sọp đi trông thấy. Những đường nét mà khi còn mập mạp chỉ đáng yêu thì nay trở nên vô cùng duyên dáng.

Vì lẽ đó, lúc An bước vào lớp, không lấy gì làm ngạc nhiên khi hơn chục con người đang cười nói ầm ĩ tự nhiên im bật, mắt và mồm đều mở to hơn bình thường.

Linh lấp bắp: “Mới có 2 tháng không gặp, mà thành mỹ nhân khi nào thế An?”

Thuần cười hề hề rồi lại chẹp chẹp làm An sồn gai ốc: “Ngon quá! Ngon quá”.

An giả lả: “Các huynh quá khen”.

- Chuyện, người ta có đôi có cặp phải khác chứ? Chi cười nhăn nhó, quay sang An nhấn mạnh: An nhỉ?

Lập tức bao nhiêu con mắt lại đổ dồn về 2 cô. Chuyện tình yêu tình báo của An luôn khiến mọi người hứng thú.

Thuần làm bộ nghiêm trọng, một tayche miệng, thì thào: Thật a a á?

- Thậtchứ sao không, lăm li lăm, sụt sụt lăm, chàng gọi Hà An, Hà An nằng bển lên:Xuân Phong, Xuân Phong, nổi hết cả da gà.

- Eoôi, eo ôi, thế cơ á. Bao cái miệng ngoác ra, mặt An tối thui.

- Saosánh được với một số người: Em ăn thịt gà nhé? Ừ ừ, em ăn cá cơ, ngọt muốn chảynước miếng, Chi nhớ?.

An nhạigiọng, cổ kéo dài hết mức có thể.Chi đang ngoác miệng cười đến tận mang tai,nghe thấy thế liền trợn mắt, nhe răng, lộ nguyên hình một con...sư tử cái.

- Uisợ quá. Anh Hòa mà nhìn thấy mày thế này sẽ chạy mất dép đấy. ‘Á, á, đau’.

An vừa lalên thì thầy giáo đã bước vào lớp. Đằng sau, Vũ buông miệng phán: “Đàn cá sấu lớpmình lớn nhanh quá!”.

Môn học đầu tiên là Cơ sở thiết kếnhà máy. Bên trên, thầy đang thao thao bất tuyệt: “Khi xây dựng dự án, chúng tacũng cần phải tìm hiểu nhu cầu của xã hội về sản phẩm, phải có giải pháp cụ thể về nguyên liệu...”. An chămchú ghi chép, lâu lắm cô mới có cảm hứng học hăng say thế này.

“Giả dụ muốn xây dựng một lò mổ heosạch...”. Vừa nghe đến “heo”, An hơi giật mình. Đằng sau, tên nào đó chọc chọcbút vào lưng cô, khúc khích cười: “Heo đây thầy ạ”.

“Hà Nội mỗi ngày tiêu thụ khoảng 2tấn thịt heo, mỗi con heo có trọng lượng 75- 95kg...”

Linh quay xuống cười nhăn nhở: “Heolớp mình chưa đủ tuổi”. Cả bọn bặm môi nhịn cười, An xị mặt.

An cảm thấy hôm nay mấy đứa bạnnhìn cô chăm chú và hơi lâu hơn mức bình thường. “Không lẽ mình từ vịt bầu biếnthành thiên nga”. Cảm giác vừa khó chịu lại vừa dễ chịu. “Có lẽ Lan đúng, thayđổi để làm mới bản thân cũng tốt”. An nghĩ.

Việc Kim Anh là em gái Quân càngkhiến ối quan hệ của phòng 205 và 302 thêm thân thiết. Thời gian đầu, ngoạitrừ những lúc An đi học và ở phòng thí nghiệm, mỗi ngày Kim Anh đều chạy xuốngphòng cô ít nhất là một lần

An thì sáng đi học, chiều ở phòngthí nghiệm nên bữa trưa cô ăn ở trường hoặc hôm nào dậy sớm thì nấu cơm mangđi. Quân cũng thường xuyên không ăn cơm nhà. Anh là con người của công việc.Kim Anh nhờ thế mà thả sức tung hoành, hơn nữa lại nấu ăn vụng nên khi ở nhà mộtmình chỉ ăn uống linh tinh cho qua bữa. Thấy vậy, ban đầu, An mời con bé xuốngăn tối. Một bữa, hai bữa, lâu dần 2 phòng góp gạo thổi cơm chung từ lúc nào. Phầnlớn là ở phòng của chị em Dững và phần nhiều không có mặt Quân. Thi thoảng Quândi công tác, Kim Anh lại ôm gối xuống ngủ cùng An. Vài bận hai chị em mải xemphim, An cũng ngủ quên luôn ở phòng Quân. Cuối tuần, nếu không phải về quê, haiphòng sẽ ăn cơm chung, có thể ở phòng 205 hoặc 302. Quan hệ giữa An và Quân vithế cũng bớt căng thẳng hơn. Chỉ có điều An vẫn luôn đặt anh vào “phần tử cần đềphòng”.

Từ khi An chuyển đến, Quân yên tâmhơn về Kim Anh. Ăn uống đã có An lo, học hành cũng có An hướng dẫn, mặc dù sinhvien năm thứ tư không mấy vất vả. Cả dòng họ mong chờ mãi mới được một đứa cháugái nên ông bà, bố mẹ, cô dì chú bác rất cưng chiều Kim Anh. Từ nhỏ con bé đãkhông phải động tay động chân vào việc gì.

Cũng may, Kim Anh gặp An muộn vàinăm, chứ nếu quen biết cô từ năm thứ 2 thì không nhiễm thói đọc truyện quên ănchúng mê xem phim quên ngủ. Tất nhiên, một cá nhân có nhiều sở thích như An thìừ bỏ một hai cái cũng chẳng ảnh hưởng gì. Và sức ảnh hưởng của cô với Kim Anchúng không phải là ít.

Có lần, Quân phải làm việc tớikhuya. Lúc chuẩn bị đi ngủ, thấy Kim Anh vẫn đang đeo tai nghe xem phim. Trướckhi ông anh kịp ra lệnh tắt đèn đi ngủ, con bé đã cười hì hì giải thích: “ChịAn bảo phim này lấy của chị ấy một lít nước mắt nên em xem thử”.

Lần khác, Kim Anh lòi về một đồng lĩnhkinh nào bình thủy tinh, nào cây cảnh, nào dung dịch thủy canh. Quân nhìn cô emđầy vẻ ngạc nhiên: “Em làm cái gì thế?”. Nếu anh không nhầm thì Kim Anh đang địnhtrồng

cây trong nước “Con em mình mà cũng quan tâm tới mấy cái này sao?”. Anh bán tín bán nghi.

- Em thấy chị An trồng cây thủy canh đẹp nên bắt chước.

Và không cho ông anh kịp nêu ý kiến, con bé liền thoáng: “Rồi anh sẽ thấy, căn phòng của chúng ta sẽ bừng sáng thế nào. Một bình nước trong, một cành cây xanh, thật đơn giản mà vẫn đầy tính nghệ thuật”.

Quân không nén được cười: “Đây là lời của em hay là giọng điệu của An vậy?”.

- Hìhì, nghe chị An nói vài câu em mới mở mang tầm mắt về cái gọi là tác phẩm “nghệ thuật trong suốt”. Em thích hoa, cây cảnh nhưng không biết trồng, chị An bảo trồng cây trong nước là dễ nhất. Mình không chỉ ngắm được thân, cành, lá của nó mà còn thấy được bộ rễ cây nhé.

Kim Anh nói đầy hứng thú, cứ như thể rất am hiểu về nghệ thuật cây cảnh.

- Rễ cây thì có gì đẹp.

Quân nhớ phòng An có vài bình thủy canh, nhưng ngoài vẻ gần gũi và thanh nhã mà chúng mang lại thì anh không thấy có gì đặc biệt.

- Ô, nó có giá trị thưởng thức cao lắm anh ạ. Rễ cây vốn muôn hình muôn vẻ, màu sắc cũng nhiều, lại còn thay đổi theo thời gian phát triển của cây. Ngắm nó qua làn nước trong thì quả là tuyệt vời. Đặt cạnh một bóng đèn màu nữa thì thôi rồi. Kim Anh xuýt xoa. Thế người ta mới trồng trong bình thủy tinh chứ.

Quân không còn gì để nói. Nhìn cô em ngồi tỉ mỉ cắt cành, rửa sạch rồi cho vào bình chăm chút, anh nghĩ có khi nào căn phòng này cũng sẽ biến thành một vườn thực vật như nhà An không.

Lại một hôm, Quân đi làm về, vừa đói vừa mệt, đang định mở tủ lạnh lấy nước uống, Kim Anh đã nhanh nhẹn đưa cho anh một cốc nhựa đựng thứ gì đó như sữa chua.

- Sản phẩm lên men từ nước đậu nành, anh ăn thử đi. Kim Anh năn nỉ.

- Vừa học môn này, định cho anh làm chuột bạch luôn à?

- Cái này chị An làm nhiều lần rồi, em thấy dễ nên làm thử.

“Chị An, chị An”. Quân bắt đầu để tâm. Không ngày nào về nhà mà không nghe Kim Anh nhắc đến. Cô gái này quả là có năng lực cải tạo những phần tử khó bảo như em gái anh. Một câu chị An, hai câu chị An, không biết sau vài tháng nó có nhớ là còn một ông anh đáng kính này không nữa. Tuy nhiên, sự cải tạo này là tốt và Quân nên cảm ơn An vì điều đó.

8. Chương 8

Cuối tháng 9 là lúc An bận rộn nhất. Cùng một lúc công việc đổ ập lên đầu. Thầy Trịnh Anh đã đổi cho An và Phong một đề tài mới - khối phải nói hai người vui sướng thế nào - đề tài vi sinh vật chuyển gen để thu hợp chất dùng trong mỹ phẩm và dược phẩm. Với sự nỗ lực nghiêm túc và kết quả rất tốt của cả hai nên thầy Trịnh Anh rất tin tưởng khi phân công nhiệm vụ. Chỉ cũng được giao một đề tài rất phù hợp với khả năng. Cũng như lần trước, họ phải viết một bản báo cáo chi tiết trước khi bước vào thao tác. Vì là đề tài mới nên tài liệu chủ yếu bằng tiếng anh. Dịch tài liệu chuyên ngành là một công việc rất khó, tốn nhiều thời gian. Cùng lúc đó, An dự định thi Toefl cuối tháng 10. Thời gian này cô phải phân bổ hợp lý giữa việc học và nghiên cứu. Quân nhiều lần ngồi nói chuyện với Dũng, thấy cô chăm chú đọc sách, sách dày, sách mỏng xếp chồng trước mặt. Một tay đặt lên mép sách, một tay kê vén tóc mái, chống lên bàn. Khuôn mặt cô lúc này trông thật tĩnh lặng, có nét gì đó cương nghị. “Cô bé luôn đọc sách như vậy” Quân mỉm cười.

Việc gặp gỡ bạn bè gần như chỉ ở trên lớp học buổi sáng, An cũng không còn thời gian chat hoặc gửi mail cho bạn bè như trước. Tranh thủ những lúc rảnh rỗi trên phòng thí nghiệm mới gọi điện cho các bạn được. Linh

học thêm văn bằng hai, Thuận và Vũ vẫn khá lóng bông và đang چرا cắm mấy em 9X, tình cảm của Việt và Lan thì tốt đẹp hơn.

Tối thứ bảy, Quân rảnh nên hai nhátổ chức ăn cơm chung. Vẫn như thường lệ, Dũng và Kim Anh chỉ lẳng xăng mua bia, mua nước ngọt, việc nấu ăn dành cho ông anh, bà chị.

An có sở trường về các món canh nhất là mấy món canh cá rô, canh hến nấu chua. Phong cách ẩm thực của cô thì cũng thật đa dạng, có những món không hiểu do cô nghĩ ra hay học tập ở đâu. Quân rất thích món trứng trộn rau mơ nướng, cả món trứng cá trứng cuộn rau thơm, dân dã mà lại rất ngon. Cũng không rõ từ khi nào, anh mong chờ những bữa cơm như thế này. Có lẽ, việc ăn nhà hàng thường xuyên khiến anh phát chán và thèm những món ăn thanh đạm.

Nấu ăn cùng nhau một thời gian, những món ăn là sở trường của Quân, An dần học được cách nấu. Thậm chí, anh thích ăn gì, khẩu vị thế nào, cô cũng biết. Lúc người này làm đầu bếp chính thì người kia phụ bếp. Tuy hai người khi bắt tay vào công việc chuyên tâm là thế, kiêu là thế, ấy vậy mà đứng cạnh nhau lại giống một cặp đôi hạnh phúc, cô vợ nấu canh, anh chồng xào thịt, chồng âu yếm nhìn vợ thái rau, vợ tấm tắc khen chồng biết nhiều món lạ. Hình ảnh đó trong mắt người ngoài thật dễ gây hiểu lầm, còn bản thân người trong cuộc lại không mấy may hay biết.

Ăn cơm xong, Kim Anh nài nỉ đi ăn kem. An gật đầu, cuối tuần, cô cũng muốn xả hơi cho đỡ căng thẳng. Bốn người lên bờ Hồ, dạo một vòng. Dũng đeo An, còn Quân chở Kim Anh. Cứ mỗi khi hai xe lướt qua nhau là hai cô gái ngồi đằng sau lại tíu tít trò chuyện.

- Ha cái đứa này, chuyện ở nhà còn chưa đủ sao? Quân cười cười nói với em gái.
- Người ta quý mến nhau mới thế chứ. Kim Anh bày tỏ.

Xe của Dũng đã phóng lên trước. Kim Anh nhìn theo, đột ngột chuyển chủ đề: “Anh chưa có bạn gái, chị ấy cũng chưa có bạn trai, hay anh چرا chị ấy đi”.

- Con bé này, lại phát bệnh mai mối rồi!
- Anh nghĩ xem, một người con gái tài đức như chị ấy, xã hội bây giờ hiếm lắm. Duyên dáng, dễ thương, càng nhìn càng đáng yêu, nói năng lễ phép, nấu ăn thì cực đỉnh. Em là con gái còn mê nữa là.

Quân không nén được thở dài một tiếng. Kim Anh mà đã nhắm được cô gái nào phù hợp với vai trò chị dâu cao quý của nó thì sẽ không ngừng PR. Trước đây, với Thanh Vân cũng vậy. Con bé còn làm cả một bản báo cáo thành tích từ thuở mẫu giáo của Vân cho anh. Không thể phủ nhận rằng những điều Kim Anh nói về An không có lý. Tiếp xúc với An, có rất nhiều điều thú vị. Song ở cô bé ấy luôn có vẻ gì đó rất khó nắm bắt. Khi cô chìm trong thế giới của mình, có lẽ đã tự cài đặt một vách ngăn vô hình với thế giới bên ngoài, ấy là nơi mà người khác “không thể bước vào”.

Dũng đã dừng xe cạnh bãi gửi chờ anh. An đứng cạnh cười rất tươi vẫy tay gọi hai người. “Thế giới không thể bước vào. Sao mình lại có cái ý nghĩ quái đản đó chứ?”. Quân tự chế giễu chính mình.

An nhanh nhẹn cho xe vào bãi rồi cùng mọi người dạo bộ quanh bờ Hồ. Hai cô gái nắm tay nhau đi trước, hai chàng trai lững thững đi sau.

- Chị An à. Hoa này có ý nghĩa gì? Kim Anh chỉ chỉ lẵng hoa nhựa bày ven đường.
- Nếu một người tặng em hoa hướng dương, có nghĩa là “Em là niềm tin và hi vọng của anh”.
- Ồ, hay quá. Không ngờ lại lẳng mạn thế. Thế hoa hồng đỏ nghĩa là “Anh rất yêu em” phải không chị?.

An gật đầu, chạm đúng mạch, cô nói như một nhà văn: “Hoa không chỉ đẹp ở màu sắc, hình dáng, quyến rũ bởi mùi hương mà mỗi loài hoa đều hàm chứa một thông điệp và thậm chí số lượng hoa cũng mang một ý nghĩa nào đó”. Nói chính xác thì “A flower is not a flower alone; a thousand thoughts invest it”.

Quân nghe thấy phì cười, bảo với Dũng: “Chị em có vẻ mê hoa nhỉ!”. Dũng gật đầu: “Cái này di truyền từ bố em”. Anh thường thấy An ngồi ở lan can ngoài ban công, ánh mắt long lanh và dịu dàng ngắm nhìn những giỏ hoa trước mặt. Lần đầu tiên anh gặp An cũng vậy.

- Thế còn hoa cẩm nhung thì sao ạ?. Kim Anh tiếp tục hỏi.
- Minh rất mến bạn.
- Violet?
- Một tình yêu thủy chung.
- Hoalưu ly?
- Nghĩ là “Bạn à, đừng quên mình nhé”.
- Hay thật. Không ngờ mỗi loại hoa lại có ý nghĩa như vậy. Em rất thích hoa bách hợp. Còn chị, chị thích hoa gì?
- Chị thích hoa hồng vàng.
- Thế à, theo em biết hoa hồng vàng biểu trưng cho sự phản bội, chia rẽ mà.
- Ừ, nhiều người cũng nghĩ thế đấy. Còn chị thì không quan tâm đến ý nghĩa của nó lắm. Em biết không, hoa hồng vàng là một loài hoa mang vẻ đẹp cổ điển, ở châu Âu rất quý gọi là Jose’phine- tên Hoàng hậu pháp vợ của Napole’on Bonaparte. Chị chỉ thấy nó rất đẹp, đôi khi cũng không biết vì sao mình thích. Có lẽ bởi một lý do khá ngớ ngẩn, chị thích mặt trắng, thích nắng vàng và các nhân vật truyện tranh yêu thích cũng có mái tóc màu vàng.

- Thế có nghĩa chị thích màu vàng. Sao em thấy quần áo của chị toàn màu tối.

An mỉm cười không nói gì. Đôi khi người ta có những sở thích mà chẳng biết vì sao mình thích, chỉ biết chúng đem lại cho họ cảm giác dễ chịu. Cũng như mỗi khi cô nhìn một bông hoa, cô có thể trút bỏ hết những trăn trở trong lòng.

Quân đồng tai lên nghe, thực sự anh cũng rất thích hoa. Thi thoảng, An hơi quay mặt lại, anh thấy mái tóc cô bay bay trong gió, khuôn mặt được chiếu ánh sáng mờ mờ của đèn đường, mang một nét thuần khiết vô ngần.

- Anh Quân, ông Dũng, nhanh lên, nhanh lên, bóc thăm nào.

Họ đã đến hàng kem Thủy tạ, Kim Anh đang lắc lắc mấy tờ giấy trong tay. Quân đen đui phải chịu trách nhiệm đi mua kem, ba người còn lại ung dung ngồi vào ghế.

Ra đến quầy kem, trước một list danh sách dài dằng dặc, Quân đứng tần ngần, anh quên chưa hỏi họ. Kim Anh thì anh biết sở thích, còn Dũng là con trai, mua đại cũng chẳng sao, riêng An thì anh phân vân. “socola, dừa, khoai môn, ốc quế, hoa quả, ...” Quân lẩm bẩm.

- Phiền chị bán cho em mỗi loại một cái. Quân nói với người bán hàng.
- Xin anh chờ ột lát ạ. Người bán hàng niềm nở, quay vào trong mới khẽ nhăn mặt: “Tên này chơi khó mình”.

Khi Quân quay lại bàn, cả ba người há hốc mồm kinh ngạc. An dụi dụi mắt:

- Anh ơi, anh định cho bọn em “cảm quan” hết chỗ này sao.
- Đâu có nhiều, mỗi người chỉ có hơn 2 cái thôi mà. Quân cười cười.

Kim Anh cười hí hí: “Anh lừa đi mua lần nữa chứ gì. Suy nghĩ sâu xa thế là tốt”. Rồi quay sang kéo tay An và Dũng: “Mấy khi anh của em có lòng, mọi người mau ăn thôi, hỏng hết bây giờ”.

Kim Anh tất nhiên chọn kem ốc quế, con bé rất khoái món này. An đưa tay ra, Quân bắt giắc nhìn theo từng cử động của cô. “Khoai môn, hóa ra là khoai môn”, An ngẩng đầu lên, vô tình chạm phải ánh mắt Quân đang nhìn mình, cô giờ giờ que kem lên, lắc lắc: “Không phải anh cũng thích khoai môn đấy chứ?”.

- À, anh chỉ đang đoán xem là em sẽ chọn loại nào? Quân trả lời tỉnh rụi.
- Cái em thích anh đang cầm trên tay ấy. An tỏ bộ thèm thuồng.

- Đậu xanh? Chứ không phải khoai môn sao?. Quân nhớ lần trước đi ăn chè, cô bé cũng chọn khoai môn đầu tiên.

- Kinh nha, anh Quân quan tâm đến chị An thế nhỉ. Kim Anh chen ngang.

- Bảntính khó đối anh ạ! Chị em đích thị là thích ăn khoai môn, nhưng tật xấu của chị ấy là thích ăn đồ của người khác hơn. Dừng mút que kem ngon lành nhìn An chămchọc.

- Emtrai à, hình như em đang nói về bản thân thì phải?. An không chịu thua.

Kim Anh khoai chí: “Ồ kìa, chị emnhà này đang vạch áo cho người xem lưng kìa. Đâu có như anh em mình, anh trainhở”.

Cả bốn người họ cùng phá lên cười.Kem tan nhanh trong miệng, cảm giác lạnh lạnh, tê tê nơi đầu lưỡi, vị ngọt ngào đọng lại nơi khóe môi, cái mơn man của những làn gió nhẹ nhẹ trên tóc, và nhữngtrận cười giòn tan.

Không khí vui vẻ đến nỗi An cũng không hiểu từlúc nào kẻ luôn dẫn đầu danh sách “phần tử cần đề phòng” kia, lại trở nên gănggũi đến vậy.

Chợt điện thoại của Quân đổ chuông.Anh nhìn màn hình, ngần ngừ một lát rồi hướng ánh mắt cứu viện về phía Kim Anh.Ba người còn lại đều hiểu.

- Hazz,lần này anh định kiếm lý do gì: đang bận, để quên điện thoại hay đang say rượu.Em hết lý do rồi. Kim Anh làm bộ ôm đầu bất lực.

- Emcũng sợ bị các chị ấy tra khảo rồi.

Dừng gờ hai tay từ chối khi Quân đưa máy trướcmặt cậu. An thấy thế biết điều quay mặt sang hướng khác, vờ như mải mút kemkhông quan tâm.

Đẩy qua đẩy lại, chuông điện thoạitắt. Chưa kịp vui mừng, tiếng nhạc lại réo rắt vang lên. Quân đành buồn bã bắtmáy. An lúc đó mới quay mặt lại, cùng Kim Anh và Dừng chống cằm ngồi nghe kịch.Ánh mắt cô, một lần nữa, lại vô tình chạm mắt Quân, không hiểu sao, anh đột ngộtđứng dậy đi ra ngoài. Cảm giác nghe cuộc gọi không mong muốn đã khó chịu, nhưngnhìn vẻ thích thú trong đôi mắt và nụ cười nửa miệng của An lại khiến anh khóchịu đến vậy.

- Lầnnày anh ấy xấu hổ hay sao mà phải đi ra chỗ khác. Có dấu hiệu bất thường đây.Dừng nhíu mày gật gù ra vẻ nghiêm trọng.

- Theophỏng đoán của tôi, thì anh ấy không muốn chị An phải chứng kiến cảnh đó. KimAnh một tay chống cằm phân tích.

- Sao lại lôi chị vào chuyện này? An nhăn mặt.

- Emkhông nói sai đâu. Ngoài em và Dừng ra, anh ấy chưa bao giờ nhờ chị nghe máy cả.

- Gớm,tưởng cái gì, tại tài chém gió thành bão của tôi với bà thôi. Chứ đưa cho chịAn, vài ba câu ngon ngọt thì phun ra hết ấy chứ. Dừng phản bác.

- Trướcmặt tôi với ông, anh ấy cũng chưa bao giờ phải ngại như thế. Kim Anh vẫn cố gắngbảo vệ ý kiến, có lẽ do quá ước mong An thành “chị dâu” tương lai của mình nênmọi lý lẽ của cô chỉ xuất phát từ một nguyên nhân .

- Nếuanh ấy muốn tránh thì ngay từ đầu đã lấy cớ ra ngoài nghe rồi.

An kể hai đứa trẻ tranh luận, chậm rãi ăn nốt que kem, bỗng cảm thấy bị theo đuổi như Quân cũng chẳng sung sướnggì. Cuộc tranh luận chưa chấm dứt thì Quân bước vào. Thấy ba ánh mắt cùng đồngloạt hướng về phía anh, anh biết mình đã trở thành nhân vật chính của một vụ“nói xấu” sau lưng.

- Sao thế? Kéo ghế ngồi xuống, anh điềm tĩnh hỏi.

- Àthì, hết kem rồi? Cả ba cùng chỉ khay kem trên bàn.

- Vẫnmuốn ăn nữa à?

- Có mỗi 3 que, đã thắm vào đầu. Kim Anh mím môi phàn nàn. Mà chị vừa rồi là ai thế ạ?
- Em hỏi làm gì?
- Làn sau, anh cứ nói đại là đang đi chơi với bạn gái đi, tự khắc hiểu. Dừng nêu ý kiến.
- Ôi giờ, có lần, tôi nói anh ấy đang đi chơi với người yêu. Bỗng gió thổi rồi mà mấy hôm sau, vẫn thấy gọi lại, thật không thể hiểu. Kim Anh ngán ngẩm.
- Nói anh ấy có vợ rồi các chị ấy cũng vẫn theo ấy chứ! An giờ mới lên tiếng. Cô nhìn Quân với ánh mắt thông cảm.
- Cũng tại anh ham công việc, không chịu tìm người yêu... Nhưng một lát, mắt Kim Anh đột nhiên sáng rỡ, cô nín nín tay An: “Hay chị An à...”.

Biết sắp bắt đầu một cuộc gán ghép, Quân háng giọng: “E hèm, thế giờ ai sẽ đi mua đây?”.

Nghe thấy vậy, Kim Anh dường như quên luôn câu nói tiếp theo, cô hào hứng: “Bốc thăm, bốc thăm, em khoái vụn này”. Và kẻ đen đui là An. Rút kinh nghiệm của Quân, cô hỏi kỹ mọi người trước khi đi mua. Bước đi của cô luôn rất nhanh và tự tin. Chiếc túi nhỏ lắc lắc bên hông theo mỗi nhịp bước. Dáng vẻ hoạt bát, khuôn mặt hiền hòa, đáng yêu của cô luôn khiến người đối diện cảm thấy ấm áp và tin tưởng.

“Nếu An là người yêu của anh?”. Một ý nghĩ vụt thoáng qua trong đầu, chợt dấy lên trong lòng Quân sự rung động rất lạ.

.....

Là người có kinh nghiệm nhiều hơn, An giúp đỡ Phong rất nhiệt tình. Xem ra, An và Phong rất hợp nhau. Cả hai đều ôn hòa, không quá sôi nổi cũng không quá trầm lắng. Khi người này nói thì người kia nghe, khi cần thì kẻ tung người hứng, rất ư hòa hợp. Càng nói chuyện, lại càng khám phá nhiều sở thích chung. Chỉ riêng khoản sách truyện cũng có thể khiến họ bàn luận cả ngày.

- Hà An, cậu ăn cơm đi này! Phong đưa hộp cơm cho An, buổi trưa thảnh thơi họ phải ở lại phòng thí nghiệm.
- Sao cứ động tí là Hà An thế, khách sáo quá, gọi tắt là An thôi.
- Tớ thấy tên đó rất hay. Nếu cậu không thích thì gọi là An An vậy. An An, Phong lặp lại.

“Cách gọi thật ngọt ngào” An mỉm cười gật đầu. Họ cứ người hỏi người đáp, câu chuyện luôn diễn ra rất thú vị.

- Cậu thích thực vật, sao không học ở đại học nông nghiệp? An ngạc nhiên khi nghe Phong nói.

Phong mỉm cười, mắt có vẻ hơi xaxám: “Sở thích là một chuyện, theo đuổi nó là một chuyện khác. Bố muốn tớ nối nghiệp, là một bác sĩ. Với bố mẹ tớ, con trai mà theo hướng nông nghiệp thật chẳng phù hợp chút nào. Tớ được học CNSH cũng đã là một kì tích rồi”.

Bố mẹ An luôn cho phép cô làm bất cứ điều gì mà cô cho là phù hợp với mình. An không phải trải qua những cảm giác như thế. Nhưng cô biết, khổ sở thế nào khi phải quay lưng với những gì mình yêu thích. An buồn rầu nói:

- Tớ thi vào Bách Khoa chỉ đơn giản vì thích môi trường ở đây. Vào rồi mới biết, học chỉ đào tạo kỹ sư công nghiệp. Tớ đã từng chơi với vì không rõ mình sẽ đi theo hướng nào. Tớ rất thích hoa và nghĩ rằng mình sẽ theo đuổi nó. Thật chẳng dễ chút nào. Mà thực ra, ở nước mình có mấy trường đào tạo chuyên nghiệp về hoa và cây trồng đâu. Hơn nữa, với những gì tớ biết về hoa, thật khó để thực hiện ước mơ đó.
- Ừ, việc trồng hoa ở nước mình có từ rất lâu nhưng còn khá manh mún. Sao cậu không vào Đà Lạt một chuyến nhỉ?
- Một ý kiến hay. Thực ra, tớ muốn sau khi tốt nghiệp, sẽ vào đó tham quan. Còn nếu để lấy nó làm kế sinh nhai thì không thể ngày một ngày hai được. Cậu biết không, tớ đã phải mất rất nhiều thời gian để cân bằng bản thân, nếu cậu nhìn tớ bây giờ sẽ không nghĩ tớ từng stress kinh khủng thế nào vì bị mất phương hướng. Sinh học quả là rộng lớn.

- Tóc cũng vậy, nhưng giờ tớ hài lòng với những gì tớ có.
- Tớ hiểu ý cậu, nên bằng lòng với những gì mình có và.. quyết tâm thực hiện những gì mình mong muốn. Thực hiện một ước mơ không phải một chốc một lát, biết đâu đến một giai đoạn nào đó, ta mới biết nó không phù hợp với mình. Dù sao, tớ cũng sẽ cố gắng.

Phong mỉm cười, cậu thích tính cách đó của An. Cậu giơ ngón trỏ lên: “Nào, cùng cố gắng!!”

An nhìn ra khoảng không bên ngoài cửa sổ. Đối với một sinh viên năm cuối, con đường đi cũng sẽ mênh mông, bao la như kia. Đã bao lần cô tự hỏi: “Mình sẽ làm gì? Sẽ như thế nào?”. Và trong những lúc chán chường, những loay hoay, vụng vụng ấy, An vẫn không thể thoát ra những giấc mơ về hoa dù chưa biết mình nên bắt đầu từ đâu. Đường như nó đã ăn sâu vào tiềm thức của cô từ lúc nào.

Bản thân An luôn hiểu rõ “Ước mơ sẽ mãi chỉ là mơ ước” nếu mình không chịu hành động. Biết đâu, trong khi theo đuổi những đam mê của mình, cô sẽ tìm được con đường đi đúng đắn cho riêng mình.

Sự xuất hiện của Hòa, Dung, và gần đây là Phong đã thổi một luồng gió mới khiến không gian có phần cứng nhắc của phòng thí nghiệm không ngớt tiếng cười. Và cụm từ “Phi đội chém gió 307” ra đời.

Hòa lớn tuổi nhất, lại có nhiều năm kinh nghiệm nên được cả phòng gọi là anh Cả. Kế đến là Dung- một hình mẫu thân thiện, cởi mở và chăm chỉ. Mới có hơn một tháng mà sĩ số của phòng đã tăng lên nhanh chóng. Đầu tiên là Phong, sau đó lại kết nạp thêm Anh và Bắc- cả hai đều đang học thạc sĩ.

Chính nhờ các bậc tiền bối tận tình bảo ban mà những thế hệ sinh viên kế cận như An luôn cảm thấy rất thoải mái khi được làm việc cùng. An nhớ lại những ngày đầu mới lên lab mà thấy khác nhau một trời một vực. Cô và Chi quả quyết nếu phòng mình mà như quãng thời gian đó thì có lẽ hai cô đã không trụ nổi một tháng chứ đừng nói hằng say làm việc như bây giờ.

9. Chương 9

Bảy giờ tối, An đi đến cổng trường liền đụng Lan đang đứng định bước ra.

- Ôi heo yêu quý. Lan hét ầm lên, dang tay chạy lại.
- Mày hả? An cười rạng rỡ. Hai cô nàng ôm nhau nhảy tung tung trước cổng, bỏ mặc ánh nhìn hiếu kỳ của bàn dân thiên hạ.
- Mày đi đâu đấy?
- Tao đi liên hoan với mấy anh chị ở phòng thí nghiệm.
- Phòng mày vui nhỉ?

An vui vẻ gật đầu. Lan nói tiếp: “Thảo nào thấy Chi lớp mày đang đứng đó với một anh chàng, tao lại tưởng nó đang hẹn hò”.

An cười to: “Ồ! Thì cũng gần như thế rồi mà”.

“À” chợt nhớ ra điều gì, Lan vỗ vỗ vai An: “Mày có nhớ Khánh không?”.

- “Hôm nọ gặp ở sinh nhật Việt chứ gì? Sao thế?”

Lan gật gật, đoạn nói tiếp: “Hí hí. Hấn cảm nắng mày rồi. Muốn xin tao số điện thoại của mày để nói chuyện. Đủ khác tao cho ngay, riêng mày thì tao phải xin ý kiến”.

An cười cười: “Cảm ơn mày. Nhưng tao thấy làm quen kiểu này mất tự nhiên lắm”.

Lan cóc cóc đầu An: “Ngại gì. Tao thấy bạn ấy được đấy. Mấy lần định làm mối ày. Ai ngờ bạn ấy tự đổ”.

- Thôi, tao xin. Người như bạn ấy không thích hợp với một đứa nguyên tắc, mơ mộng và tẻ nhạt như tao đâu

Lan làm bộ thờ dãi: “Nói vớ vẩn. Tẻ nhạt như mày thì tao cũng thích. Nhưng mày không muốn thì thôi vậy”

Hai cô nàng chuyện trò náo nức như ong ruồi một lúc rồi tạm biệt nhau.

Chi và Hòa đến sớm nhất. Chi nhìn rạn vỡ và duyên dáng khác hẳn ngày thường.

- Hai anh chị này định dành phiếu bé ngoan sao? An lon ton chạy lại.

- Chà, lần đầu tiên được nhìn thấy hai em trong trang phục đời thường “mát mẻ” thế này đấy. Ngày nào đến lab cũng đã thấy đóng thùng trong cái áo blue, nhìn chán muốn chết.

- Hi, anh lại còn giả bộ. Chẳng phải hai anh chị “sầu riêng” mấy lần rồi sao?.

An dút lời đã bị Chi véo tay một cái đau điếng: “Đói quá nên nói năng lảm nhảm à?”.

Phong, Dung, Anh và Bắc cũng đến ngay sau đó.

- Phi đội chém gió nhà mình đã có mặt đông đủ. Come on, please. Dung hào hứng.

Kinh nghiệm 4 năm làm lớp trưởng và thường xuyên la cà quán xá nên lịch trình ăn chơi được giao hết cho Dung phụ trách. “Đầu tiên”, Dung tuyên bố “là màn nạp năng lượng, sau đó tăng 2 sẽ do mọi người quyết định, sau tăng 2 ai có nhu cầu sầu riêng thì tự liên hệ với nhau”. Cả phòng đồng thanh hưởng ứng.

Gần đại học Bách Khoa có vô số các món ăn vỉa hè ngon, bổ, rẻ đúng chất sinh viên. Ốc luộc, phở cuốn, nộm bò khô, khoai chiên,... lần lượt được cả phòng xướng lên. Đi liên hoan với các anh chị cao học, sướng nhất là được ăn thoải mái mà không phải trả tiền.

Tăng hai được quyết định ở quán karaoke gần trường. Gì chứ khoản hát hò là An luôn ủng hộ đầu tiên. Khi đã cất tiếng hát, cô không còn dáng điệu điềm tĩnh và nhút nhát thường ngày.

Phong cầm micro, hắng giọng nói bằng thứ giọng nửa anh, nửa việt: “Lady and gentleman. Hello and Welcome to the liveshow of Phi đội chém gió 307”

“Mở màn là bài hát mà tôi rất thích “Dĩ vãng cuộc tình”. Xin quý vị ột tràng pháo tay”. Nhạc vang lên gần như ngay sau đó.

Phong vừa cất tiếng hát, tức thì cả phòng há hốc mồm: “Trời ơi, hay quá. Vỗ tay, vỗ tay”. Sáu con người còn lại không ai bảo ai cùng đứng bật dậy, hưởng ứng nhiệt liệt. Phong đứng giữa phòng, giơ tay chào rất chuyên nghiệp trước sự ngưỡng mộ của mọi người. Giọng cậu ấm và khi thể hiện bài hit đỉnh đám của Tuấn Hưng, khuôn mặt cũng biểu lộ cảm xúc dạt dào. Chi, An, Anh và Dung đưa tay lên cao, đứng đưa và hát theo lời bài hát. Bắc và Hòa khui bia hưởng ứng.

Không khí bắt đầu nóng dần lên. Âm thanh của tiếng nhạc khi trầm, khi bổng, khi thì ngọt ngào da diết, khi lại réo rắt vui tươi. Mọi người hăng hái chọn bài. Dung gõ gõ bàn nói với Hòa: “Anh hát song ca với em Chi một bài đi chứ”. An nói với theo: “Phải rồi, phải rồi”.

Biết mọi người có ý trêu mình, Chi hùng hổ tuyên bố: “Ok! Đã thế anh em mình thể hiện ọi người biết”.

Nhìn hai anh em họ chụm đầu chọn bài hát, gật gù gật gù, An và Dung bụm miệng cười. Hai chị em vờ nhìn điện thoại song thực tế là lén chụp đôi nam nữ ngồi đối diện.

Bài hát họ chọn cũng đầy tâm trạng: “Lời của gió”. Chi bị đuối giọng, hát hơi lệch nhịp. Cũng may, có Hòa vớt vát lại cộng với chất lượng âm thanh rất ổn nên không thành vấn đề. Hát đến đoạn cuối:

“Gió hãy nói rằng em yêu anh”.

“Gió hãy nói rằng em yêu anh”.

“Gió hãy nói rằng em yêu anh”.

Lặp lại câu đó đến lần thứ 3 thì Chi hết kiên nhẫn. Cô hét ầm lên trong micro: “Sao chỉ toàn em yêu anh thế này, bất công quá”.

Cả phòng được phen cười no bụng. Hòa liền hát: “Gió hãy nói rằng anh cũng yêu em, thế thôi”.

Dung hét to: “Chết nhé, thế có được coi là tỏ tình công khai không nhỉ”.

Hòa cười tươi: “Chi ơi, em nhận đi”.

Chi đột nhiên xấu hổ, trả micro cho An rồi về chỗ. An không nhịn được cười: Con bạn thân của cô đã rung rinh rồi.

Phong và An là đôi song ca thứ hai. Họ đổi khẩu vị, chuyển sang hát nhạc cách mạng “Tình ca Tây Bắc”. Nhìn hai người họ đứng cạnh nhau, Dung xúc động quá, nghả đầu vào vai Anh mơ màng: “Hai đứa nó đẹp đôi chưa kìa. Ôi, tớ ước mình trẻ đi vài tuổi”.

Bắc hồ hởi: “Thôi ai hát cứ việc hát, còn chúng ta nâng cốc chúc mừng phòng mình có được hai đôi trời sinh”.

Gần 11h mới mò về đến nhà, đặt mông xuống ghế là An mở máy tính. “Phải vào face ghi vài dòng mới được”.

“Hôm nay mới khai quật được phòng mình toàn ca sĩ”. Tag đủ mặt cả phòng xong, An vui vẻ đi đánh răng. Quay lại đã thấy 11 ments bên dưới. Cô lẩm nhẩm: “Chỗ này sắp có bão rồi”.

Trừ Bắc chắc đang ngon giấc nồng còn cả phòng online đông đủ. Ai cũng phải ghi mấy dòng vào trang facebook cá nhân của mình.

Mở màn là Diệp Chi: “Nhanh thế, cô em đã post bài lên rồi...^^ hnay mới thấy mấy anh em phòng mình hát hay thế, mỗi người một sở trường khác nhau...”.

Hòa ment ngay lập tức: “307 toàn diva nhỉ? Để anh PR cho các em! Nếu nổi tiếng đừng quên anh nhé:))”.

Dung cũng bon chen: “Nghe các anh em hát phê quá, tâm trạng buồn vui lẫn lộn, thế là mình phóng tít ngược đường về nhà^^”.

Anh bù ngùi không kém, ngôn ngữ đậm teen: “Các tênh iulàm mình thấy nặng tình với proteomics lab rồi nè”. Cô sắp kết thúc thời gian nghiên cứu đề tài ở 307.

Minh Hoa: “Văng em bọn anh đành sầu riêng vậy. Đừng buồn em nhé :D”.

Phuonganh Nguyen: “Anh Minh Hoa đố xử đã man thế. Em đâu có muốn thế chứ, tại dòng đời xô đẩy thôi, có vụ gì nhớ gọi em với ná”.

Phong Xuan: “Thế mai anh chị em có nghĩ làm trên lab để khủng bố thầy không ạ ^^”

Minh Hoa: “Em thấy sao? Có muốn thầy “vò đầu bứt tai” hay không?:))”.

Diep Chi: “Hí hí! Em thấy hay đấy, mỗi tội việc của em không dừng được. Em ước là em được nghỉ...”.

Dung Fpd: “Kệ chứ! “Ăn chơi không ngại mưa rơi”. Thế mới là khủng bố tinh thần, loại này nguy hiểm hơn cả Alqueda”.

Phuonganh Nguyen: “Mưa này là mưa đá, nặng hạt... vỡ đầu”.

Không gặp trực tiếp nhưng An đoán cả con người kia cũng đang ngoác miệng cười hết cỡ như cô.

Giờ mới đến lượt An bon chen: “Em sợ ngày kia lên đã thấy thầy râu tóc bạc phơ thì chết. Coi như tội và bao nhiêu anh Hòa gánh hết nhá. Em chỉ là theo số đông thôi.”

Minh Hoa: “Ok! Khéo lúc đó thầy cũng chẳng biết mình là ai ấy chứ. Nói gì đến tội tình. Chỉ lo lúc đó lấy ai hướng dẫn cho các em ra trường chứ. Anh vẫn còn cô Thu mà: D”.

Phong Xuan: “Em có ý kiến, mai anh em nhà mình cứ đi đúng giờ như bình thường nhưng không lên lab mà hẹn nhau ra quán trà đá chém gió, 10h hãy gửi mail khủng bố tinh thần thầy, hehe. Tranh thủ ăn trưa xong thì 11h hãy lên lab”.

An Ha: “Gửi cái ảnh hát karaoke và trà đã vĩa hè có cập nhật ngày giờ ý! Em đảm bảo thầy ngắt tại chỗ đấy”.

Dung Fpd: “Haha. Nhưng mà em ơi, thầy mà ngắt thì anh chị em mình chắc không ra trường được mất. Khủng bố tinh thần nè nhẹ thôi”.

Phuonganh Nguyen: “Cứ để chị ra trường đã các em nhé. Không chị lại phải đổi thầy hướng dẫn:D. Bì giờ không kịp đổi J)”

Diep Chi: “Hí hí! Toàn nghĩ ra việc để khủng bố thầy, nhưng mà... em cũng thích thế”.

An Ha: “Ôi sao tự nhiên em lại thấy vui lòng rồi! Thương thầy quá. Kiếp trước thầy tu kiểu gì mà lại làm thầy mấy anh em mền. Hichic...”.

Minh Hoa: “Em thương người quá em à. Chắc thầy không tu gì mới gặp anh em mình chứ!:)” .

Diep Chi: “Thương cái xương không còn! Ai thương mình lúc bị thầy mắng...”.

Dung Fpd: “Ôi, sao mọi người lại nói xấu our superman thế nhỉ? Em thấy thầy mình là number 1 mà. Cơ mà thi thoảng khủng bố cho vui. Hehe.”.

Diep Chi: “Chỉ mỗi chị Dung Fpd là học trò cưng của thầy nên nói thế thôi, em nhiều lần thấy ầm ụt lắm. Huhu...”.

Phuonganh Nguyen: “Làm sai, bị mắng là chuyện đương nhiên, oan ức gì hử em?”

Phong Xuan: “Thế mai Diep Chi đại diện gửi mail khủng bố cho cả nhà thôi. Cứ nhất trí thế nhĩ?”.

Diep Chi: “Tớ có được cầm ảnh đâu. Trong máy chị Dung Fpd đấy, chị Dung đại diện đi”.

Dung Fpd: “chị đồng ý với em Phong Xuan, chị sẽ hỗ trợ em Diep Chi dữ liệu khủng bố nhé”.

Minh Hoa: “Thế để anh lên kế hoạch đã. Phải cho thầy biết tài năng ca hát của các em rồi hãy khủng bố. Như thế mới “Sốc nhiệt””.

An Ha: “Hí hí. Anh Minh Hoa lại nhiễm bệnh nghề nghiệp rồi ^^”.

Phuonganh Nguyen: “Rồi, mai 9h ở quán trà đá nhé cả nhà. Tất cả sẽ làm theo kế hoạch của anh Minh Hoa”.

Gần 12h30 phút. An mỉm cười, nhẹ gõ bàn phím: “Uk! Em ủng hộ anh Minh Hoa. Chúc cả nhà ngủ ngon. Em đi ngủ đây. Có lẽ hôm nay em sẽ mơ thấy thầy và chị Hà mất”.

Minh Hoa: “Ok! Cứ thế các tiểu yêu nhé. Các em chuẩn bị “đồ nghề” đi”.

Phong Xuan: “Mơ đi nhé An An. Nếu gặp thầy trong giấc mơ nhớ bảo thầy đi tránh “bão” nhé”.

Ngồi bó chân trên ghế, nhìn màn hình nhấp nháy ment mới đến, An thấy lòng lâng lâng. Cô nhớ câu chuyện về một tập tục ở Thái Lan về lòng biết ơn của con người đối với cuộc sống thế này: “Đọc theo con đường dài dẫn vào các đền miếu, người ta đặt những chiếc bát bằng đồng thau. Mỗi người khi đi qua từng chiếc bát sẽ bỏ vào đó một đồng xu. Cùng lúc với tiếng leng keng của đồng xu phát ra khi chạm vào bát, người đó sẽ nói lên lòng biết ơn của mình dành ột người, một vật hay một sự việc nào đó trong đời mình”.

An nghĩ, nếu được đến đó, cô sẽ đi từ đầu đến cuối con đường để thả tiền xu vào đó. Cô luôn nghĩ mình may mắn, từ gia đình, bạn bè, thầy cô... họ đều đem đến cho cô niềm vui, hứng khởi trong cuộc sống.

Tắt điện, lên giường, nâng chú gấu bông nhỏ trên tay, cô lẩm bầm: “G9, các tình yêu”.

.....

Từ nhỏ, An đã có sở thích nằm dài trên bãi cỏ ven sông vào buổi chiều tà. Mỗi khi có chuyện buồn, cô không thích trốn vào một góc nào đó rầu rĩ, khóc lóc. Cách tốt nhất để trút bỏ mọi trăn trở nặng trong lòng là tìm một nơi yên tĩnh, thoáng đãng.

Gần nơi An trọ, có một công viên rất đẹp. Ngay từ khi mới đến, An đã mê tít phong cảnh nơi đây. Cỏ mọc xanh mướt, cây cối xum xuê, lại có một con đường liễu rủ, uốn lượn ven hồ. Thường thì cứ mỗi buổi chiều từ phòng thí nghiệm trở về, An hay ra đây. Có khi chạy bộ, có khi ngồi đọc truyện, cũng có khi nằm dài trên

bãi cỏ thư giãn sau một ngày bận rộn. Quãng đường như lại là khắc tinh của cô. Không ít lần khi cô đang trong tư thế không lầy gì làm nữ tính cho lắm thì anh lù lù xuất hiện. Đôi lúc, he hé mắt ra khinhể tiếng anh gọi, Quân đứng nhìn cô trong bộ đồ thể thao màu trắng, ánh nắng chiều xiên xiên tỏa rạng trên người anh, và trên đầu anh cây lá, mây hồng và nền trời trong xanh thăm thẳm như làm nền cho bức tranh tả vị hoàng tử trong mộng của biết bao cô gái. Trái tim nhỏ bé của An không khỏi gõ nhịp liên hồi. Nếu không vì trong đôi mắt vị hoàng tử kia ánh lên cái nhìn đầy giấu cợt thì An đã không thể bật dậy mà xù lông xù cánh trong một hoàn cảnh như thế.

Hôm nay là thứ bảy. An về quê từ chiều hôm trước. Đã lâu rồi cô mới về thăm bố mẹ. Bận rộn ở phòng thí nghiệm và học tiếng anh đã cướp hết thời gian của cô. Buổi chiều, cô đi dạo trên cánh đồng làng. Mùa này lúa đã gặt hết, người dân đem trồng màu, nào là xu hào, xà lách, đậu tương, cải bắp... Tất cả phủ lên bởi một màu xanh đầy nhựa sống. Một số thửa ruộng bị bỏ quên, trơ ra gốc rạ và nứt nẻ vết chân chim. An yêu tất cả những điều bình dị đó. Mùi ngai ngái nồng nàn của đất, mùi hương cỏ đồng nội, cảm giác ram ráp nơi đôi chân trần, vẻ ngọt ngào của cơn mưa mùa nước nổi và khoảng không bao la trước mặt.

Tâm hồn luôn rộng mở trước bất cứ cái đẹp nào khiến An dễ dàng cân bằng mọi thứ và quên đi mọi mệt mỏi nhanh chóng. Đó có thể chỉ là vẻ đẹp kỳ diệu của những hạt sương đọng trên chiếc lá non vào buổi sớm. Và đó là sự trầm trồ trước vẻ đẹp lung linh, hiền dịu của ánh trăng mùa thu. Hay thậm chí chỉ một cơn gió thoảng qua mang theo hương sen nhẹ nhàng...

Dang tay, hít một hơi thật sâu, An thấy lòng thật nhẹ nhõm. “Tìm những điều lãng mạn trong những điều bình dị”, chính là đây.

An vừa về đến cổng đã nghe thấy tiếng bác Hiên hàng xóm vọng sang: “An à, cháu về bao giờ thế? Lại ra đồng làng chơi đấy hả?”. An là bé cưng của bác từ nhỏ đến lớn. Bác không có con gái nên rất quý mến An.

- Cháu về tối hôm qua ạ. Nhưng cháu ngủ suốt nên chưa sang nhà bác chơi được. An cười tươi.

- Sao về muộn thế. Mày dẫn người yêu về ra mắt phải không?. Bác Hiên tòm tòm hỏi.

An nũng nịu: “Cháu đang ế mốc rạ đây bác này, bác xem có ai giới thiệu cho cháu đi”.

Bác Hiên dí dí đầu An: “Lại còn giấu à, bác vừa sang thấy Dũng bảo thế mà. Anh chàng đấy cao to, đẹp trai, đỉnh đặc. Bác là bác duyệt đấy”.

An ngạc nhiên: “Ồ, Dũng về à, không thấy bảo gì cháu cả. Nó trêu bác đấy chứ, làm gì có anh nào. Có cháu giới thiệu với bác ngay”.

- Bócô, cứ dẫu quanh dẫu co. Thôi về nấu cơm đi. Tối nhớ sang nhà bác chơi đấy.

An chào bác về nhà, bụng vẫn phân vân: “Ai thế nhỉ. Không lẽ...?”.

Kia, chiếc Jupiter Gravita màu đỏ đích thị là của Dũng.

Và kia, kẻ mà bác Hiên nhầm tưởng là người yêu An, không ai khác là Quân. Anh đang cho lũ chim cảnh ăn, coi bộ rất là thích thú. Còn tên Dũng, An đoán đang trong bếp lục cơm nguội.

An nghe rầu rĩ trong lòng: “Ôi cái con người này, trên đây tránh anh ta không được, về nhà mình cũng giáp mặt, là sao, là sao?”.

Thế nhưng, vì phép lịch sự, An vẫn phải lon ton chạy đến, làm ra vẻ mừng rỡ: “Ồ anh Quân về nhà em chơi ạ. Bất ngờ quá”.

Quân nhìn An, khuôn mặt tươi rói. Thấy An xắn quần, một tay xách dép, anh ngạc nhiên hỏi: “An về rồi à?. Làm gì mà chân tay bẩn thế kia?”.

An cười hì hì: “Em vừa ra đồng làng đi dạo”. Cô nhanh nhẩu: “Anh Quân về chơi lâu không ạ?”.

- À, anh và Dũng về đám cưới một người đồng nghiệp mà hai anh em chơi khất hân, ở gần đây. Định sáng mai đi cùng cơ quan. Song có việc gấp nên anh và Dũng về trước.

- Thế ạ. Bố mẹ em cũng sắp về rồi. Anh vào nhà uống nước đã?

Quân phì cười: “Khách sáo quá? Trước mặt anh không cần phải lễ phép thế đâu”.

An tức ghen cổ: ‘Chẳng qua đây là nhà tôi thôi, không nhẽ lại nhả mặt cau có’.

Nghĩ vậy nhưng cô vẫn cười giả lả: “Lễ phép gì đâu, anh là khách quý của nhà em mà”. Cô nhấn mạnh từ “quý”.

Dùng từ đầu đó xuất hiện ôm bụng nhả nhó: “Chị ơi, em đói quá. Nấu cơm sớm đi, ăn tạm gói mì không thấy thấm vào đâu. Tầm 7h em và anh Quân còn đi đám cưới nữa”.

- Ừ, chị đi ngay đây.

An ra vòi nước rửa tay rồi vào bếp nấu cơm.

Khuôn viên nhà An không rộng nhưng bố trí khá đẹp mắt. Ngôi nhà một tầng nhỏ nhắn có cầu thang xây bên ngoài để đi lên sân thượng, giống như hàng chục ngôi nhà khác ở đây. Từ ngoài cổng bước vào đã thấy hoa dọc hai bên lối đi, hoa dưới đất, hoa leo trên bờ tường, rồi hoa trong chậu nào từ mười giờ, thược dược, loa kèn, tường vi, hồng, thanh tú, đỗ quyên, đuôi diều... đủ màu vui mắt.. Trên hiên và dưới sân đặt rất nhiều chậu cảnh từ sung, vạn tuế, mai, lộc vừng, si, đa, la hán... Chúng được cắt tỉa và chăm sóc rất cẩn thận mình chứng cho tình yêu của vị chủ nhân đối với chúng. Điểm nhấn trong khu nhà chính là vườn lan nơi Quân đang đứng.

Dùng vui vẻ giới thiệu:

- Các loại lan ở đây được bố em và chị An sưu tầm ở rất nhiều nơi. Còn những chú chim này, có con bố em mua, có con thì bắt ở tổ và chăm sóc từ nhỏ đây anh ạ.

Quân gật gù tán phục. Lan hồ điệp, lan càn cua, lan vũ nữ là những loại lan vốn rất dễ trồng. Còn lại thì Quân hầu như không biết tên. Hàng chục giỏ lan được treo trên những nhánh cây, trên giàn, lan trồng trên thân gỗ mục, và rất nhiều chậu lan để dưới gốc thôi thì đủ loại không kể hết.

- Bảo em phân biệt đâu là địa lan, phong lan thì em biết chứ em cũng không biết tên mấy loại lan này đâu. Dùng lắc đầu khi Quân hỏi.

- Chắc nó khó trồng lắm nhỉ?. Quân giơ tay chạm nhẹ vào một giỏ lan.

- Nhiều người tưởng rằng loại hoa vương giả này rất khó trồng. Sự thật không phải vậy đâu cháu ạ. Bố Dùng đã về từ bao giờ, ông ôn tồn nói đằng sau hai người.

- Con chào bố mẹ.

- Cháu chào cô chú ạ. Cô chú mới đi làm về.

Quân và Dùng lễ phép chào.

Bố cười gật đầu. Mẹ nhìn Quân chăm chú: “Chào cháu. Cô chú vừa nghe An bảo cháu là bạn của Dùng”.

- Vâng ạ. Cháu làm cùng cơ quan với Dùng.

- Anh ấy là sếp của con. Dùng vui vẻ nói.

- Hóara cháu là Quân. Vào nhà uống nước đi cháu.

- Dạ cháu ở đây xem vườn lan một lúc đã ạ. Cháu không ngờ cô lại trẻ thế.

Khỏi phải nói mẹ An cười tươi thênào.

- Thế cháu chơi ở đây nhé, cô vào xem cái An nó cơm nước thế nào.

Quân vâng dạ gật đầu.

Đoạn anh tiếp chuyện: “Chú ạ. Cháu rất ngưỡng mộ vườn hoa lan của chú. Chắc chú phải trồng công phu lắm”.

- Cũng không khó lắm đâu. Chỉ cần biết đặc tính của nó một chút. Tất nhiên cũng có những loại lan rất khó trồng cháu ạ.

Ông chỉ những giá thể lan, nói tiếp: “Chậu trồng lan phải thật thoáng và tránh úng nước. Mỗi loại lan khác nhau lại phải trồng trên các giá thể khác nhau”.

“Như giống này” Ông chỉ một loại hoa hình dáng vừa tròn lại vừa dày, có chồi loa dài mang nhiều hoa to. “Chú thấy cái An bảo tên là gì nhỉ, à..à...Vanda, nếu chăm sóc tốt nó sẽ ra hoa quanh năm. Cháu nhìn xem, nó không có giả hành nên không dự trữ được dưỡng liệu đâu. Trồng loại này giá thể phải rất thông thoáng, chú thấy chậu gạch nung, giỏ gỗ với mấy cục than to là tốt nhất”.

Quân thật biết lắng nghe và gợi chuyện. Dũng đã đi vào nhà từ lúc nào, hai chú cháu vẫn chưa dứt ra khỏi vườn lan. Ông nói cho Quân rất nhiều: nào là giá thể, nào là chất trồng lan thông dụng như thông, sơ dừa..., nào là độ ẩm, ánh sáng... cho từng loại lan. Niềm say mê của ông lan cả sang Quân. Giờ có lẽ Quân đã hiểu được phần nào lý do An lại thích hoa như vậy.

Chẳng hiểu Quân có sức hút ghê gớm thế nào mà bố An thì nói chuyện với anh cả tiếng đồng hồ ngoài vườn lan. Còn mẹ đứng trong bếp, cứ một lúc lại ngó ra ngoài xuyết xoa: “Thằng bé đẹp trai, tuần tú quá”. Rồi lại quay sang nhắc khéo An: “Nhà này vô phúc hay sao mà con gái giờ này vẫn chưa có thằng nào đến rước”.

An gắp đậu ra đĩa, ầm ừc nói: “Mẹ đánh giá con mẹ thấp quá”.

Mẹ cốc cốc đầu cô, tủm tỉm: “Con gái chỉ cần dẫn về thằng rể bằng một góc anh chàng kia là mẹ ưng rồi”.

An rầu rĩ. May mà còn đang đi học, chứ không lại giống như mấy đứa bạn cô, tốt nghiệp xong là gia đình lo sắp xếp chuyện chồng con. Đứa có người yêu rồi thì không sao, còn chưa có thì bị ép đi xem mặt. An biết mẹ chỉ nói đùa thế thôi, trong mắt bố mẹ, hai chị em cô vẫn còn trẻ con lắm. Nhưng mà biết đâu đấy, một hai năm nữa ra trường mà chưa có mướn, ông bà lại chẳng rỗi lên ý chứ.

Đối tượng mà như Quân ư? Có nằm mơ giữa ban ngày, An cũng đâu dám nghĩ tới. Những cô gái mất ăn mất ngủ vì anh, không xinh đẹp thì cũng thông minh xuất chúng, bằng tuổi cũng có, ít tuổi hơn rất nhiều và thậm chí không thiếu “máy bay bà già”. Số lượng có thể lập thành một fan club hoành tráng. Ở gần anh, đâu phải An không có cảm xúc gì. Nhưng, khi anh quan tâm thì cô lại nghĩ rằng anh đối xử với cô như một đứa em gái. Mà anh với ai chả tử tế, tốt bụng. An luôn cố gắng phủ nhận những điều anh làm để tránh làm mình tưởng bở. Đi cạnh anh, không bị mấy cô nàng liếc cho đến chảy cả tóc thì cũng rụng cả lông. “Một cô bé bình thường như mình thì cũng chỉ mong kiếm được một người hiểu và yêu thương là vui lắm rồi”. An luôn tâm niệm như vậy.

An giống bố từ dáng vẻ bề ngoài cho đến phong thái điềm đạm, trầm tĩnh. Còn Dũng có phần giống mẹ hơn. Mẹ An dáng cao dong dỏng và rất vui tính. Lần đầu tiên về đây, Quân đã cảm thấy thích không gian ấm cúng mà gia đình cô mang lại.

Tối hôm đó, hai anh em đi đám cưới về khá muộn. Bố mẹ Dũng đã đi ngủ từ sớm. Chỉ có An là vẫn thức. Vừa nghe tiếng xe dừng trước cổng, cô đã chạy ra mở. Đưa khăn rửa mặt cho Quân, chờ hai anh em đi ngủ, lúc ấy An cũng mới đi ngủ. Hình như quan tâm đến người khác là bản tính thường trực của cô.

Đêm đó, Quân cảm thấy rất khó ngủ. Những cảm xúc cứ đan xen trong lòng anh. Là sự ngạc nhiên khi An ra mở cổng, là sự ảm áp khi cô đưa anh khăn mặt... Và cảm giác khó diễn tả nhất là khi anh đang ở chính nơi mà cô đã sinh ra và lớn lên, được xem những bức hình hồi bé của cô, được nghe bố mẹ cô kể chuyện về hai chị em, được nhìn ngắm những bông hoa mà chính cô trồng. Và trong giấc mơ giữa giấc ngủ chập chờn đêm đó, Quân chỉ thấy bóng dáng duy nhất một người... ^.^

10. Chương 10

Sáng hôm sau.

Cảm giác dễ chịu lại ủa đến. An lim dim đôi mắt lắng tai nghe những âm thanh quen thuộc. Hai tay gối đầu, một chân đặt vuông góc mặt đất làm chỗ gác cho chân còn lại, dáng điệu của cô hết sức thoải mái.

An nhắm mắt lại, hít thở bầu không khí quen thuộc. Bao nhiêu năm trôi qua, cô vẫn duy trì thói quen từ khi còn nhỏ: Nằm trên trần nhà, yên lặng ngắm nhìn vạn vật. Chỉ những khi như thế, cô mới thấy thực sự nhẹ nhõm. Cô có thể thả hồn theo mọi ý nghĩ, thích thú ngắm nhìn những hàng cây mà cô rất yêu quý. Mỗi lần nhìn thấy chúng, cô có cảm giác chúng cũng cảm nhận được sự hiện hữu của cô, hàng ngàn chiếc lá vậy vẫy theo nhịp gió. Có câu nói rất hay: “Luôn luôn có tiếng nhạc giữa những chùm cây trong vườn, nhưng chỉ có tâm hồn thật tĩnh lặng mới nhìn thấy”. Lâu lắm rồi, tâm hồn cô mới thư thái đến lạ kì như vậy.

Một lúc sau, cô từ từ mở mắt và giật thót mình. Quân đã ngồi gần đó từ lúc nào. Tư thế đầy vẻ ung dung, tự tại. Sao anh ta dám? Cô rất ghét người khác bước vào thế giới của riêng cô. Cô thích cảm nhận nó một mình. An ngồi bật dậy như cái lò xo: “Ai cho phép anh lên đây?”

Quân quay lại, mặt điềm nhiên như không: “Ở đây có dán 2 chữ cấm ngồi à? Sao anh không thấy?”

“Grừ”. An nghiêng chặt răng, môi đã bắt đầu run run: “Anh là ma hay quỷ mà đi không có tiếng động thế. Thấy người ta đang ngủ thì phải đi chứ. Anh lên đây làm gì?”

Quân liếc An từ đầu đến chân rồi lắc lắc đầu: “Em nghĩ anh có thể làm gì. Ngắm em ngủ ư?”

An hơi khựng lại. Mẹ cô sẽ không thích chút nào nếu nghe thấy con gái hét ầm lên ở đây. Dù sao anh ta cũng là khách. Cô hơi dịu giọng xuống: “Đến nhà người ta đừng có chạy lung tung thế chứ”

- Anh không ra khỏi phạm vi nhà em, vậy là chạy lung tung à. Giọng của Quân vẫn đầy vẻ châm chọc.

Dường như chẳng để ý đến vẻ mặt đang sa sầm của An, anh ung dung nằm xuống, tư thế giống hệt cô lúc nãy, lại để thêm vào: “Dáng điệu của em thật chẳng thích hợp với một cô gái ngoan hiền chút nào”

An nhìn Quân căm căm: “Cảm ơn, ngoan thì em xin nhận, còn hiền thì không dám”, nhưng anh đã nhắm mắt lại, coi cô như không khí.

Một lúc, cảm thấy An đã tức giận bỏ đi, Quân mới mở mắt ra, nhếch mép cười khoái chí. Trêu cô bé thật thú vị!

Không khí buổi sớm vốn đã luôn đem lại cảm giác dễ chịu. Tiết trời chớm đông dịu dàng lại càng khiến người ta mê mẩn. Cảm giác mơn man của gió, cái se se lạnh, mờ mờ ảo ảo sương khói và tiếng chim lạnh lớt đầu đó, tất cả tạo nên cái trong ngần của buổi bình minh. Và xa xa, vầng dương đang thả sắc hồng nơi phía chân trời đang đông.

Quân khẽ mỉm cười: “Thế giới của em cũng trong trẻo như con người em vậy!”

- An, sáng sớm dậy không quét dọn nhà cửa, lên đó làm gì. Vừa nhìn thấy bóng An lò rỏ chân cầu thang, mẹ cô đã lên tiếng.

- Con lên đó hóng gió mà!

- Chứ không phải leo lên đó cho giảm ít mỡ bụng à! Dừng từ bếp đi ra, trên tay cầm chiếc bánh rán nóng hổi, mắt nhìn cô đầy vẻ khiêu khích.

An cười khẩy: “Dáng chuẩn rồi. Cảm ơn chú em đã quan tâm.”

- Hí hí. Dáng chuẩn. Không phải có một số người đang mất ăn mất ngủ vì vòng eo quá khổ đó à.

Bị nói trúng tim đen, An trợn mắt, tay giờ nắm đấm về phía thẳng em. Tay vừa vươn ra, chưa chạm đến đích đã bị đối phương dùng tay chặn lại dễ dàng. Dũng giờ đã cao đến 1m8, còn cô loi choi mãi mới lên được 1m6 nên một đòn của cô đưa ra chẳng đáng đũa muối cho nó.

An bắt lực, chum mũi lại, bỏ đi. Đối phó với thằng tiểu quỷ này, dùng sức không lại mà dùng mồm càng không.

Cô vùng vằng đi xuống bếp, vợ lấy một củ xu hào: “A a a. Tức quá, nếu không nể bố mẹ tôi, tôi đã băm anh ra thành trăm mảnh rồi” Trong đầu cô bùng nổ.

“An, làm gì mà mới sớm ra đã cau có vậy”. Mẹ cô ngạc nhiên khi thấy con gái thái xu hào mà như chắt thít gà. Bà hiềm khi thấy con gái mình như vậy.

“Đáng ghét, đáng ghét”. An vẫn lầm bầm, dường như không nghe thấy tiếng mẹ.

“Con nói gì, con nói mẹ đáng ghét ư?”

Như chợt tỉnh, An lắp bắp: “Ồ không, con...”

Và một bài diễn thuyết về tính nhu mì của con gái bắt đầu. An chỉ còn nước khóc ròng, cô nắm chặt dao: “Quân, anh lại hại tôi rồi”.

.....

Đại học Bách Khoa Hà Nội là một trong những trường đầu tiên áp dụng quy chế học tín chỉ. Phương thức đào tạo này lấy sinh viên làm trung tâm, giảm thiểu số giờ lên lớp để nhường chỗ cho những buổi thảo luận, thực hành. Từ cách học ghi chép một cách thụ động và phần nhiều dựa vào giảng viên trước đây đã chuyển sang cách học tự nghiên cứu và phát huy năng lực của sinh viên. Với một đứa học hành lười ghì chép như An thì đúng là như cá nằm trong nước. Nghĩ đến phương châm của ông thầy dạy hóa năm cấp 3: “Chép đi, chép hết. Về nhà học. Không cần hiểu, chỉ cần chép” mà phát sốt.

Cô rút ra kết luận rằng có học giỏi đến mấy chẳng nữa thì đi làm vẫn phải học hỏi thêm. Tốt nhất học trên trường vừa phải, đủ nắm vững lý thuyết, về nhà tự tìm hiểu sẽ hiểu và nhớ lâu hơn, An ghét nhất là phải học máy móc, thụ động, làm theo một mô tuýp có sẵn. Tri thức bao la như biển cả, muốn nắm vững hết thì có lẽ phải cày miệt mài vài chục năm cũng chưa xong. Chính vì thế, An học với tư tưởng rất thoải mái. Đi học thì chỉ cần nắm ý trọng tâm, chỗ nào không hiểu thì khoan lại hỏi thầy, các kỹ thuật thì cố gắng để ý thao tác khi đi thí nghiệm. Cô xác định khi mới ra trường, kiến thức chuyên ngành trước tiên là cái cần câu cơm nên càng nắm vững càng giúp ích nhiều.

Thời gian học của một kì học là 15 tuần, vừa vào học chớp mắt đã đến thời điểm phải hoàn thành tiểu luận và thi giữa kì của tất cả các môn học. An gán nhất là giai đoạn này. Chuyên ngành vật lý hơn đại cương là hầu hết các môn phải làm tiểu luận. Những năm trước, ít nhất trong các môn học cũng có 1/3 là môn “ngoài luồng”. Còn sang năm cuối, 7 môn thì có đến 6 môn chuyên ngành, bắt buộc chọn lần bắt buộc. Môn nào thầy dễ tính thì cho làm tiểu luận thay điểm giữa kì, hoặc thi giữa kỳ mà không phải làm tiểu luận, còn gặp ông thầy khó tính thì coi như xong, cứ thi giữa kỳ xong là thuyết trình tiểu luận. Sinh viên năm cuối quả là vất vả. Thời gian ít, bài tập nhiều. Ngay cả một kẻ học hành rất khoa học như An cũng phải lo sốt vó để hoàn thành đúng thời hạn.

Gần tuần nay, sáng nào đến lớp, đập vào mắt An cũng là những khuôn mặt mệt mỏi của tụi bạn: “Ngáp, ngáp... và lại ngáp”. Linh học văn bằng hai buổi tối nên toàn phải thức đêm làm bài. Còn tên Thuấn, mặt hần nổi một vòng thâm hệt như gấu trúc. Vũ thì gầy sọp đi trông thấy: “Tối ăn 4 bát cơm, mới 10h bụng đã kêu inh ỏi, làm tằm gói mì tôm chẳng thấm vào đâu”. Hần rút ra phương trình “thức đêm + mì tôm + cà phê = sút cân”.

Trong sáu môn chuyên ngành, có 1 môn chỉ thi giữa kỳ, 1 môn làm báo cáo thí nghiệm, 2 môn bắt đầu từ tuần 7 chia ra mỗi nhóm sẽ thuyết trình theo từng tuần, 2 môn còn lại chỉ còn thời hạn 1 tuần. Tài liệu công nghệ sinh học vốn đã toàn tiếng anh. Huống hồ, cái khẩu hiệu “học là một quá trình, không phải một ngày ngắn ngủi” đâu phải lúc nào cũng đúng với đa số sinh viên hiện nay. Dù có tìm hiểu cặn kẽ trước đó, thì với một tuần chau chuốt lại nội dung cũng là một công việc quá sức.

An và Chi cùng nhóm. Chi ở một mình, để tiện cho việc làm bài, An vác laptop, mì tôm, quần áo ra đóng rề luôn ở đó. Sáng đi học, chiều lên phòng thí nghiệm, tối thức thâu đêm tìm tài liệu, mỗi khi đánh răng nhìn mình trong gương mà thoáng thốt: “Nhansắc gầy dựng cả một mùa hè đã ra đi không hẹn ngày về”. Thi cử chưa chắc đã vất vả như làm tiểu luận. Đề tài tự mỗi nhóm đưa ra, tìm hiểu, trình bày. Nếu đọc không sâu, hiểu không kĩ sẽ không tránh khỏi những câu hỏi xoáy đáp xoay đôi khi rất chuối của các “siêu nhân” trong lớp.

Yahoo của cả lớp hầu như lúc nào cũng sáng đèn. Những status đại loại như: “Tiểu luận ngập đầu”, “tự dưng muốn đi tu”, “chết đến nơi rồi”... nghe sao mà náo nức.

Kim Anh thỉnh thoảng online, thấy An để busy: “Đang bận lắm làm phiền” chỉ dám gửi một biểu tượng cười với lời động viên: “Cố lên, chị iu”.

Gần một tuần, cứ xong việc ở phòng thí nghiệm, Chi đeo thang An về nhà cho cô bạn lấy đồ và tiếp tế lương thực.

Tháo ba lô, bỏ sách cũ, thêm sách mới, gấp thêm bộ quần áo, bỏ thêm vài gói mì tôm, một ít bánh An lại khoác ba lô lên.

- Chị lại định đi luôn đấy à?

Dũng ngán ngẩm đứng nhìn An xỏ giày.

- Ủ, Chi đang đợi dưới kia.

Dũng làu bàu: “Chị bị bài vở quẩn rũ đến quên cả em trai rồi. Mà sao một bên mặt chị bị sưng kìa”.

An giơ tay sờ má: “Cái răng khôn cứ vài tháng nó lại hành ấy mà. Ngày mai nộp bài cho cô xong là chị về. Chịu khó ăn cơm quán nốt hôm nay nữa”.

Nói rồi vẫy vẫy tay tạm biệt thằng em.

“Mai sẽ được ngủ ngon giấc. Cố lên, cố lên”. An vừa đi vừa tự động viên mình.

Nhìn xung quanh không có ai, cô ngáp một cái rồi to trước khi bước xuống chân cầu thang. Đúng lúc miệng đang mở to hết cỡ thì Quân lù lù hiện ra làm cô suýt nữa sái cả quai hàm vì sốc và ngỡ ngàng. “Mất mặt quá”.

Vội vàng đưa tay lên che miệng, An lí nhí: “Hơ, em chào anh”.

- Cuối cùng thì em cũng về rồi. Anh tưởng em chuyển chỗ khác rồi chứ.

Quân một tay xỏ túi quần, một tay xách cặp, điệu bộ rất khoan thai. Nhìn dáng vẻ tao nhã của anh và bộ dạng lồi thối, mặt mũi của cô lúc này, An chỉ muốn “bình” cho anh tam một cái.

- Anh Quân cũng quan tâm đến em nhỉ. Em cảm động quá.

An bắt đầu “gan lì” hơn khi nói chuyện với anh.

- Ủ. Nhìn em phờ phạc thế này anh cũng thấy đau lòng lắm.

Câu này thì Quân nói thật. Thậm chí anh còn thấy một bên má An hơi sưng.

Hừ. Một muốn chết, lại còn đứng đây đôi co với anh ấy nữa. An thầm nghĩ.

“Reng reng”. Chigoị. Đúng là bạn tốt, cứu lúc cần cứu. An cười tươi, viện cớ bạn chờ, chào Quân rồi chạy mất, không biết có một ánh mắt lưu luyến nhìn mình ở đằng sau.

Trước khi về phòng, anh rẽ vào 205 gặp Dũng. Biết An không có nhà, vậy mà có lẽ nó đã thành một thói quen trong tiềm thức, anh vẫn mong chờ khi cánh cửa mở ra sẽ nhìn thấy bóng dáng cô trong bếp hoặc bên bàn học hoặc ngoài ban công như mỗi khi anh xuống.

- Anh vừa gặp An ở dưới kia. Quân nói với Dũng

- Chị ấy về lấy đồ. Chắc cũng làm bài sắp xong rồi.

- Khổ thân. Sinh viên Bách Khoa vất vả thế đấy.

- Vâng. Lại còn bị cái răng nó hành nữa chứ. Chị ấy lớn thế rồi mà giờ mới mọc răng khôn. Em mọc từ năm lớp 11 cơ.

- Thảo nào con bé gầy sọp đi.

Quân thấy lòng không khỏi xót xa. Mới có một tuần không gặp, trông cô xanh xao thấy rõ. Giống như anh có thể chia sẻ với cô phần nào những áp lực cô đang trải qua.

Sáng hôm sau.

“Phù. Tao thấy nhẹ cả người”. In bài xong, Chi thấy như trút một gánh nặng.

- Ủ, câu này tao có thể hiểu theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Vũ cũng vui vẻ không kém.
- Đúng vậy. Mà là lợi nhất rồi. Sút mấy cân hơi mà không phải tập thể dục. An chọc Vũ.
- Thôi xin bà, may mà xong rồi chứ giảm béo kiểu này tôi xin kiểu.

Cả bọn cười vang. Riêng Thuần và Hưng vẫn đang ngồi một góc ôm lap. An hỏi Linh: “Bọn nó chưa xong à?”. Linh gật đầu.

- Lại hai đứa lười nhất lớp làm bài với nhau chứ. An nhíu mày rồi đứng dậy ra chỗ hai đứa bạn.
- Làm đến đâu rồi? An hỏi.
- Chưa đâu vào với đâu. Chắc tí xin cô nộp muộn. Thuần ngẩng lên nhìn bạn rồi lại quay xuống gõ gõ.
- Cô không đồng ý đâu, khát lần mãi rồi mà. An thấy lo cho 2 đứa.
- Đành thế thôi chứ biết làm sao. Hưng chán nản.

An biết, Hưng từ khi chia tay người yêu thì học hành sa sút hẳn. Nhưng đã 4 tháng rồi mà hần vẫn rầu rĩ như vậy. Còn tên Thuần...

An hỏi: “Thế mà mày làm gì mà chưa làm, tao thấy mắt mày sưng húp thế kia, chẳng nhẽ thức đêm cày game à?”.

- Làm tiểu luận chán muốn chết. Bình thường tao cũng đâu thích học. Thuần bực mình.
- Mày mà không buồn với em Ngọc Oanh đến 2h sáng thì tao đi đầu xuống đất. Vũ lên tiếng.

Thuần nghe thấy thế thì phản chấn: “Em đấy nói chuyện dễ thương lắm”.

An, Chi, Linh nhìn nhau lắc đầu. “Chán em Hải Dương rồi à?”.

- Sắp ra trường rồi, ăn chơi nốt cho đỡ phí. Thuần nhăn nhó.

An thấy bực mình: “Bỏ cái triết lý vớ vẩn của mày đi, giờ là lúc nào còn nói thế”.

- Tao có như mày đâu. Mày suýt xoát bằng giỏi thì còn có động lực cố gắng. Còn tao có cố cũng không được bằng khá thì cố làm gì. Thuần cũng phát cáu.
- Tao thất vọng về mày đấy. Bằng là một chuyện nhưng sự lười biếng của mày sẽ thành một thói quen, hiểu không?.

Thuần gắt lên: “Mày không thấy mày nóng nảy với tao quá đáng à, mày có con đường của mày, tao có con đường của tao”.

An hậm hực, quay về chỗ, cả buổi không nói gì.

Một tuần nay, An thấy tâm trạng của mình rất tệ. Người ta nói tâm lý con gái thay đổi theo biểu đồ hình sin. Có lẽ thế. Hoặc cũng có thể, trước nay, An luôn cho rằng mình biết chi phối mọi thứ, nhưng khi một khối lượng công việc khổng lồ ập đến, cũng không khỏi cảm thấy mệt mỏi. Nếu như trước đây, mỗi khi mệt mỏi, cô sẽ chạy đến nhà Tú Anh, hoặc gọi điện cho Minh, hoặc xem phim hay la cà với bọn Chi, Thuần, Lan... Giờ đây, mỗi đứa đều có nỗi lo riêng, cô không muốn phiền hà các bạn. Tự dưng, An có cảm giác hụt hẫng.

An hối tiếc vì mình đầu tư cho tiếng anh quá muộn. An có khả năng nhớ lâu nên việc học ngữ pháp không phải vấn đề. Còn từ trước đến nay, kĩ năng nghe nói của cô hơi kém. Việc tham gia nghiên cứu khiến cô không có thời gian đầu tư cho luyện âm. Kiểm tra một tấm bằng không khó nhưng để sử dụng trong cuộc sống hàng ngày, cần phải bỏ nhiều công sức hơn nữa. Đôi lúc, nghe một bài tiếng anh, An gục đầu xuống bàn, chán nản.

Đối với những sinh viên năm cuối, có hai sự lựa chọn: Một là thiết kế nhà máy, hai là tham gia nghiên cứu khoa học. Trong số các bạn của An, chỉ có Chi và Linh là cùng chí hướng với cô. Còn Việt, Vũ, Thuần và Hưng đều chọn thiết kế. Vũ thì không sao, còn Thuần vẫn đứng đĩnh, kiểu như nước đến chân mới nhảy. Ngay từ năm thứ tư, An đã nhiều lần nhắc nhở mà Thuần vẫn đầu đóng đậy.

Thời điểm giao mùa thật khó chịu. Đôi khi, những cơn mưa vô cớ ập đến. An rất ghét trời mưa, những ngày mưa tâm trạng cô giống như một quả bóng bị rút hết hơi.

Sau giờ học buổi sáng, ăn trưa ở trường xong, An lại lên phòng thí nghiệm. Tâm trạng nặng nề, mệt mỏi của một tuần thức khuya, lại thêm vẻ u ám của mấy ngày mưa và cái rãng khờ hành hạ khiến cô trông như một bông hoa héo úa. “Mây không thấy mây nóng nẩy với tao quá đáng à, mây có con đường của mây, tao có con đường của tao”. Câu nói của Thuần vẫn ám ảnh An. Gần đây, cô ít có thời gian tán gẫu với các bạn. Thuần và Hưng cũng không hay tâm sự với cô như trước nữa. Thuần còn đang bận cửa cấm một em bên ngoại ngữ.

- Dạo này mây hay nhăn mặt lắm đấy. Chi nhận xét.

An thiếu não: “Tao cũng không biết, bọn nó bảo tao giờ giống bà cô”.

- Mây cứ kệ bọn nó đi, chúng nó lớn cả rồi, tự lo ình được.

- Tao không đồng ý. Giờ là lúc nào rồi mà còn game, còn yêu đương nhăng nhit. Tao thấy lo cho bọn nó.

- Thuần vốn bảo thủ mà, còn ông Hưng thì cứ mắc vào tình cảm là như thế. Kệ chúng nó tự tình ra.

An nhăn mặt, lặng lẽ đứng chờ thang máy. Nếu mấy đứa bạn cô muốn tiến tới một mối quan hệ nghiêm túc đã đành, đằng này dăm bữa nửa tháng lại nghe bọn nó kể về một em nào đó. An thực sự ngán ngẩm.

“An An, sao lên muộn thế?”. Phong vui vẻ khi An xuất hiện.

An nhún miệng cười. Phong rất tinh ý, cậu phát hiện ra An hôm nay có vẻ không vui, sắc mặt cũng ảm đạm, song cậu không nói gì. Liên thoảng giải thích cho An những gì cậu đã làm. An gật gật, cố gắng để đầu óc tập trung. Nhìn vẻ mặt say sưa và rạng rỡ của Phong, cô thấy bớt căng thẳng. Phong giống Minh, luôn đem lại cho cô sự dễ chịu khi ở cạnh. Với cậu, cô có thể bộc lộ con người thật của mình.

An vào phòng visinh, bắt tay vào công việc đang dở, Phong đứng bên cạnh. Khi cô ngẩng lên, không hiểu sao Phong lại có vẻ giật mình, luống cuống nhìn đi chỗ khác. Gần đây, An cảm thấy Phong có gì đó hơi khác với mình. Nhiều khi, đang nói chuyện, Phong đột nhiên nhìn cô rất chăm chú. An lơ mơ đoán ra một điều song cô luôn mong nó đừng xảy ra.

Hôm nay, kết thúc thí nghiệm sớm. Phong khoác vai An ra về, cả hai trông thật thân thiết.

- Hazz, mưa dầm mưa dề, buồn chết đi được. An than thở.

- Nè, về sớm. đi cùng tớ đến chỗ này. Thấy bản mặt của An, Phong liền nêu ý kiến.

Họ đến một quán cà phê. Không gian ở đây rất ấm cúng, An ít khi đến những chỗ thế này. Ngồi đây, nghe tiếng nhạc, ngắm nhìn mưa rơi, An thấy trời mưa cũng không đến nỗi tệ.

Phong khuấy nhely cà phê, cười tủm tỉm: “Mỗi khi trời mưa mà được ngồi trong nhà ăn cơm, nhìn thiên hạ bên ngoài, tớ cảm thấy rất hạnh phúc”.

An bật cười: “Cậu thật là ác!”.

Phong cầm ly cà phê lên, nháy mắt: “Không tin, cậu nhìn ra đường xem”.

An áp ly cà phê vào tay, cảm nhận hơi ấm, nhìn ra cửa sổ, cây cối nhòa trong màn mưa trắng xóa, dòng người hối hả trên đường đối lập với sự yên tĩnh và ấm cúng trong quán. Cô nhìn Phong, cười rạng rỡ: “Cảm giác thật thú vị”.

Nói xong, An có hơi giật mình, hình như Phong nhìn cô hơi lâu. Cái nhìn làm An thấy không tự nhiên chút nào. Cô đặt tách cà phê xuống bàn, hỏi Phong: “Sao cứ nhìn tớ như vậy?”.

Phong mỉm cười: “Cậu cười, trông đáng yêu quá”.

An không hề thấy vui. Trong lòng cô rối bời: “Phong ơi, đừng như vậy, cậu cứ vô tư như trước đây có phải hơn không?”. Những hành động dạo gần đây của Phong, cô dù có ngốc nghếch đến đâu cũng không hiểu được thâm ý của cậu hay sao. Cô không muốn Phong là một Minh thứ hai. Cô yêu quý cậu nhưng tất cả chỉ dừng lại ở tình bạn, không hơn. Làm thế nào để Phong hiểu được điều đó?.

An cố cười thật tươi: “Cậu đúng là bạn tốt của tớ”.

Phong gặng hỏi: “Tốt à, tớ tốt đến mức nào?”.

An thất thản: “Cậu định hỏi xoay đáp xoay tớ đấy à”.

Phong mỉm cười không nói gì.

Ngồi trên xe bus, An thấy lòng nặng trĩu. Chẳng nhẽ giữa một người bạn nam và một người bạn nữ, duy trì tình bạn khó vậy ư, ranh giới giữa bạn bè - tình yêu mong manh thế sao.

Nhìn mưa rơi, An thấy nhớ tụi bạn vô cùng. Đã có những ngày mưa, cô và Tú Anh cùng chung mảnh áo mưa đi học. Đã có những ngày mưa, Lan và cô đạp xe đến tiếp tế lương thực cho Hà khi Hà Nội bị lụt. Và cũng trong một ngày mưa, cô và tụi bạn quây tròn trong chiếc chăn, lắng nghe Thúy tâm sự chuyện gia đình...

Về đến nhà, cửa khóa, Dũng chưa về. An lục tung cặp sách, cô không mang chìa khóa. “Dạo này đang trí quá” An tự trách mình rồi rút điện thoại gọi cho Dũng: “Em quên mất không bảo chị, hôm nay em về nhà bạn ở Đông Anh rồi, sáng mai em về”. Dũng nói trong điện thoại. Cậu em cô mãi chơi thế đấy. An ậm ừ. Nhìn qua khoảng trời cuối hành lang, mưa vẫn nặng hạt, hình như càng về chiều mưa càng to. An ngao ngán: “Biết đi đâu bây giờ”. Ra nhà trọ cũ ư? Cũng phải đến mười cây. Ra nhà Linh ư? Nó ở với anh. Ra chỗ Chi ư? Nó đã về quê. Cô gờ điện thoại lên, muốn gọi cho Lan, rồi lại hạ xuống. An ngồi phịch xuống cửa nhà, thấy lòng trống rỗng. Ngày hôm nay với cô thật tệ hại.

Bóng tối dần bao trùm lấy không gian.

Bên ngoài, mưa vẫn không ngừng rơi.

Hôm nay là thứ sáu, cư xá có phần vắng vẻ hơn mọi ngày. Mặc dù mưa, rất nhiều phòng đã về quê hoặc đi chơi.

11. Chương 11

Quân bước lên cầu thang, vừa đi vừa gạt những giọt nước vương trên mặt, trên tóc. Qua tầng hai, anh chợt dừng lại. An đang ngồi bó gối trước cửa, đầu gục xuống, dây cặp đeo hờ hững bên vai bị tuột xuống cánh tay. Cô thu lu như một chú cún bị bỏ rơi, bóng cô chợt nhỏ bé và cô đơn đến tội nghiệp. Quân bước nhanh đến. Trong không gian vắng lặng của cư xá, tiếng chân anh nghe rất mạnh, rất rõ, cô cũng không ngẩng lên. Anh gập gối ngồi cạnh cô, khẽ nói: “Không có chìa khóa à?”.

Nghe tiếng nói, An từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt vô hồn, khuôn mặt mệt mỏi. Nhìn thấy Quân, cô khẽ lắc đầu, miệng hơi cong lên, hình như muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Quân xoa xoa đầu cô như một đứa trẻ: “Ngồi đây lạnh lắm. Đói không? Lên phòng anh ăn cơm”.

An mỉm cười, định lắc đầu đã thấy Quân đứng lên. Cô tắc lưỡi, dù sao hôm nay cũng không biết đi đâu. Cô đứng dậy, lững thững đi theo Quân, cảm thấy bụng cũng bắt đầu đói, cái lạnh đang len lỏi khắp cơ thể.

Quân mở cửa, bước vào trong, An cũng tự động đi vào. Vào nhà rồi, cô mới thấy hình như Kim Anh chưa về. Quân vào phòng cất cặp, thay áo, bước ra vẫn thấy An đứng lơ ngơ ở cửa, anh nói: “Sao? Không phải lần đầu em đến đây đó chứ?”.

An lắp bắp: “Kim Anh chưa về à?”.

- Nó về quê rồi.

An hơi ngậy người đã bị Quân cốc ột cái đau điếng: “Còn không mau đi cắt cặp, nhìn bản mặt em như cái bánh đa mốc, chắc đói lắm rồi hả?”.

An nhăn mũi, đầu cô là do cha mẹ khó nhọc sinh ra, có phải cái mỡ đầu mà thiên hạ thi nhau đập.

Quân đã vào trong bếp, An vội để cặp ghế rồi chạy theo, cô cũng đói lắm rồi, ăn xong đã rồi tính tiếp nên đi đâu.

Bữa cơm được hai cao thủ cùng nấu nên rất nhanh đã xong. An dọn cơm, Quân đứng đĩnh đi lấy bia.

- Em cũng uống chứ? Quân hỏi, nhưng tay anh đã cầm hai lon bia.

An ngập ngừng. Quân tùm tùm: “Không phải ngại, anh từng thấy em hạ ba cốc bia mà”.

An cười chống chế, đưa tay đỡ lon bia từ Quân. Quân giục An: “Đói thì ăn đi, anh ăn với bạn rồi”.

An ú ớ: “Sao anh không nói sớm, em nấu mì tôm ăn là được mà”. Quân chỉ cười. Anh mở nắp lon bia, từ từ uống. Ăn một mình, lại cảm giác không vui nên chẳng thấy ngon. An nhìn lon bia, rồi nhìn Quân, cô tắc lưỡi mở nắp và bắt chước anh, tu một hơi. Bia có cái vị đắng đắng, và khi nuốt vào lại cảm thấy tê tê nơi đầu lưỡi. So với ăn cơm, uống bia lại dễ chịu hơn rất nhiều.

Quân tròn mắt, An hôm nay có vẻ bất thường. Anh nhìn An: “Thế nào? Bia ngon chứ?”.

An gật đầu: “Rất tuyệt anh ạ”. Tay lắt lắt lon bia, nó đã hết.

Quân khẽ cười: “Nếu muốn, em cứ lấy nữa mà uống”.

An hơi xấu hổ. Nhưng hôm nay, tâm trạng cô không như mọi ngày, tự dưng thấy muốn làm cái gì đó bùng nổ. Cô mỉm cười: “Em không khách khí đâu ạ”.

An đứng dậy, đi đến tủ lạnh, lấy vài lon bia. Quân nhìn cô, tùm tùm, và ngạc nhiên. An bình thường có vẻ hiền lành, nhưng khi đã bộc phát ra thì thật thú vị. “Cô bé, để xem em uống được bao nhiêu?”. Một ý nghĩa “gian ác” lại lóe lên trong đầu Quân.

Giờ thì An đã hiểu phần nào khi buồn người ta hay tìm đến bia rượu như vậy. Cái vị cay xè, tê nùng của nó không lấn át được nỗi buồn song lại rất đồng điệu với những nhức nhối đang dâng dâng trong lòng.

- Em vốn rất ghét rượu bia. Lần đầu thấy nó không hề đáng ghét chút nào. An cười, đôi mắt buồn buồn nhìn lon bia trong tay.

- Người thích mà uống được nhiều thì không nói làm gì. Còn ghét mà uống được như em khá hiếm đấy. Nào, 50 % nhé. Quân giơ cốc bia lên.

An nhovn miệng cười. Khi uống đến lon thứ ba, mắt cô có hơi mơ màng. Quân nhắc: “Ăn cơm đi, không ăn gì sẽ bị say đấy”. An vâng dạ rồi gậy gậy cơm trong bát. Quân nhìn An, anh khẽ hỏi: “Có chuyện buồn à?”.

An bắt giác hơi gật đầu rồi lại lắc đầu, môi mím lại thiếu não. Quân nhăm nháp bia, mắt vẫn nhìn An rồi đột nhiên nhẹ nhàng: “Nếu nói ra, em sẽ thấy nhẹ nhõm hơn”. An đang ngậm đũa trong miệng, thấy Quân như vậy thì thất thần nhìn anh. Gương mặt Quân ấm áp lạ lùng, cái nhìn dành cho cô cũng vậy. Trên khuôn mặt đầy vẻ nam tính ấy là đôi mắt sâu lắng và cô có thể thấy rõ bóng hình mình trong đó. “Chẳng lẽ mình đã say?”.

An nuốt nước bọt, tự dưng buột miệng: “Anh, có bao giờ anh cảm thấy mình có rất nhiều bạn nhưng lại rất cô đơn không?”. An lại cầm lon bia lên, uống một cách vô thức, không chờ đợi câu trả lời của Quân.

Quân mỉm cười: “Có chứ. Con người là một loài động vật phức tạp. Dù bên cạnh có gia đình, rất nhiều bạn bè, thậm chí người yêu, đôi lúc ta vẫn phải hét lên: “Tôi cô đơn quá, sao không ai hiểu tôi”. Dù ta luôn ình may mắn thì những cảm xúc kia vẫn sẽ xuất hiện”.

Như nhận được sự đồng cảm, An thôi không uống bia nữa, cô nhìn Quân gật đầu, rồi thở dài. Quân không hiểu sao lại bị thu hút bởi từng hành động nhỏ của An. Cô đưa tay chống cằm, ánh mắt có vẻ mơ màng xa xăm.

- Em có khúc mắc với bạn ư? Quân hỏi.

An chậm chậm nhìn anh, khẽ cười: “Em không biết, cũng không lý giải nổi. Tình bạn hóa ra cũng thật phức tạp. Những người bạn cảm giác như là máu thịt vẫn có thể trở nên xa lạ, những người mà mình ngỡ là thân thiết, đến lúc phát hiện ra, hóa ra mình chẳng hiểu gì về họ”.

- Đó có thể người ta không coi em là bạn thân.

An nhìn Quân sững sờ, một nỗi buồn dâng trào: “Lẽ nào lại như thế”. Quân biết mình đã lỡ lời.

- Chắc vậy, em tưởng em luôn hiểu bạn mình, nhưng có lẽ em hiểu bạn em quá ít.

An đang nói về Thuần và Hưng. Bọn nó có nhiều suy nghĩ riêng, còn cô cứ áp đặt ý của mình cho họ.

- Những người bạn thân thực sự, có thể có những hiểu lầm này nọ nhưng dù ở xa đến đâu, họ và em cũng sẽ luôn hướng về nhau. Trong bất kì mối quan hệ nào, cũng đừng trông mong quá nhiều. Khi em cho đi, có thể em không được nhận lại.

Vẫn biết là thế, nhưng sao An lại buồn như vậy. Với An, các bạn cô giống như anh em một nhà, họ đã có rất nhiều kỉ niệm. Vậy mà, khi bận rộn với những toan tính riêng, lại thấy xa cách đến vậy. Có lẽ cô chưa quen với điều này. An cảm lon bia lên, nó đã là lon thứ tư. Tự dưng, nước mắt An trào ra. Quân sững sờ.

Khi buồn, bia càng kích thích cho người ta buồn thêm. An ban đầu chỉ khóc bình thường, sau đó cô cứ thút thít như một đứa trẻ. Uống 4 cốc bia không phải là nhiều, nỗi sầu tự dưng cứ bộc phát rathôi. Trong đầu cô, chập chờn hình ảnh những đứa bạn, khi gần, khi xa... An bắt đầu kể cho Quân về từng người bạn, kể cả Minh, Phong, đến cả Thuần, cả việc cô rất nhớ Tú Anh... Rồi lan man thế nào sang cả việc cô đã từng nhút nhát thế nào nên đã phải đơn phương thích một người suốt ba năm ra sao.

Quân cứ ngồi lặng yên nghe cô nói, anh cũng trầm tư: “Cô bé này vẫn còn ít va chạm lắm. Suy cho cùng, nếu không trải qua những tâm trạng như vậy, con người ta sẽ không lớn lên được. Ai cũng có những khoảng thời gian chơi vơi, bế tắc. Có nó, nhớ nó, mới có động lực để đẩy nó ra và sống tốt hơn. Sau những giây phút chán nản, thất vọng, em sẽ thấy cuộc sống tươi đẹp và nhiều màu sắc hơn, sẽ hiểu các bạn mình hơn, cô bé ạ.”

Một lúc, phần vì khóc đã mệt, phần vì bia đã ngấm, An gục đầu xuống bàn, rồi ngủ lúc nào không biết. An chỉ cảm giác có người lặng lẽ đến bên cô, rồi nhẹ nhàng bế cô lên, đặt xuống một nơi êm ái. Ai đó xoa xoa đầu, nói với cô: “Mạnh mẽ lên. Em còn phải gặp những chuyện đau lòng hơn thế này rất nhiều”.

Nhìn khuôn mặt An dịu dàng chìm vào giấc ngủ, đôi mắt vẫn còn vương nước mắt, Quân khẽ nhủ mảy: “Đã đến lúc, em cần một người bên cạnh mình rồi, cô bé ạ”.

Sáng hôm sau.

Ánh sáng chói mắt khiến An tỉnh dậy, cô thấy đầu nặng như chì. Khi định thần được mọi thứ xung quanh, đập vào mắt cô là bức ảnh của Kim Anh và Quân để trên bàn. An giật mình: “Sao mình lại ở trên giường Kim Anh”. An sững sờ, lồm cồm bò dậy thấy Quân đang ngồi đọc báo.

- Anh, sao em lại ở đây. An lắp bắp hỏi.

- Dậy rồi à. Quân hơi nghiêng tờ báo xuống, nhìn cô. Tối qua em ngủ ở đây, không nhớ gì sao?

An lắc đầu. Cô chỉ mang máng là mình ăn cơm với Quân, uống bia gì đó nhưng sao lại ngủ lại đây.

- Tối qua em ăn cơm với anh, uống say, rồi ngủ quên. Dưng không có nhà, em không có chìa khóa, thế đấy. Quân từ từ kể, anh rời ghế ra chỗ để nước, anh không nói chuyện cô đã khóc rất nhiều.

- Vậy ư? An nghi ngờ.

Quân không quay lại, anh chỉ khẽ gật đầu: “Ừ”.

An đứng như tượng ở giữa phòng, thấy đầu quay quay: “Không phải anh ta nghĩ mình uống bia, rồi giả vờ ngủ quên để khiến anh quan tâm đó chứ”. Cô vội phản trần: “Chắc tại em uống nhiều quá, không biết gì cả”. Lời nói vừa buông ra, cô liền thấy mình thật ngốc. Càng giải thích người ta càng tin là có thật.

Nhưng Quân lặng thinh, anh chậm rãi uống nước. Rồi anh đi đến, hơi cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt An, khuôn mặt anh lúc này nghiêm túc đến lạ lùng: “Nếu buồn thì em cứ nói ra, đừng giấu nó trong lòng”. Nói

xong, anh ngẩng mặt lên, tay xoa xoa đầu An: “Cô bé ngoan” rồi lại đi về phía bàn, chậm rãi cầm tờ báo. An thấy anh đột nhiên hiền lành với cô như thế thì nhất thời cảm động, cô chỉ khẽ lẩm bẩm: “Anh Quân”. Quân vẫn không đặt tờ báo xuống, thấy cô vẫn đứng một chỗ, anh hơi hé mắt nói: “Lần sau đừng uống rượu say trước mặt con trai vì...” giọng Quân bắt đầu hạ xuống, An bất giác chột dạ: “người ta sẽ nghĩ em quyến rũ họ”. Cái giọng châm chọc cố hữu không lẫn vào đâu được. Mặt An tối thui: “Anh...”. Nắm chặt tay, hít một hơi thật mạnh, An khẽ cúi đầu: “Cảm ơn anh, em xin lỗi đã làm phiền anh, giờ em phải về ạ”.

- Cặp cửa em. Quân chỉ về chiếc ghế.

An đang định bước đi, nghe thấy thế thì luống cuống chạy lại, nhặt chiếc cặp rồi lao nhanh ra cửa, đóng sập cửa lại.

Quân bật cười. Bỏ tờ báo xuống, nhìn ra cửa, anh trầm ngâm: “Rốt cuộc, em còn bộ mặt nào mà anh chưa biết”.

Ra đến cửa, An vẫn nghe thấy Quân cười, hai tay cô ôm trán rên rỉ: “Trời ơi, ta thành kẻ biến chất từ khi nào thế này”.

.....

- An, em đang chờ ai à? Nghe tiếng Quân, An nhìn sang bên trái. Anh đang tiến về phía cô, cùng với khoảng 6-7 người, đều ăn mặc sang trọng.

- Dạ, em có việc ngang qua đây thôi.

Thấy Quân nói chuyện thân mật với An, hai cô gái trẻ đứng cạnh đó tỏ vẻ khó chịu. Họ gườm gườm nhìn An khiến cô thấy ghê người: “Khiếp quá, tôi có cướp anh ta của các chị đâu mà nhìn dữ vậy”. Cô nghĩ thầm.

An hơi tư lự, cô vẫn chưa quên chuyện hôm trước ở nhà Quân, từ hôm đó đến giờ cô cũng chưa gặp anh. Cô hơi ngẩng mặt lên, vừa bắt gặp ánh mắt Quân lướt đến liền vội cụp đầu xuống. Dù chỉ là một cái nhìn thoáng qua nhưng một bên khóe môi của Quân cong lên có vẻ gần như là anh đang cười. Cô gái đứng cạnh Quân mắt đảo đảo nhìn hai người dò xét.

Một người đàn ông trung niên, trông rất bệ vệ, hỏi bằng một giọng trầm ấm: “Cô bé nào thế Quân?”

An mỉm cười, nghĩ rằng Quân sẽ nói: “Em hàng xóm” và xong, cô sẽ tự do.

- Em gái cháu ạ.

“Hả”? An sửng sốt. Quân đang nhìn cô, trong ánh mắt trùu mến ánh lên một nụ cười bí hiểm. Cô chưa kịp nói gì đã nghe thấy mấy người đằng sau lao xao: “Em gái Quân à! Bây giờ mới gặp”.

- Ô, em. À, cháu... An đáp ứng.

- Hay quá. Thế đưa em vào trong liên hoan luôn. Cháu gái à, hôm nay anh cháu công to lắm. Ông vỗ vỗ vai An rồi quay người bước vào trong nhà hàng.

Hai cô gái lúc này nghe Quân nói “em gái” thì mắt sáng như đèn pha, chạy lại bá vai bá cổ An, xoa xoa đầu: “Xinh quá, dễ thương quá” làm An nhăn mặt, rụt cổ: “Mình là con thú cưng đang được người ta nựng”.

- Em vào cùng đi. Quân cười tươi như hoa, kéo tay An ra về thân thiết.

- Em phải về mà. An hơi giật tay lại.

- Vào một chút rồi về. Một cô vẫn ôm vai An nói.

“Hazz, cứ động đến anh là rắc rối. Thôi vào vậy”. An lẻo đẻo đằng sau, trong lòng vô cùng âm ỉ.

- Chị tên Yến, em tên là gì?

- Dạ, em tên là An.

- Còn chị tên Lan.

Hai cô gái vui vẻ nói chuyện với An khi họ đi vào trong nhà hàng. Bị gán mác là “em gái” Quân nên An đành ngậm ngùi chịu thân phận làm “em”, chứ An đoán chừng họ cũng chỉ trạc tuổi cô. Hơn nữa, vẻ ngoài sang trọng, có phần quý phái của họ đúng là không cùng đẳng cấp với một con bé sinh viên giản dị là cô.

Hình như bữa tiệc chiều dài này, nhân vật chính là Quân. Người đàn ông khi này chính là chủ tịch tập đoàn. An có mấy lần nghe Dũng và Quân nhắc đến nhân vật này. Ông dường bề, vừa có vẻ từng trải, lại vừa toát lên vẻ điềm đạm.

Vào bàn tiệc, ông kéo Quân ngồi bên cạnh, anh cũng kéo An ngồi kế bên. Dĩ nhiên, Lan và Yến không có cơ hội ngồi cạnh anh. Trong bàn tiệc còn có 3 người nữa, một anh con trai và hai chú cũng trung tuổi. Ông nhìn An hiền hòa: “Cháu gái tên gì?”

- Dạ, cháu là Hà An ạ.
- Tên dễ thương quá, ta là Vĩ, cứ gọi ta là chú Vĩ.
- Vâng, chú Vĩ. An cười hiền lành.
- Cháu gái học trường gì? Một chú trung tuổi cười hỏi An.
- Cháu học ở Bách Khoa ạ.
- Ồ, con gái mà học kỹ thuật, giỏi quá. Chú Vĩ tán thưởng.

Ông còn hỏi An rất nhiều, ở ông toát ra một sự gần gũi khiến An cảm thấy mến ông.

- Quân, cậu giỏi lắm. Cậu đã cứu chúng ta khỏi bàn thua trông thấy. Chú Vĩ cười ha hả, vỗ vai Quân. Anh chỉ hơi cúi đầu cười, thái độ vô cùng khiêm tốn.

Mọi người cũng để vào. Thấy Lan và Yến nhìn Quân đăm đăm, An cũng bất giác nhìn anh, anh vốn dĩ đặc biệt, bình thường chỉ ăn mặc giản dị cũng đã rất thu hút, khi đi làm trông anh lại càng chắc chắn, bộ vest anh mặc tôn thêm những đường nét tuấn tú. Phong thái không nhanh không chậm, bình tĩnh, từ tốn, không ngạo mạn cũng không quá khiêm nhường.

- Nào, tất cả cùng nâng ly, chúc mừng cho sự thành công của chiến dịch này. Vị chủ tịch nâng chén, mọi người cũng nhất loạt nâng lên. An đỡ ra trong vài giây. Chú Vĩ nhìn An: “Cháu gái à, cháu uống được rượu không?”.

An cười dễ thương: “Cháu xin phép ạ, tửu lượng của cháu rất kém”.

Nói xong, An chợt dạ nhìn Quân. Anh khẽ nhếch mép cười, mắt hơi nheo lại, cô lặng lẽ cúi đầu xuống.

Anh chàng ngồi bên cạnh chú Vĩ, hình như tên Bính, cũng trạc tuổi Quân, nhìn thái độ xử lý nhưng ánh mắt nhìn anh có vẻ gì đó khiêu khích, đồ kị. “Kì phùng địch thủ” An nghĩ.

Sau màn dạo đầu của vị chủ tịch, một vài người nâng ly, ngỏ ý muốn chúc mừng ông, ông đều từ chối: “Hôm nay, nhân vật chính là chàng trai này”, ông chỉ tay sang Quân, rồi lại cười. Báo hại, hết người này đến người kia lần lượt mời anh, anh đều bình tĩnh nhận. An để ý thấy anh chưa kịp ăn gì. Hết một lượt, Quân đang định cầm đĩa lên thì Bính lại tiếp tục: “Cháu xin phép chú Vĩ” rồi quay sang Quân: “Quân à, tôi và ông vào công ty cùng đợt, đây là lần đầu tiên có cơ hội làm việc cùng nhau, uống với tôi một chén”

Quân vẫn điềm đạm: “Bính, tiệc còn dài mà, việc gì phải vội”

Nhưng Bính đã nhanh tay rót rượu vào chén của anh ta và Quân.

“Ôi trời, ông anh này phải để chong người ta ăn cái gì đã chứ, ông ăn từ này đến giờ rồi”. Bính không để ý thấy ánh mắt gườm gườm của An đang nhìn anh.

Chén rượu vừa đặt xuống, Bính đã háy mắt với Yến: “Yến à, em cũng rất hâm mộ Quân phải không?”.

“Hic, không lẽ lại thêm chén nữa?”. An nhăn mặt, cô biết Quân tửu lượng rất khá nhưng cứ thế này anh sẽ say mất. Nghĩ thế, An vội vã nói:

- Cháu xin phép chú Vĩ, xin phép các anh các chị. Cháu thấy mọi người đều nâng chén chúc mừng anh Quân, cháu là phận làm em cũng rất muốn chúc mừng anh trai mình. Cháu không biết uống rượu nên xin được thay bằng đồ ăn ạ.

Cô gấp đầy thức ăn vào bát Quân, cười tươi rồi nói: “Anh trai phải ăn hết nhé, không được phụ lòng em”.

Quân nhìn An, trong đáy mắt hiện lên nét trêu mến khác thường, anh buột miệng: “Em gái ngoan”. An nghe cười “hì” một cái, tay ấn nhẹ vào tay Quân, ý muốn bảo: “Anh ăn nhanh lên”.

Chú Vĩ nheo nheo mắt, tùm tùm rồi bật cười thành tiếng: “Quân, em gái cháu đáng yêu quá”. Mọi người cùng cười, Bính không nói gì. Tự dưng An thấy náo nức: “Hình như mình đang tiếp tay cho giấc, mình là em gái anh ta hồi nào chứ”.

Câu chuyện của họ chủ yếu xoay quanh công việc, An chẳng biết làm gì, chỉ ngồi ăn cũng không được nên thỉnh thoảng cũng giả vờ lắng nghe, mặc dù chẳng hiểu gì cả, trong lòng thấp thỏm: “Không hiểu mình ngồi đây làm gì?”.

- Em ăn cái này nhé! Yến gấp một đùi gà to vào bát An. An hơi nhú mày lại.

- Xin lỗi em, An đang mọc răng khôn. Quân mỉm cười nói với Yến. An ngẩng người nhìn Quân: “Sao anh ấy biết”, anh chỉ liếc cô một cái rồi gấp miếng thịt gà sang bát anh: “Để anh ăn giúp”.

- Ồ, vậy ạ. Yến cười nhưng mắt nhìn An dò xét: “Rõ ràng vừa rồi, ánh mắt họ rất lạ”.

Bữa tiệc cuối cùng cũng kết thúc, An thở phào nhẹ nhõm. Phải công nhận tử lượng của Quân rất khá, anh bị chúc cho từ đầu bữa đến cuối bữa nhưng vẫn tự đứng dậy cùng họ ra về.

- Xerộng, hai đứa lên xe về cùng chú luôn. Chú Vĩ cười khà khà nói với An và Quân.

- Cháu không dám làm phiền chú, bọn cháu sẽ gọi taxi về ạ. Giọng Quân có đôi phần ngắc ngứ nhưng nghe vẫn rõ ràng.

- Ồ, thế hai đứa về sau.

Chú Vĩ lên xe và nói với tài xế cho xe chạy. Mọi người cũng về hết. An và Quân vẫn đứng tần ngần ở vệ đường.

An luôn thấy bối rối khi ở một mình với anh. Một chiếc taxi chạy qua, không thấy Quân có động tĩnh gì, An quaysang, thấy anh đang đưa tay đỡ trán, dáng điệu lảo đảo như sắp ngã.

An luống cuống: “Vừa nãy còn bình thường mà, hay là trúng gió”. Cô chưa kịp đưa tay lên sờ trán anh, anh đã lảo đảo nghiêng người về phía cô làm cô suýt ngã. An một tay đỡ Quân, một tay vẫy taxi, trông thật là khổ sở. Taxi dừng lại, An vất vả đẩy Quân vào ghế sau, ngần ngừ một lúc, cô ngồi xuống cạnh anh. Quân như một đứa trẻ hư, hết ngọ sang bên nọ lại gục sang bên kia làm An toát mồ hôi. An đâu có biết trong lúc cô khổ sở như vậy thì kẻ say rượu kia lại đang cười thầm trong bụng, vô cùng sung sướng, hả hê: “Cô bé ạ, vất vả cho em rồi”.

Quân thật là ác. Mỗi lần anh uống xong một ly, An đều giả vờ vô tình để trước mặt anh một thứ đồ giải rượu, hoặc là canh, hoặc là hoa quả, hoặc là một ly nước. Thế cho nên, dù uống khá nhiều, Quân cũng chỉ hơi chuyển choáng một chút, cơ bản ý thức vẫn rõ ràng. Không hiểu sao, nhìn vẻ mặt đầy bối rối của An khi ở cửa, anh lại nảy sinh tà ý, muốn chọc cho ân nhân của mình tức điên lên.

- Trời ơi, động vào anh ta là bao nhiêu chuyện phức tạp. Sao mình lại ở đây hả trời.

An càu nhàu. Giá ở đây có cây bút màu, cô sẽ cho cái kẻ đáng ghét đang say khướt kia thành một con mèo ngay lập tức.

- Cậu chàng này vẫn còn may mắn đấy, rượu say còn có người yêu đưa về. Thanh niên màu mỡ rượu đi một mình nguy hiểm lắm.

Bác tài xêôn tòn nói, qua gương chiếu, An có thể thấy ông đang cười. An chỉ có thể “hic” một tiếng đầy đau khổ: “Coi như anh may mắn, còn tôi là kẻ xấu số”. Quân lại gục gặc đầu vào vai An, mặt đỏ au như con gà chọi, tóc tai do quay ngang quay ngược có phần rối bời, áo vest cũng hơi xô lệch. Mắt An chợt sáng lấp lánh,

cô nhanh tay rút điện thoại ra và “Click.” “Nhìn bản mặt anh thế này, mấy cô nàng lúc này sẽ khóc thét lên mất”, An sung sướng với tấm hình trong điện thoại. Quân bị ánh sáng đột ngột chiếu tới thì nhắm mắt, nhủ thầm: “Chết, mình quên phòng thủ rồi”.

Đưa anh ta về đã có taxi, còn vác anh ta về, một mình An không làm nổi. Cô gọi điện cho Dũng nhưng cậu em cô không có nhà. Đêm khuya cũng không dám nhờ mấy anh hàng xóm. Cuối cùng, cô đành gọi điện cho Kim Anh ra đón.

- Ôi trời, cái ông này uống gì mà nhiều vậy. Kim Anh rên rỉ khi họ vừa xuống xe. Chị An, vất vả cho chị quá.

An cười cười không nói gì, nhanh tay trả tiền xe rồi cùng Kim Anh, hai cô gái mỗi người một bên, dìu Quân về phòng.

- Anh ơi là anh, mau mau kiểm vợ đi. Kim Anh vừa đi vừa cầu nhàu.

- Giá được anh ấy cho vào túi áo có phải tốt không.

An cười, Kim Anh cũng bật cười, Quân tím tím, lại giả vờ “ợ” một tiếng, tỏ vẻ say dữ lắm.

Khó khăn lắm mới “lôi” được anh chàng cao 1,8m về phòng, hai cô nàng thở dốc. Đặt Quân nằm xuống giường, về phòng ngay cũng không được, Kim Anh hậu đậu chắc cũng chưa phải chăm sóc người say bao giờ, An đứng tần ngần ở mép giường: “Làm gì tiếp? Mỗi lần bố say rượu, mẹ sẽ làm gì? “A, a”, cô khẽ reo lên.

- Kim Anh, đi pha cho chị cốc nước chanh không đường hay nước chè đặc cũng được.

Kim Anh “Vâng” một tiếng rồi chạy vào bếp. An ở lại, tháo giày và đi lấy khăn mặt. “Lẽ ra phải để Kim Anh làm việc này”, An hối hận khi lau mặt cho Quân. Cô hơi nới cổ áo của anh, tự hỏi có nên giúp anh cởi áo ra. Quân hé mắt, mơ màng nhìn An. Mặt cô đang ở rất gần với anh, anh có thể cảm thấy hơi thở thoát ra từ cái miệng xinh xinh của cô. Một giây vô thức, cũng có thể do rượu đã ngấm, tay Quân vươn ra, và...

- Ôi, anh làm gì thế.

An hét ầm lên khi Quân đột nhiên ôm chầm lấy cô. Cô nằm sấp trên ngực anh, cố hết sức đẩy anh ra nhưng hai tay cô đã bị anh ôm chặt đến nỗi làm cho cứng đờ. Quân luôn miệng nói: “Gấu bông yêu quý, gấu bông yêu quý” khiến An càng tức phát điên: “Trời ơi cái con người kia, tôi có phải gấu ôm nhà anh đâu”. Không làm gì được, An giãy giụa, kêu thét ầm ỉ: “Kim Anh, cứu chị”.

Kim Anh đang ở trong bếp, nghe tiếng An thất thanh thì chạy vào, nhìn cảnh tượng đó vừa tức vừa buồn cười. Cô ra sức gỡ tay Quân, nhưng đúng là người say khỏe hơn bình thường. Vất vả lắm, An mới đứng dậy được, mặt cô đã đỏ lựng. Kim Anh tát nhẹ vào má Quân: “Cái anh này, thật không biết xấu hổ”. Rồi cô quay sang An, gãi gãi đầu: “Em thay mặt anh ấy, xin lỗi chị nhé, có lẽ anh ấy say quá, nhìn chị ra gấu bông. Chị về nghỉ ngơi đi ạ, nhất định em sẽ xử anh ấy thay chị”.

An cười nhăn nhó, chào Kim Anh rồi về phòng, trong lòng đầy âm ức: “Đúng là làm ơn báo oán”.

Còn kẻ vô ơn kia, anh ta đã ngon giấc nồng từ lúc nào.

Hôm sau, vừa tỉnh dậy, Quân đã thấy Kim Anh đứng nhe răng ở đầu giường, mặt hầm hầm sát khí. Anh giả bộ ngơ ngác thì được chào buổi sáng bằng một bài ca mang tên “Vô trách nhiệm”. Quân đành ngậm ngùi ngồi ôm gối lắng nghe, tự hỏi: “Mình là anh nó hay là em nó đây?”.

Nói một hồi, cuối cùng, Kim Anh kết luận: “Anh phải bồi thường thiệt hại về tinh thần cho chị An”.

Nhưng thái độ của Quân khiến cô bécụt hứng. Anh đứng dậy khỏi giường, khoan khoái vươn vai, coi những lời cô nói như không khí: “A, buổi sáng thật là đẹp” rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh. Kim Anh hét ầm lên ở phòng ngủ: “Anh Quân, anh thật vô trách nhiệm”.

12. Chương 12

Quân xách cặp đi làm vẫn thấy Kim Anh cần nhần. Hôm nay con bé học chiều, nếu không ra khỏi nhà nhanh, màng nhĩ của anh sẽ còn bị tổn thương dài dài. Ra đến cửa, anh ngoảnh đầu vào, nháy mắt trêu: “Ồ nhà ngoan nhé, bà cô” rồi ù té ra cầu thang. Thật không may, vừa bước xuống tầng 2 lại gặp An đi đến. Vừa nhìn thấy anh, cô trợn mắt, “hừ” một tiếng. Quân làm như không để ý, anh cười tươi, chủ động bắt chuyện: “Kim Anh nói hôm qua em đưa anh về, cảm ơn em, anh say quá, không nhớ gì cả”.

An nhíu mày rồi ngoác miệng cười ngây thơ: Tỉu lượng của anh cũng kém thật!

- Anh làm em vất vả rồi! Quân tỏ vẻ ăn năn.

- Nhờ thế em mới thấy anh Quân quả là đẹp trai như lời đồn”. Cô giơ giơ điện thoại trước mặt: “Chà, những bức ảnh này mà tung lên face, đảm bảo lời đồn càng bay xa”. Nói xong, cô cười hì hì.

- Thế thì còn gì bằng. “Có tiến bộ, biết trêu anh rồi đấy”, Quân cười thâm trong lòng nhưng vẫn nói bằng giọng tỉnh bơ làm An cụt hứng.

- Mà thôi, em thay đổi kế hoạch rồi, chuồng gà nhà em nhiều chuột lắm. In mấy cái này ra mang về treo thì tốt hơn, anh nhỉ? An nhìn Quân chớp chớp mắt.

- Không dám. À, mà anh kể em nghe, hôm qua anh mơ thấy ác mộng, một con gấu bông ôm anh. Quân thì thầm, khi thấy mắt An bắt đầu giật giật, anh ghé sát tai cô: “nhưng cảm giác đó...vô cùng tuyệt vời”.

“Hự” Quân thấy bụng đau nhói, An đã dùng cùi chỏ thúc vào anh, cô hét âm lên: “Anh là đồ đáng ghét”. Trước khi chạy đi, cô còn bồi cho anh thêm một cú đá vào bắp chân. Quân hét ôm bụng lại xoa chân: “Đánh gì mà dữ thế”, nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm giác vô cùng dễ chịu: “Heo con đã biết nổi giận rồi”. Nhìn bóng cô đang xa dần, anh khẽ nói: “Cô bé à, hôm qua, cảm ơn em”.

“Anh ta lừa mình, người say không thể nhớ như thế được, mình mất công đưa anh ta về, chăm sóc anh ta, thế mà...Thù này không trả trả con nó khinh”, An tức giận đứng bật dậy, hai tay đập mạnh xuống bàn. “Phụt”, Chi đang ngậm chai C2 trong miệng, giật mình phun hết nước ra xung quanh. Chi nhăn nhó: “Nhẹ nhàng chút đi mày”. Không thấy An nói gì cả, chỉ thấy mắt cô tóe lửa, hai tay nắm chặt lại. “Ai có bản lĩnh mà làm nó tức giận thế kia chứ”. Chi trầm ngâm suy nghĩ. Sau giờ học buổi sáng, hai cô lại lên phòng thí nghiệm.

Phong bước vào, mặt cậu cũng rầu rầu như vừa bị mất đồ. Quả là cậu bị trộm điện thoại thật. An nghe Phong kể, sẵn đang bực dọc trong lòng, cô phàn một câu: “Thế giới quả lắm kẻ xấu xa”.

Phong thấy sắc mặt An không vui, quay sang Chi hỏi nhỏ: “An làm sao thế?”

Chi lắc đầu: “Không biết, hôm nay tự dưng thấy núi lửa hoạt động”.

Phong vỗ vỗ vai An: ‘Chiều đi mua điện thoại với mình nhé’. An gật đầu, cô cũng muốn đi đâu đó để xả nỗi bực trong lòng.

Chiều muộn, ở một trung tâm điện thoại.

- Chị cho xem con điện thoại này. Quân chỉ tay xuống dưới, bảo với người bán hàng. Đặt gập đầu tán thành: “Được đây, dòng điện thoại này đơn giản, dễ dùng, đảm bảo bác gái sẽ rất thích”

Trong lúc chờ đợi, Quân lơ đãng nhìn vào chiếc gương đối diện, vừa hay có hai người bước vào cửa. Quân nhíu mày, ánh mắt lộ rõ sự vui mừng, khóe môi hơi cong lên.

- Xin chị chờ ột lát. Quân dứt lời liền bước vội đi, Đặt ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

- Cậu cũng đại gia quá, tớ chưa vào những trung tâm lớn thế này bao giờ. Nó quả là...An đang tíu tít với Phong, tự nhiên im bặt, mặt cô hơi tối lại: “Con người đáng ghét, sao đi đâu cũng gặp anh ta thế này”

- Không phải em cũng đến đây mua điện thoại đó chứ?. Quân đứng chắn trước mặt, tỏ vẻ bất ngờ khi nhìn thấy An, hai tay anh đang khoanh trước ngực.

An mỉm cười, trả lời bằng giọng: “Bạn em muốn mua thôi”

Phong lễ phép: “Em chào anh”, rồi quay sang cô bạn như muốn hỏi: “Người quen cậu à?”

An khẽ nhếch miệng, đúng lúc Đạt vừa chạy đến: “Đây là sếp của em trai tớ”. Đoạn cúi cúi đầu tỏ vẻ ngoan ngoãn: “Anh cũng có việc bận nên bọn em xin phép đi trước đây”, rồi kéo tay Phong đi thẳng.

Phong thấy An kéo cậu chạy như chạy giặc thì thắc mắc: “Cậu có vẻ không ưa anh ta nhỉ?”.

Mặt An lại lộ vẻ bức dọc- không giống cô mọi ngày: “Anh ta là khắc tinh của tớ”.

Phong ngoái lại nhìn Quân, hơi tư lự: “Người mà có thể khiến An An tức giận thế này cũng phải là một cao thủ đấy”.

Đạt cười ranh mãnh khi thấy Quân vẫn đứng nhìn theo cô gái, ánh mắt đầy vẻ lưu luyến. Với giác quan thứ sáu nhạy bén cùng kinh nghiệm nhiều năm tình trường của mình, anh biết có gì đó không ổn ở thằng bạn thân. Một tay gãi gãi cằm, một tay đặt lên vai Quân, Đạt cười lém lỉnh:

- Ha. Không phải hoàng tử bị lộ lem hạ gục rồi đó chứ. Ông với cô bé đó đơn thuần chỉ là quan hệ “Sếp của em trai” thôi sao?
- Cô bé ở trọ cùng khu nhà với tôi. Quân từ tốn nói.
- Hàng xóm à? Câu chuyện có vẻ hấp dẫn đây. Nếu thế không phải cụm từ “Sếp của em trai” quá là lạnh lùng ư? Hoàng tử ơi, lần này chàng không may mắn nhận được giày của Lọ lem rồi.
- “Bởi vì”. Quân mỉm cười, đôi mắt kiên định nhìn về phía người vừa chạy đi: “Hoàng tử sẽ không để cô ấy bỏ chạy”.

Đạt phì cười: “Kính đây! Lần đầu thấy ông nghiêm túc thế đấy. Nhưng nói thật nhé, so với những nàng công chúa xinh đẹp vây quanh ông, cô bé này chả có gì đặc biệt cả”.

Đặc biệt? Quân nghĩ, với anh, tất cả mọi thứ thuộc về cô đều đặc biệt, từ cách cô nằm đọc sách trong công viên, từ cách cô ngồi trầm tư trên lan can, đến cách cô cười và cả dáng vẻ khi bị châm chọc... Khi cô dịu dàng thì e ấp như nụ hoa chúm chím, khi vui vẻ thì như bông hoa nở bung đón gió trời, đôi môi rạng rỡ và đầy mắt long lanh như giọt sương, khi tỏ lòng cảm ơn ai đó thì khẽ cúi đầu, khi đùa vui với bạn bè thì hồn nhiên như một đứa trẻ, khi gặp người quen thì hai ngón tay sẽ đưa lên làm động tác vẫy vẫy. Một cô gái khi mạnh mẽ, khi yếu đuối, vừa hiểu biết lại vừa ngây thơ... Thế giới của cô ấm áp và đầy màu sắc. Dòng sông hiền hòa, giống như tên của cô, mặt nước êm ả mà ẩn chứa bao điều thú vị, càng muốn khám phá thì người ta lại càng chìm sâu vào.

Anh nhìn Đạt, không nói gì, chỉ thấy mắt anh rực sáng, anh quay người đi về phía gian hàng điện thoại lúc này. Đạt cụt hứng, anh khẽ nhún vai, rút tay túi quần rồi đi theo tên bạn. Khi Quân đã có niềm tin kiên định vào cái gì, anh sẽ không nói nhiều.

.....

Tết dương lịch năm nay lại trùng vào thứ hai, cộng thêm thứ bảy, chủ nhật là được nghỉ 3 ngày, để giảm áp lực trong thời gian thi cử, Kim Anh nêu ý kiến cả 2 nhà đi chơi xa một chuyến. Vì việc học nên đã lâu rồi An không có thời gian nghỉ ngơi, dĩ nhiên trong lòng cũng rất hứng thú. Nhưng mấy hôm nay cục tức Quân gây ra cho cô vẫn chưa tiêu hóa xong, nhiệt tình vừa trào dâng do đó cũng nhanh chóng xẹp xuống. “Hiếm hoi mới được một ngày nhàn rồi, sao có thể chịu đầy đọa bên cái con người đáng ghét đó, thà cô ở nhà đóng cửa ăn chay cho rồi”.

Suy nghĩ một đàng, hành động lại một nẻo. Đơn giản bởi Kim Anh đã có chủ ý, nào có dễ dàng để An từ chối. Thuyết phục không được, nằn nì không xong, Kim Anh làm bộ giận rồi. Kì thực, đây là nước bài cuối cùng. Kim Anh dù có được nuông chiều từ bé cũng đâu có tính tiểu thư như vậy. Từ bữa Quân say rượu đến nay, cô cảm thấy An tỏ ra bình thần, chứ trong lòng chắc đã giận đến tím gan tím ruột rồi. Bực mình hơn là ông anh mặt dày của cô một chút thành tâm ăn năn cũng chẳng có.

Trước tình hình đó, Kim Anh không khỏi lo lắng. Mỗi tình hữu nghị của 2 phòng từ trước đến nay rất có thể vì chuyện này mà ảnh hưởng. Gì chứ, hai đầu bếp chính mà có xích mích với nhau, hậu quả không phải là cô cũng trực tiếp bị ảnh hưởng hay sao. Cớ hội để ngăn chặn viễn cảnh kia đang nằm trong tay, cô tất nhiên phải tận dụng rồi. Đi du lịch, tâm tình ai cũng sẽ thấy thoải mái hơn, không chỉ riêng bản thân cô được xả stress, nhân đó mà gạt bỏ những u uất trong lòng An đi, không chừng cảnh sắc động lòng người lại giúp

Quân và An nảy sinh tình cảm. Nghĩ thế, Kim Anh vô cùng phấn khích, một mũi tên bắn ra trúng mấy mục tiêu thì mất đi một chút tôn nghiêm của bản thân có là gì. Tình cảm An dành cho Kim Anh đã khẳng khái như chiêm ruột, lại thêm tính cách dễ mủi lòng nên chỉ có thể gặt đầu một cách miễn cưỡng. Dũng thì vốn cùng phe với Kim Anh. 4 người thì đã có 3 phiếu thuận, Quân cũng đâu còn cơ hội nên đi hay không. Tranh luận một lúc, cuối cùng tất cả quyết định sẽ đi Tam Đảo trong 2 ngày cuối tuần. Việc đi lại cũng không đáng lo, có một số công ty tổ chức xe khách đưa khách lên thẳng Tam Đảo, còn ăn uống, nghỉ ngơi thế nào là tùy ý khách.

Một tuần vội vã trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến cuối tuần. Theo như kế hoạch thì đúng 7h cả hai bên sẽ có mặt ở bến xe. Cũng may có những thành viên ý thức cao độ như An và Quân nên cuộc hẹn diễn ra đúng như thời gian dự kiến.

Kim Anh trông dễ thương quá. An khen ngợi khi vừa nhìn thấy cô bé. Kim Anh cười tí mắt, bộ đồ mới mua khiến cô trông thật nổi bật.

- Chị An cũng phong cách cực kì. Kim Anh tấm tắc.

Quân đã đợi từ lúc cô cùng Dũng mới bước vào bến xe. Mặc một chiếc áo thu đông mềm màu trắng, ống tay rộng, khoác bên ngoài là một chiếc gile ngắn màu đỏ, chiếc khăn chéo cũng màu đỏ quàng nhẹ trên vai, quần bò bụi màu đen, cộng thêm đôi giày thể thao và chiếc mũ len màu trắng, trông An thật nữ tính mà vẫn vô cùng khỏe khoắn. An đang cười với Kim Anh, mắt thấy Quân nhìn mình, nụ cười ngay lập tức thu lại.

- Lên xe thôi. Dũng vui vẻ khoác ba lô, ra dấu cho ba người.

Trên xe lúc này chỉ còn thừa ra vài chỗ trống.

- Đường xa thế này, em phải ngồi cạnh tên Dũng nói chuyện cho đỡ buồn ngủ. Hai anh chệch ngồi dưới kia nhé.

Kim Anh vui vẻ kéo tên bạn ngồi xuống ghế. Bình thường đi đâu Kim Anh cũng bám An như hình với bóng, hôm nay chuyển đổi tượng tất nhiên là có chủ ý sâu xa. Nếu không như vậy, việc gì cô phải tiêu hao năng lượng ép bằng được An đi cùng.

- Chuẩn men. Dũng phối hợp cũng khá là ăn ý.

An và Quân đành đi lùi về hàng ghế phía sau. An ngồi vào hàng ghế trong, sát cửa sổ. Quân cất đồ rồi ngồi bên cạnh.

Vài phút sau, xe bắt đầu lăn bánh.

Với tính cách của An, dù trong lòng đang giận đến ngút trời sẽ không làm ra bộ mặt lạnh, nhưng tất nhiên sẽ không thềm để ý đến Quân, vừa ổn định vị trí là dán mắt ra ngoài cửa sổ.

Quân cũng không phải vô tâm, thừa biết An vẫn còn giận. Song hữu tâm vô lực, nói xin lỗi khác nào tự nhận là mình cố ý làm vậy hay sao, mà nói chuyện với cô lúc này, chắc chắn sẽ chỉ nhận được mấy câu trả lời thờ ơ lạnh nhạt. Thời gian còn dài, tất sẽ có cách cho cô nguôi giận, hướng chỉ, An rất hiếm khi giận dai. Nghĩ thế nên cũng không chủ động gợi chuyện với cô.

Điện thoại của Quân đổ chuông. Anh liếc nhìn màn hình, thoáng tần ngần rồi nhấn nút chấp nhận. Đầu dây bên kia là tiếng một cô gái. “Lại fan hâm mộ rồi” An chép miệng.

3 phút rồi 5 phút, Quân bắt đầu trả lời ồm ồm, cô gái kia vẫn không buông tha. Tay gõ gõ trên trán, Quân liếc sang bên cạnh, An đang trông tay lên ghế xe, mắt nhìn ra cửa sổ.

- Ừ, cảm ơn em. Chào em.

An một lần cũng không thềm quay lại liếc anh lấy 1 cái, thái độ lạnh lùng không thể lạnh lùng hơn. Hóa ra, khi An bị chọc tức cũng có thể sắt đá như vậy. Quân vừa bị thiêu đốt trong lò lửa bởi một cô nàng nhiệt tình quá độ, vài giây sau lại bịn rịn vào hăm băng, nhất thời cảm thấy da đầu tê dại. Chưa kịp hoàn hồn, điện thoại lại tiếp tục đổ chuông. An chuyển tư thế tay sang chống cằm, trước sau vẫn không thềm quay lại: “Ngày tết của anh ta còn bận rộn hơn cả ngày thường”.

Đầu dây bên kia hình như là Yến, An thấy Quân gọi tên cô ấy. An đã bắt đầu ngáp. Cứ ngồi trên xe khách là cô thấy buồn ngủ rũ cả mắt, lại không có đối tượng để hàn huyên, rất nhanh chìm vào giấc mộng. Mặc kệ anh ta, cô ngủ cứ ngủ.

Quân nói chuyện xong quay ra đã thấy An ngủ gục. Đầu cô hơi gật gật theo chuyển động của xe, thi thoảng va đập vào cửa sổ, đôi môi hồng hào mím lại, mái tóc bay nhẹ nhẹ, khuôn mặt thánh thiện: “Sao cứ từng ngày, từng ngày một, em rớt vào tim anh những hình ảnh không thể rời mắt thế này”. Lòng anh khẽ rung động.

Đặt tay ôm ngang hông cho cô ấy ngủ không được, như thế nếu An thức giấc sẽ cho rằng anh lợi dụng thì sao. Quân đành để cô nhẹ nhàng ngã đầu vào vai anh, tuy có hơi mỏi cổ nhưng sẽ tránh phải đập đầu vào cửa kính.

Xe nhẹ nhàng chuyển động trên đường. An vẫn ngon giấc nong trên bờ vai Quân. Anh nín thở, cảm nhận nhịp thở đều đều, khe khẽ của cô, trái tim không ngừng xao xuyến. Xe trôi qua bỏ mặc bao mái nhà, bao ngọn núi, hàng cây, chỉ có không gian và thời gian bên trong là như chạy chậm lại. Phía bên trên vài hàng ghế, Kim Anh và Dũng vẫn đang bỏ lỡ chuyện trò không dứt.

Cách Tam Đảo không xa, đường xá khó đi hơn, gập ghềnh và nhiều đoạn phải cua gấp làm An tỉnh giấc. “Mỗi cổ” - cảm nhận đầu tiên của An, “an toàn” - cảm giác không xác định. “Sao cứ có cảm giác như mình...”. Ý nghĩ chợt lóe lên, An rất nhanh bắt đầu dậy.

Quân thấy vai bỗng nhẹ bẫng cũng nhanh chóng mở mắt. Bốn mắt chạm nhau. Tinh thần của An vẫn còn đang lắc lư theo nhịp xe, một màn vừa rồi lại có chút ái ngại, gượng cười: “Làm phiền anh rồi”.

Quân chỉ lạnh nhạt nói: “Không sao”.

An cũng hiểu chút phép tắc, khi lên xe mình còn tỏ bộ khinh thường không thèm bắt chuyện, ấy vậy mà không biết lúc nào còn tự tiện dùng vai của người ta, trong lòng có chút xấu hổ, nên cũng hiểu phần nào thái độ của Quân, ít ra anh cũng không phải kẻ thiếu nhân tính tính toán.

- Chỗ là hơi đau vai một chút.

“Mang ơn cừu nhân, mang ơn cừu nhân”, An nhìn Quân xoa xoa vai mà không khỏi ai oán trong lòng.

Chỉ là, có chút gì đó không thích hợp. An nhớ có lần đi xe khách cùng Lan, con bé cũng ngủ gật trên vai cô. Đoạn đường đi vô cùng bằng phẳng song theo quán tính của xe, tư thế của nó cũng trượt dần từ vai đến ngực, thậm chí đến đùi cô. Đường lên Tam Đảo có nhiều đoạn cua và gập ghềnh như vậy, cô có thể nằm yên bình trên vai Quân sao. “Không thể xảy ra, không thể xảy ra”, mặc dù thề cầu nguyện đến hàng vạn lần song An cũng biết xác suất không thì ít mà xác suất có thì nhiều. Mặt An đỏ bừng, một lần nữa trung thành dán mặt vào cửa sổ.

Quân thấy An lúng ta lúng túng quay đi, chỉ cần nhìn vành tai đỏ ửng cũng biết cô vừa nhận thức ra được cái gì, đôi môi vẽ lên một đường quái dị. Trông cảnh lúc cô trượt từ vai xuống đến đùi anh, quả thực là không rõ mấy lần nữa, nếu không phải bản thân anh có tâm tính kiên định mà là một người khác, có lẽ đã ôm cô vào lòng rồi.

Phóng mắt nhìn xung quanh, Tam Đảo giống như một vương quốc chìm trong mây, núi non chập chùng ngập tràn mây trắng. An trầm trồ vui sướng, tâm trạng ai oán vừa rồi cũng nhanh chóng tan như mây khói.

13. Chương 13

Hơn 9h, xecó mặt tại thị trấn Tam Đảo. Không khí nơi đây yên bình, êm ả. Con người cũng dung dị, hiền hòa.

- Tiếc quá, mình không đến đây vào mùa hè. Tiệt tay ném hết đồng đồ cho Quân và Dũng, Kim Anh nắm tay An đi về khách sạn.

- Ủ, nếu thế có thể cảm nhận được 4 mùa trong 1 ngày.

Nhanh chóng di chuyển về khách sạn, thuê 2 phòng, nghỉ ngơi 1 lúc, bốn người kéo nhau đi ăn trưa. Tam Đảo nổi tiếng với xu xu, gà đồi, lợn rừng, ... được nuôi trồng trong các làng trại. Trên đường lên đây, An có nhìn thấy một đàn lợn rừng đang lùn cùn chạy theo mẹ, nhìn con nào con nấy rất đáng yêu.

Buổi chiều, 2 nhà đi thăm quan Thác Bạc. Con đường xuống thác cheo leo với những vách đá dựng đứng, chỉ làm tăng thêm cảm giác muốn chinh phục của bốn người. Gần đến nơi, đã nghe tiếng nước đổ ào ạt. Dòng nước trắng bạc từ trên cao đổ xuống, dường như cuốn trôi tất cả những ưu phiền, sầu não, những toan tính hàng ngày của du khách. Kim Anh và Dũng nhìn thấy dòng suối trong veo thì 2 mắt tỏa sáng, nhanh tay nhanh chân chạy xuống nghịch nước.

An lấy làm lạ. Lần đi chơi này, An không muốn đi. Những tưởng có thể tách ra với Kim Anh để khỏi phải đi chung với kẻ đáng ghét bên cạnh. Không ngờ, 2 đứa nhỏ tự dưng dở chứng cứ bám lấy nhau, An tách ra đi một mình không được, phải đồng hành cùng Quân, lòng vô cùng buồn bực. Nghĩ một lúc rồi cũng chẳng buồn giải thích nữa. Con bé này vốn có tính bốc đồng, hôm nay cô bị thất sủng cũng chẳng có gì là lạ.

An vô cùng thích thú khung cảnh ở đây, tâm trạng phấn khích hệt như hổ thả về rừng. Nếu cứ ru rú ở nhà thì sẽ bỏ phí 1 cơ hội thưởng ngoạn tuyệt vời này, quả thật phải cảm ơn cái tính cố chấp của Kim Anh. Lại liếc mắt sang cái người bên cạnh: “Suýt chút nữa vì anh ta mà bỏ lỡ”. Mà không hiểu anh ta mắc chứng gì, cứ như cái đuôi bám theo cô, cô đi hướng nào, anh đi hướng nấy.

Quân thấy An nhìn thì quay sang cười ôn hòa, chỉ thấy môi cô đang cong lên, ánh mắt mang một vẻ khinh khỉnh, khuôn mặt hiền hòa vênh vênh khiêu khích. Hình tượng này của An quá mới mẻ đi. Quân lớn tiếng cười vang.

- Anh cười thế là có ý gì?

An bực mình, hai tay chống bên hông, giương mắt nhìn anh, biểu cảm khuôn mặt vô cùng sinh động. Dáng điệu mới lạ bất ngờ của cô đã đập vỡ cái mặt nạ tĩnh lặng của Quân, anh càng cười lớn. Hết đứng thẳng rồi lại nghiêng người, hết nghiêng người rồi lại ngồi thụp xuống, Quân cười như thể chưa bao giờ được cười. An nhìn Quân cười như nắc nẻ, chỉ ước ao có thể xông vào dính miệng anh lại. Vài vị khách xung quanh bị hành động của 2 người thu hút. Cô gái khuôn mặt hiền lành đang đứng giương oai không khác gì một con sư tử cái. Chàng trai phong độ, tuấn lãng thì lại ôm bụng cười ngặt nghẽo còn hơn được mùa. Ánh mắt của bàn dân thiên hạ cũng phần nào làm giảm bớt uy lực phát tiết của An. Ngay sau đó, Quân cũng giảm cường điệu cười, bờ vai vẫn không ngừng rung rung.

- Anh cười thế là có ý gì? An sầm mặt, lặp lại câu hỏi.

- Anh thấy mình trẻ lại đến chục tuổi khi đối diện với em. Quân vẫn chưa dứt cười.

- Anh coi em là con nít à? An gầm gừ.

- Em đừng có sáng dạ như thế chứ. Quân cợt nhả.

Đầu khẩu vớ nhau, không ai nhin ai câu nào, chẳng phải họ giống như hai đứa trẻ con sao. Hóa ra, mình cũng có lúc háo thắng như vậy. Hơi vênh mặt lên một chút, cô phì cười nói với Quân: “Anh đúng là đồ... đồ... con heo”.

- Đừng gán anh làm đồng loại của em như thế. Quân đã đứng dậy, không cười nữa.

- Phải rồi, con khỉ hợp với anh hơn đấy.

- Dù sao vẫn dễ thương hơn một con gà gặt gù.

“Gà gặt gặt trong nồi canh, sao anh không nói luôn cái cùm từ ấy đi”. An lăm bằm trong miệng. Ngược mắt nhìn lên, lại thấy cái vẻ cười cợt trong đôi mắt anh, cô vờ tỏ ra tức giận bước nhanh lên trước.

- Thì không nói chuyện với anh nữa, em thấy anh nhìn em mà lá chanh, xả ớt dính đầy trên mặt kia.
- Em từng đoạt giải nhất môn văn quốc gia à? Quân bật cười, nói với đằng sau.

An hơi quay lại, nhún vai một cái: “Không dám, em chỉ may mắn là học trò cưng của thầy dạy Văn thôi”.

- Thảo nào trí tưởng tượng của em phong phú thế. Anh mới nói em là con gà, em đã liên tưởng đến lá chanh, xả ớt. Thế nói em là con cừu...
- Thì em sẽ nghĩ anh đang cầm dao để xén lông đấy, hợp ý anh rồi chứ ạ?

An đi ra xa chỗ Quân chọn một tảng đá thích hợp ngồi xuống, tham lam thu hết cảnh sắc vào trong mắt.

Nghịch nước một hồi, Kim Anh mới ngẩng đầu lên tìm 2 người Quân, An. Vừa nhìn thấy An, đang định giơ tay gọi, hình ảnh đập vào mắt khiến miệng cô cứng ngắc. Kia chẳng phải là...

- Bà làm sao thế? Dừng đứng đối diện, thấy Kim Anh đang nói vui vẻ tự nhiên im bật.
- Không có gì! Chỉ là tôi vừa nhìn thấy một cảnh rất thú vị.
- Cái gì thế?
- Bao giờ rõ ràng tôi sẽ nói với ông.
- Thì tôi chẳng quan tâm mấy chuyện của bà.

Bình thường Kim Anh sẽ bóp lại. Lúc này, cô bị một hình ảnh khác thu hút. An đang ngồi trên mỏm đá, trông qua nét mặt nghiêng nghiêng thì hình như cô đang nhắm mắt, miệng mím lại nhưng có lẽ đang cười. Cách đó không xa, Quân đang nhìn về phía An. Nàng vì cảnh sắc hữu tình mà không biết chàng đang nhìn mình tình sâu ý đậm, thế gian vạn vật lúc này dường như chỉ thu về 1 điểm. Kim Anh cảm khái không thôi, chợt nhớ đến một bài thơ Trung Quốc:

“Em đứng trên cầu ngắm cảnh, Người ngắm cảnh đứng trên lầu nhìn em. Ánh trăng sang tô điểm cửa sổ em. Em tô điểm giấc mộng của người khác”.

“Hắc hắc”, Kim Anh cười không khép được miệng “Ông trời quả nhiên không phụ lòng tâm ý của người tốt, vui quá ha...ha...ha”. Bởi thế mới có cảnh, giữa dòng suối, một cô gái haitay chống hông, cười đến mức trời long đất lở.

Rời Thác Bạc, bốn người hăm hở đi khám phá hệ động thực vật ở chân núi và đỉnh núi Rừng Rinh. Cây lá xanh mướt, hoa thơm đua nở, cảnh sắc tươi tắn làm say đắm lòng người. Kim Anh nhiệt tình kéo An chụp hình. Phó nháy là Quân, Andĩ nhiên không thoải mái. Trước cảnh sắc và bầu không khí chung của 4 người, không thể treo một cái mặt cau có được, đành ép phiền muộn đến cực hạn.

Lúc trở về cũng đã muộn, mấy người kéo nhau đi ăn tối, ở một nhà hàng gần khách sạn.

- Hà An.

Tiếng gọi có chút thân thuộc. An quay lại, phát hiện mấy gương mặt đang cười nhăn nhở kia toàn là người quen. Một tên con trai nhanh nhẹn còn chạy lại bá vai bá cổ An :“Ồ, hay quá, hay quá, không ngờ đến đây còn gặp được tình yêu của mình”.

An phì cười:“Tên này vẫn khó đỡ như vậy”.

- Hội lại tổ chức “xuất quan” à Vinh?

Vinh gật gật:“Qua đây”, đoạn kéo An về hướng kia. “Lâu không gặp, trông cậu xinh hơn trước nhiều rồi”. Đi kèm đó là biểu hiện tiếc hận như lỡ để mất bảo vật. Cũng may là cậu ta không kịp để ý đến một cái nhìn tóe lửa phía sau. Dừng và Kim Anh nhìn nhau tùm tùm: “Nhà hàng này có bán giấm à, sao có mùi chua vậy?”.

Nhóm bên này toàn là sinh viên, khoảng 15 người, phần đông là An biết vì đã cùng cô đi tình nguyện mấy lần.

- Có nhập bọn với tụi này không? Vinh hỏi, đã lâu không gặp, cậu rất muốn đồng hành cùng với cô bạn mà mình từng có tình cảm này.

An lắc đầu, giơ tay về hướng 3 người bạn Quân: “Tôi có đồng bọn rồi”.

- Ồ, hóa ra là có cặp rồi.

Cô gái tóc đuôi gà lên tiếng, cô gái tóc tém xen vào:

- An, anh chàng kia là thế nào? Còn không mau giới thiệu.
- À, hai đứa nhỏ là... em tao. Anh còn lại là... anh họ.
- Đùng có đùa, tao thấy anh ta nhìn Vinh cầm tay mày không thiện ý chút nào.
- Ông anh tao hơi cổ hủ, mà vừa nãy tên này có hành động hơi “khiếm nhã”.
- Uầy, thế có người yêu chưa. Tuy tính cách có phần bảo thủ nhưng về bề ngoài cũng đủ để tao có thể “chiếu cố” a. Tóc tém vỗ vỗ ngực.
- Thế thì còn gì bằng. An làm ra vẻ cảm kích. Đứa nào làm ơn rước đi hộ tao phát.

Một lời vừa buông ra, cả nhóm con gái lao xao.

Quả nhiên, một anh chàng đẹp trai luôn phát ra thứ “ánh sáng” có sức hút mãnh liệt với phái đẹp. Thống kê cho thấy họ có khả năng kiếm nhiều tiền hơn, một phần vì trên thế giới này, những cô nàng ưa vẻ ngoài hào nhoáng cũng chiếm số lượng không ít!. An chỉ có thể thầm oán thán thay cho những cậu bạn trong nhóm.

Tán gẫu một lúc, An quay lại chỗ bạn Kim Anh. Vinh nói với theo: “Tối nay bên khách sạn bọn tớ có đốt lửa trại, cậu muốn đến thì gọi tớ qua đón nhé”.

- Ôi, người ta thật đáng ngưỡng mộ nha.
- Đấy có phải cái anh ngày xưa, cứ 1 tuần vác hoa đến tặng chị không? Dũng đã nhận được thiệp của Kim Anh, tranh thủ thêm dầu vào lửa.
- Vậy mà chị không đổ thì cũng sát đá quá đi. Kim Anh cong cong vành môi.
- Cũng có 1 chút, nhưng làm bạn thích hợp hơn. Tối nay bọn họ có đốt lửa trại, chúng ta qua đây tham gia đi.
- Tình cũ không rủ cũng tới, em không muốn làm bóng đèn đâu.

Câu này Kim Anh cố nói to một chút, cho cái kẻ đang chăm chăm vào menu kia phải chú ý.

An gõ đầu Kim Anh: “Bớt khoa trương đi”.

Được một lúc, nhóm bạn của An rời đi.

Ăn tối xong, Kim Anh và Dũng cũng bỏ đi mất. An hồ nghi hai tên này có chủ ý gán ghép mình với Quân. Cô rất muốn đi dạo lúc này, nhưng nếu đi một mình thì không hứng thú, còn đi với Quân, câu trước câu sau không cãi nhau mới lạ. Về phòng lúc này thì thật phí hoài.

Đúng lúc đó thì Vinh gọi tới.

- Ừ, mình đến ngay đây. Không phải đến đón.

Đi được vài bước, nhớ ra Quân, cô nói:

- Em đi với bạn em đây, có gì mai gặp lại anh.

Đi được một lúc, cảm thấy có cái đuôi phía sau, cô quay lại.

- Sao anh lại đi theo em thế?

- Đường là của chung, anh đi theo em bao giờ, ai bảo em đi cùng hướng với anh.

An hết muốn nói, lời anh ta đi thôi. Dù sao để anh ấy một mình cũng thấy tội.

“Quý quá gì thế này, sao mình cứ phải quan tâm đến cơ chứ”. Đúng là bỏ thì thương, vương thì tội.

Thôi không sao. Lát nữa đến kia mình vào nhóm cũng chẳng còn liên quan gì đến anh ta nữa. Hơn nữa, hehe, ở đó có rất nhiều cô nàng nhiệt tình nha. Bách Khoa con trai không thiếu, chỉ thiếu mỹ nam thôi. Mà xét về góc độ hao sắc thì con gái trường nào cũng vậy. Nhớ lại ánh mắt tỏa sáng của các nàng khi nhìn thấy Quân lúc chiều, An không nhịn được cười to một tiếng, dọa Quân đi phía sau hết hồn.

Đến điểm hẹn, ở phía trước một khách sạn, giữa bãi đất trống, đồng lửa trại đang bập bùng, xung quanh có rất nhiều người.

- Đến rồi, qua đây. Vinh gọi.

- Còn anh trai An thì qua đây ạ.

Quân còn chưa hiểu mình được thăng cấp lên làm anh trai của An từ lúc nào, cô nàng tóc tém đã kéo anh nhập hội. Ngoái lại nhìn An, chỉ thấy cô đáp lại anh bằng một nụ cười trào phúng.

Lửa cháy bập bùng, tiếng hát, tiếng cười rộn ràng.

Ban đầu, Quân còn ngồi khá gần An. Về sau, người đến, người đi, họ đã cách nhau một khoảng khá xa, gần như là đối mặt. An ngồi cạnh Vinh. Anh chàng rất thích thú khi có người song ca hợp cạ đến vậy. Vui vẻ đập tay với An. Cô thì bị sự gần gũi của mọi người cuốn hút, cười nói rất vui, thoải mái.

Quân nghĩ: “Trông cái mặt hờ hững kia, thế mà đi với mình lúc nào cũng hằm hằm”. Đường như, nụ cười trong veo, giòn tan của cô có thể thoải mái tặng ọi người, còn đối với anh nó là một thứ xa xỉ. Quân thấy buồn bực không thôi.

Không ít cô gái trẻ từ các đoàn du lịch nhìn thấy Quân thì hai mắt phát quang, bắn về phía anh những cái nhìn đầy hàm ý. Các bạn của An cũng quá mức nhiệt tình, da mặt vốn dày, nói năng mạnh mẽ, oanh oanh yến yến bên tai. Sớm quen với sự ái mộ của các cô gái, lạc giữa vòng vây thế này Quân cũng có chút bất lực, chẳng khác nào “cừu lạc bầy sói”, thật là khổ sở. An nhìn cười đến mức nội thương.

- Anh là anh họ của An à? Tóc tém hỏi.

- Anh nói với em như thế hả?

Tóc tém gât gât. Quân nhếch mép cười, lý giải được nụ cười trào phúng của An lúc này.

- Em thông cảm, bà xã anh mỗi khi giận dỗi lại gọi anh như vậy.

- Hà, bà xã? Là An?

- Ừ.

“Hừ...” Mấy cô nàng nghiêng răng trêu trọc: “Mình là bia đỡ đạn cho vợ chồng nhà người ta”.

“Ha ha, bốn cô nương phán đoán như thần nha”. Tóc tém vô cùng khoái chí. Từ lúc nhìn thấy Quân và An ở nhà hàng, trong đầu đã đặt một dấu hỏi lớn rồi. Có ông anh họ nào mà nhìn em gái lại tha thiết và dịu dàng thế chứ. Hà An nhà mình cũng tốt số quá đi, kiếm được một anh chàng đẹp trai lông lộng, tư cách cũng không tệ, ngồi giữa bao nhiêu cô nàng có tình ý với mình vẫn thủy chung nhìn về phía “em gái” nha. Chỉ e là “hoa rơi hữu ý mà nước chảy vô tình”, một người thì “tình trong như đã”, một người vẫn “ngoảnh mặt làm ngơ”. Xem ra, sắp có kịch hay xem rồi!

Càng về khuya, số người tham gia càng ít đi. Tuy vậy, nhiệt tình của những người còn lại cũng không vì thế mà giảm bớt.

- Anh hát một bài nhé.

Một cô bé đưa đàn ghita đến trước mặt Quân. Mọi người đổ xô ánh mắt về phía anh, mong đợi.

An cũng rất tò mò, quen Quân khá lâu, chưa bao giờ thấy anh hát. Không chừng vì giọng ca quá tệ nên phải giấu chẳng?

- Được.

Quân gật đầu, đỡ lấy cây đàn. Tham gia lâu như vậy, mọi người hào hứng như vậy, anh cũng nên góp vui một chút chứ.

Nhìn quabên kia, cô nàng từ nãy đến giờ không thèm liếc anh lấy một cái cũng đang chăm chú nhìn về phía này.

“Em đẹp không cần son phấn, xinh thật xinh rất hiền...”.

“Ồ”, Quân vừa cất giọng, tiếng trầm trồ khen ngợi cũng vang lên.

Người đẹp trai ra tay, quả nhiên không tệ. Hình ảnh một chàng trai ôm đàn guitar và hát vốn đã dễ làm “rụng rời” trái tim bao cô gái. Còn Quân, ngoại hình có ngoại hình, giọng hát có giọng hát, phong thái có phong thái, giữa đất trời bao la, ánh lửa bập bùng, thật khiến người ta nhìn đến ngây dại. Nếu không phải An biết Quân từ trước, sợ rằng cũng khó qua cửa ải “mỹ nam” này.

- Đây, anh ấy là anh họ của cậu thật đấy hả?

Vinh huých huých tay An.

- Ừ...

Từ nãy đến giờ chỉ chăm chăm nhìn xuống chân, An lúc này mới ngẩng đầu lên, ngỡ ngàng bởi vô số ánh mắt phức tạp đồng loạt hướng về phía mình. Ngưỡng mộ có, ganh tị có, ngưỡng mộ và ganh tị cũng có. Vinh thì nhìn cô bằng đôi mắt hoài nghi.

“Giống như hoa kia bên thềm, ngát hương không khoe sắc màu, ngàn đóa hoa đang rụng rã không sánh bằng...”.

Lời hát cất lên da diết, thổn thức như lời một chàng trai đang tỏ tình, khiến trái tim bao cô gái trẻ “siêu vẹo”. Mà thủ phạm gây ra nó ánh mắt lại nồng nàn hướng về một phía. Phía đó, chỉ có một cô gái duy nhất, không nghi ngờ, chính là An.

“Anh ta cố ư? Định hại chết mình hay sao”. Ngồi gần đồng lửa đã đủ nóng rồi, lại thêm những cái nhìn đủ sức giết người kia nữa, An thấy như phát hỏa. Nhưng dù quay ngang quay ngửa đi chỗ khác, ánh mắt da diết kia vẫn bám chặt lấy cô. Một vài giây nào đó, An đã nghĩ rằng nó thật sự dành ỉn, trái tim không tự chủ đập lộn nhịp, gơ tay lên thấy 2 má nóng giãy. Một phút nào đó, dường như mọi thứ xung quanh cô như nhòa đi, chỉ còn lại hình ảnh người con trai, ôm cây đàn ghitar, hát một khúc tình ca...

Bài hát kết thúc. Quân từ từ đứng dậy. Mọi con mắt lại đổ dồn theo bước chân của anh. Không gì dự đoán được đưa ra.

An không hiểu Quân đang định chơi trò gì, bước chân của anh càng lúc càng tiến gần về phía cô. Tư thế với người khác là tao nhã, còn với An, thật chẳng khác một con sư tử đang vờn con mồi. “Thình thịch, thình thịch...” Tim muốn rớt ra khỏi lồng ngực.

Quân đã đến phía sau cô. An tuyệt nhiên không dám ngẩng đầu lên, 2 tay bó gối, ngoan như một chú cún.

Anh cúi đầu xuống.

“A...” Bao cô nàng hét lên khe khẽ.

- Chúng ta về thôi em! Giọng nói dịu dàng, đôi mắt nồng cháy, một bàn tay đưa ra trước mặt An.

Giọng nói đó, đôi mắt đó, là của một ông anh họ ư? Ai có thể tin.

Tức chết mà. Hiểu lầm mà.

Nhưng lúc này, nếu không mau rời khỏi hiện trường thì cô dù có sống cũng không được vui vẻ.

- Hì, đúng rồi, khuya rồi, chúng ta về thôi, chào mọi người.

An vận hết công suất làm ra bộ mặt tươi tắn, nắm tay Quân, dùng móng tay ấn một cái thật sâu, lúc đứng dậy đá về sau một cái thật mạnh.

Vinh không vui không buồn chào An, phía bên kia tóc tém miệng đã ngoác đến tận mang tai, mấy cô bạn còn lại nhìn cô ngưỡng mộ.

Bóng ha người khuất dần vào trong màn đêm.

Đêm Tam Đảo, lạnh, sương giăng ngập lối, ánh đèn lung linh, một nam, một nữ rảo bước, bối cảnh rất giống một thước phim tình cảm lãng mạn. Chỉ có điều là, tốc độ di chuyển của họ thật khiến người ta hồ nghi đâu là đi, đâu là chạy.

Đến cổng khách sạn, thấy Kim Anh và Dũng đang đứng chờ, An phanh kít lại, khiến Quân đâm sầm vào lưng cô.

An tức giận quay lại. Quân nở nụ cười mặt ngọt chết ruồi đáp lại.

- Anh có 1 phút để giải thích về hành động của mình?

“A”. Kim Anh và Dũng đồng loạt há mồm. Thấy An hùng hùng hổ hổ chạy về, bây giờ lại đặt một câu hỏi như vậy, người ta dù trong sáng cũng khó mà nghĩ trong sáng được nha.

- Xinh ơi anh đã làm gì khiến em nổi giận vậy?

Quân làm bộ ngờ ngác thật thà.

- Làm gì thì trong lòng anh hiểu rõ nhất, còn muốn phải nói ra sao.

- Yem là anh...

An thấy Quân ngập ngừng, nghĩ là anh ta đang áy náy biết lỗi, liền nhìn chăm chăm mặt anh. Chỉ thấy Quân nhìn cô dịu dàng, tha thiết. Dưới ánh sáng mờ mờ của đèn đường, khuôn mặt mang một nét quyến rũ chết người. Hình ảnh lúc này tái hiện. “Thịch” một tiếng, trái tim lại lệch nhịp, mặt lại nóng ran, An quay đầu trốn tránh. “Anh ta uống nhầm thuốc hay sao mà cứ nhìn mình như vậy”.

- Thôi bỏ đi, Kim Anh về phòng.

Quân nhếch mép cười, nhìn sang thấy 2 đứa em đang đứng ngây ra tại chỗ, tiện tay cốc đầu mỗi đứa một phát, quay người bước vào trong.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Kim Anh ôm đầu xuýt xoa.

- Thật là quá mờ ám mà. Trai đơn, gái chiếc, đêm hôm tĩnh mịch...

- Tỉn cái đầu ông ấy. Kim Anh đánh đá lại bồi cho Dũng 1 phát nữa vào đầu. Ông không tin tưởng anh Quân thì cũng phải tin tưởng chị An.

Nói thế chứ Kim Anh cũng tò mò chết đi được.

Mãi đến khi về phòng, bắt An tường thuật lại, cô nàng cười như nắc nẻ, thiếu chút nữa lộn cổ từ giường xuống đất.

Thật đúng là: “Cổ ý trồng hoa, hoa chẳng nở. Vô tình gieo liễu, liễu xanh um”. Không ngờ nhóm bạn của An lại giúp 2 người tiến triển nhanh như vậy, tuy rằng không khí giữa họ vẫn sặc mùi thuốc súng. Tín hiệu chưa đủ coi là tươi sáng, miễn cưỡng vẫn có thể chấp nhận là khả quan.

14. Chương 14

Buổi sáng Tam Đảo ướt đẫm sương. Dậy sớm đi ngắm cảnh cũng là một cái thú. Không khí ở đây thật thích hợp để nghỉ ngơi.

Sau khi ăn sáng, bốn người kéo nhau đi chinh phục đỉnh Thiên Nhị, ước tính để lên được chân tháp truyền hình, sẽ phải vượt qua 1400 bậc đá. Đường lên khá vất vả và ẩm ướt do ở đây mới có mưa. Bù lại, cảnh sắc dọc đường đi hoa thơm bướm lượn, động lòng người.

An đi với tốc độ của loài rùa. Một phần vì không muốn đi cùng Quân, một phần vì thiên nhiên thu hút. Kim Anh và Dũng thì mang cảm giác háo hức chinh phục đỉnh cao, hăng hái đi trước. Quân cũng chẳng rảnh rỗi vì còn mãi giờ máy ảnh tác nghiệp, thì thoảng ngoái cổ lại tìm An.

Một lúc, không thấy An đâu, Quân dừng lại có ý chờ. 5 phút, 10 phút vẫn không thấy bóng dáng, anh bắt đầu sốt ruột.

Chạy xuống phía dưới tìm thì thấy An đang ngồi trên một tảng đá, chân và tay đều rỉ máu, mặt mũi tái nhợt.

- Sao lại thành như thế này? Em bị ngã à.

An xấu hổ gật gật. Do cô mãi nhìn một nhánh lan trên cây, bị trượt chân nên ngã. Nặng nhất là đầu gối, bị xước một mảng lớn, tay phải cũng bị sứt sẹo. Quân nhìn thấy không khỏi xót xa.

- Điện thoại đâu, sao không gọi anh xuống.

- Mọi người đang vui vẻ, em sợ mọi người lo lắng.

- Đồng hồ. Buộc tạm vết thương lại đã, anh đưa em về khách sạn.

- Cứ để em ở đây, em chờ được, không sao.

- Còn nói nữa.

Tuy giọng nói của Quân nóng nảy nhưng ánh mắt thì lo lắng, quan tâm khiến An không dám cãi lại.

Chặng đường chinh phục đỉnh Thiên Nhị đành phải bỏ dở mà đường đi xuống quả có chút gian nan. Nếu Quân công An, đường đi xuống dốc và trơn như vậy sẽ rất khó. Chỉ còn cách dìu An đi xuống. Cũng may họ mới đi được ¼ chặng đường.

Quân ôm ngang người An, cô bám chặt eo anh. Cử động làm vết thương co giật, An tái mét mặt, cánh tay run rẩy.

Đi được một đoạn, mặc kệ An phản đối, Quân một mực bế An lên.

“Cô bé này cũng kiên cường quá đi. Nhiều cô nàng chỉ sứt một xiu ngón tay cũng khóc lên khóc xuống ấy chứ”.

An bị Quân ôm chặt như vậy, cũng không có cách gì cự quây, mà vết thương không ngừng co giật khiến cô gần như bị rút hết sức lực.

“Đúng là càng lúc càng mất mặt mà”. Bây giờ mà gặp người quen thì không biết giấu mặt vào đâu.

Vài vị khách đi ngang qua nhìn 2 người chằm chằm. An xấu hổ quay mặt vào trong, lại chạm vào ngực Quân, tâm trạng giầy vò, quay ra không được, quay vào không xong.

Nhưng, sao tim anh ấy đập nhanh thế này, cứ như sắp bắn ra khỏi lồng ngực. Do vận động quá sức sao?

- Nặng lắm ạ. Anh ngược mắt lên. Em xin lỗi.

- Còn phải hỏi.

Quân cố làm ra vẻ nóng nảy. Lúc này đang lo muốn chết, nhưng sự im lặng trong suốt chặng đường của 2 người khiến anh thấy bối rối.

Về khách sạn, Quân bôi thuốc, dìu An lên giường rồi đắp chăn cho cô. An nhắm mắt, Quân vẫn ngồi trong phòng.

Trong lòng An là một mảng hồ nghi. Cách chăm sóc của Quân làm An nhớ đến Minh. Từ sau khi hai người có rắc rối về tình cảm, An vẫn có rất nhiều người bạn khác giới quan tâm, song ý thức về ranh giới của tình bạn-tình yêu, cô gần như đã tạo một bức tường vô hình ngăn cách với họ. Hơn nữa, không có người bạn nam nào đem lại cho cô cảm giác như Minh.

Còn người con trai trong phòng. Tuy anh ta lúc nào cũng thích chọc cô tức giận, nhưng gần anh ta lại có một cảm giác ấm áp khó diễn tả...

Vì An bị thương, nên khi Kim Anh và Dũng trở về, 4 người chỉ ở khách sạn nghỉ ngơi, 3h chiều thì lên xe về Hà Nội.

Trở về nhà, trong lúc Quân đi tắm, Kim Anh ngồi xem ảnh. Khi Quân bước ra, Kim Anh nhìn anh đầy ấn ý: “Em biết rồi nhé”.

Quân đang lau tóc, âm ừ hỏi: “Biết cái gì?”.

Kim Anh khoanh tay trước ngực, rướn giọng lên: “À, có người thích một người”.

Quân không ngừng lau, hỏi bằng giọng: “Ai thích ai?”.

Kim Anh lắc đầu, chu môi lại: “Còn ai vào đây nữa”. Khuôn mặt lại trở nên sinh động: “Khai mau, anh thích chị An đúng không?”.

Quân ngừng lau tóc, nhìn Kim Anh: “Trẻ con đòi làm thám tử à?”.

- Thêm trẻ con biết đấy. Kim Anh khoái chí. Em đã nghi ngờ từ lâu rồi. Chỉ là hôm nay mới có chứng cứ để kết tội. Đây nè, tang chứng vật chứng rành rành. Liếc qua một cái là hiểu ngay.

Quân lại gần, chỉ tay vào màn hình: “Mấy cái ảnh này á?”.

Kim Anh gật gật: “Anh nhìn xem, tổng cộng có 211 bức ảnh thì có đến gần 100 bức có hình chị An”.

Quân không nhịn được cười, cốc nhẹ cô em một cái: “Tuồng gì, của em cũng không kém cạnh đâu. Chứng cứ không có hiệu lực thám tử ạ”.

Kim Anh không chịu thua, bắt đầu lập luận: “Ồ, những bức ảnh chung thì không nói làm gì. Ảnh của em và Dũng đều là đã được tạo dáng, có mục đích trước. Còn của chị An, ở mọi tư thế, mọi góc độ rất tự nhiên, và chủ yếu chị ấy không hề nhìn vào ống kính. Có vẻ như người cầm máy đã “vô tình” hơi nhiều. Hề hề, mà anh biết đấy, người cầm máy hôm ấy là ...?”.

Kim Anh lắc đầu, nhìn Quân không chớp mắt.

Quân không ngờ mình bị chụp mũ như vậy, nhất thời im lặng không nói gì. Chính anh cũng không biết mình đã bị An thu hút một cách vô thức như vậy.

Kim Anh lại càng hứng chí: “Em nói trúng tim đen của anh rồi phải không? Yên tâm, em sẽ quân sư cho anh vụ này.”

Quân giả vờ gập một cái, định quay lưng đi, cho cô em cụt hứng.

Kim Anh cười gian ác, tay di di chuột: “Cứ cho là em nói sai đi. Con gái nhạy cảm lắm anh ạ, nhất là chị An. Nhìn những bức ảnh này, chị ấy sẽ hiểu nhầm ngay, phải xóa bớt đi”.

Quân nghe thấy thế vội lao đến, hất tay Kim Anh: “Không được”.

Kim Anh cười lớn, ôm cổ ông anh thì thầm: “Anh không đánh mà khai nhé”.

Quân lườm yêu cô em: “Coi như anh bị em túm gáy”.

Kim Anh cười đắc thắng. Quân nhìn những bức ảnh, khuôn mặt có vẻ trầm xuống, anh nhìn Kim Anh, nói giọng nghiêm túc: “Em phải giữ bí mật điều này”.

- Tại sao? Kim Anh thắc mắc.

- Anh không giống như những cô gái khác, anh không muốn cô ấy trốn tránh anh.

Trong lòng Quân hiểu rõ, chỉ một khi thực sự tin tưởng ai, An mới sống đúng với những gì cô vốn có. Còn bình thường, cô giống một con ốc thích giấu mình.

Thái độ của Quân làm Kim Anh hiểu rằng, cô không nên đùa lúc này. Cô khẽ gật đầu. Một lúc sau, sực nhớ ra một điều. Kim Anh hùng hổ nói tiếp:

- Nói cho anh biết mấy điều này. Chị An thuộc cung Sư Tử, mang nhóm máu AB, màu yêu thích là màu vàng.
- Những cái này thì sao?
- Biết ngay mà, trong đầu anh chỉ có lập trình thôi. Bây giờ, để tìm hiểu một ai đó nha, người ta rất quan tâm đến người đó thuộc cung hoàng đạo nào. Bởi cung hoàng đạo nó đã phản ánh khá đầy đủ tính cách, sở trường, sở đoản... rồi. Còn nhóm máu, ở Nhật Bản từng là một yếu tố trong hồ sơ xin việc và tìm kiếm người yêu. Về màu sắc cũng có hẳn một thuyết về nó nữa.
- Chà, những cái này thì anh có nghe qua. Có điều không thể sánh với hiểu biết của Kim Anh được. Dù sao, em gái anh cũng là một thành viên chủ chốt của một vài fanpage nổi danh gần đây.
- Nói rõ hơn một chút.
- Được, lấy chị An làm ví dụ. Con gái cung Sư Tử bình thường đã có một loại khí chất trời sinh, cộng thêm nhóm máu AB nữa thì phải nói rằng sức cuốn hút đã ăn sâu vào xương tủy. Tính cách những người này tuyệt đối độc lập, mạnh mẽ, tuy nhiên rất dễ bị những hành động nhỏ làm cảm động, khi vui vẻ thì như một chú mèo nhỏ đáng yêu, khi bị chọc giận thì nói năng không hề kiêng nể. Còn...
- “Phì...” Quân bật cười.
- Những điều em nói hoàn toàn đúng
- Anh cũng không nói nó sai.

Chẳng qua là Quân đang nhớ đến hành động hồ báo của An ngày hôm qua mà thôi.

- Thế anh cười cái gì. Em nói à biết, chị An ấy, là người bẩm sinh đã có khả năng thu hút. Một khi nàng hổ này thực sự trưởng thành, em đảm bảo anh sẽ có thêm rất nhiều tình địch. Lúc đó, đừng nhờ tới bà cô này. Kim Anh bĩu môi, václaptop lên giường xem phim.

Nếu Kim Anh biết rằng suốt đêm đó, có một kẻ ôm máy tính, ra về chăm chỉ làm việc, kì thực chỉ để tìm hiểu mấy vấn đề “cung hoàng đạo”, “nhóm máu...” chắc sẽ cười đến không khép được miệng mất.

15. Chương 15

Thời gian là “liều thuốc độc” của phụ nữ. Một nửa của thế giới công nhận điều đó. Giữ mãi tuổi xuân là nguyện vọng của mọi chị em ở mọi thời đại. Còn An, cô sẵn sàng đánh đổi 1 năm tuổi thọ của mình nếu cái tháng 12 này nhanh chóng biến mất. Bởi đơn giản một điều, cô nàng bị sao quá tạ hỏi thăm.

Đi du lịch thì ngã bầm dập cả tay chân. Hậu quả là nằm ôn thi ở nhà, bỏ lỡ rất nhiều cơ hội “đập phá” cùng các chiến hữu.

Đi thi thì xem nhầm số phòng, ung dung đến sớm chờ cả tiếng đồng hồ không thấy đứa bạn nào, tức tốc gọi điện hỏi, hú hồn hú vía là còn 5 phút nữa mới bắt đầu làm bài.

Mọi ngày chăm chỉ mang áo mưa thì không mưa, ngày không mang áo mưa thì trời đổ mưa. Ngày đi xe bus trời không mưa, ngày đi nhờ xe máy thì trời lại mưa.

Hôm mang ít tiền thì chẳng sao, hôm mang nhiều tiền thì lại bị móc túi.

Thi xong môn khó nhất, chân tay cũng đã bình thường, nghỉ ôn thi môn tiếp đến 7 ngày, chưa kịp hí hửng sung sướng thì lại lần nữa ra ốm. Lần này thậm chí còn tệ hại hơn. Ôn thi trong bệnh viện. Ông trời hiển nhiên luôn thích thử thách sức chịu đựng của con người!

An bị sốt virus, nhanh thì 2-3 ngày, chậm thì 5-7 ngày mới khỏi bệnh. Lần đầu tiên nằm viện, mùi thuốc nồng nặc, không gian lạnh lẽo, lại ngày ngày phải truyền nước, tiêm, uống thuốc, An chỉ có thể cầu trời khẩn phật mau mau khỏi bệnh. Bọn Chi không có cô lên học cùng, mất đi một cánh tay chủ chốt, vừa lo lắng, vừa sốt ruột không thôi. “Heo ngoan, cố gắng ăn uống, chữa trị cho tốt còn về với bọn tao”. Đọc tin nhắn mà An không nhịn được cười. Bọn nó nghĩ cô là tiểu thư lá ngọc cành vàng, chẳng chọc hay sao. Cô cũng mong mong chóng chóng thoát khỏi đây lắm chứ.

Trong bệnh viện, không ít người nhìn An mà ngưỡng mộ đỏ mắt. Bệnh nhân thuộc mọi lứa tuổi, từ cụ già tới em nhỏ, khu An nằm điều trị cũng có vài cô cậu đồng lứa. Ai cũng có người chăm sóc, hầu như ai cũng có người đến thăm, nhưng không ai có số lượng và “chất lượng” như An. Hàng ngày luôn có một cô bé hoạt bát xinh xắn, một cậu bé mặt mày sáng sủa đến trông nom, rất vui tính, rất biết điều. Và một anh chàng vô cùng phong độ, vô cùng đẹp trai đều đặn sáng 7h, chiều 6h có mặt bên cạnh. Chưa kể cứ đến giờ thăm nom bệnh nhân là lại có một đoàn sinh viên lũ lượt kéo đến, trai gái đủ cả. Các cô cậu này cũng rất có ý thức, phân chia mỗi lần 2-3 người vào thăm, người chưa đến lượt thì ngồi ngoài chờ, chuyện trò khúc khích nhưng ngữ âm rất nhỏ, không ảnh hưởng người xung quanh. Y tá, bác sĩ đi qua nhìn An với ánh mắt đầy thiện cảm.

Thuần và Hưng rất năng vào thăm, ra sức chém gió cho cô vui. An nhận ra, mình đã suy nghĩ quá nhiều. Đã là bạn tốt, sẽ mãi là bạn tốt, không phải dễ dàng mà “sông cạn đá mòn” được.

Chi và Linh còn thường xuyên hơn. Lúc Kim Anh và Dũng có việc bận, ít nhất là một trong 2 cô nàng sẽ có mặt. Chi đã từng gặp Quân nên có chút quen, còn Linh lần đầu gặp anh tò mò không thôi.

- Mà nói thực anh ấy chỉ là hàng xóm đó chứ? Lần thứ 2 nhìn thấy Quân ở chỗ An, Linh nhìn không được hỏi một tiếng.

- Thực, tao đã nói dối bao giờ chưa.

- Mày đi với tao đến nhà thầy cúng.

Diệp Chi nháy mắt với Linh. Tên này máu lên não chậm, mặt dần ra giấy lát.

- Tao muốn nhờ thầy đổi sao chiếu mệnh, cho rơi xuống phòng bên cạnh một anh chàng đẹp trai, phong độ như thế.

“Ha ha...” Cả bọn bị câu nói của Chi chọc cười. Bác giường bên cạnh cũng suýt bị sắc nước. May mà Quân đã về, nếu không mũi sẽ to ra vài phần.

- Kể cái số tao nó cũng “nát” quá đi. Chi tiếp tục châm biếm. Đi ở trọ từ năm cấp 3 đến giờ, mà toàn kết duyên hàng xóm với mấy em ít tuổi, không thì mấy chú đã 1 vợ 2 con. Như thế còn chưa đủ đau, đau đớn là toàn họ hàng nhà gấu (xấu như con gấu), tính tình thì ngang như cua, ầm ương như cào cào.

Bác giường bên suýt sắc nước tập 2.

- Bác thông cảm, bạn cháu nói năng hơi khoa trương.

An quaysang nhìn bác ái ngại. Chi gãi gãi tai. Không ngờ bác ấy lại nói:

- Các cụ nhà ta có câu: “Trông mặt mà bắt hình dong; Con lợn có béo, cổ lòng mới ngon”. Đàn ông chọn vợ, đàn bà chọn chồng. Tướng mạo, tướng tâm có tốt mới có lợi về phương diện hòa hợp, tiền tài, con cái. Cô bé này cũng rất thức thời.

Chi được khen cười đến cứng cả cơ mặt.

- Có lẽ cũng thật là tham lam. Linh bĩu môi. Được “đồng nghiệp” tốt lại còn đòi hỏi hàng xóm này nọ. Tao còn chưa có cái diêm phúc ấy rơi trúng đầu.

- Người ta cũng phải thuộc thành phần chính nhân quân tử đấy nha. An tranh thủ thêm mắm thêm muối.
- Còn phải để chúng mày nhận xét à, không thể sao tào để vào mắt.

“Chà chà, bên nhau chưa kìa, xem ra tình cảm của 2 người trong thời gian qua đã phát triển không ít”. An thấy mừng cho cô bạn.

Được một lúc thì Lan vào. Chi và Linh nấn ná dặn dò vài thứ rồi rủ nhau ra về.

Con gái ngồi nói chuyện với nhau, đảo qua bạn bè, trường lớp, phim ảnh, thời trang một tí rồi cuối cùng lại xoay quanh chủ đề tình yêu tình báo. An và Lan không ngoại lệ, thường có chuyện gì cũng tâm sự. Một lần gặp nhau gần đây câu trước câu sau lắt nhắt, mấy hôm trước Lan lại đi cùng phòng kí túc đến thăm An, giờ còn 2 đứa, có chuyện gì là tuôn ra hết.

- Tao và Việt sẽ cùng nhau đi du học. Lan nói chắc nịch.

- Bọn mày xác định rồi?

- Ừ, yêu nhau cũng phải được 3 năm rồi. Tao và hấn là 2 cá tính trái ngược nhau nhưng đúng là không ai tốt với tao bằng hấn. Cãi vã, chia tay rồi lại làm lành, cái vòng luẩn quẩn, vẫn không thoát được nhau. Cho đến giờ tình cảm giữa tao và hấn đã vượt quá phạm trù của tình yêu.

Thứ tình cảm này với An hơi trừu tượng. Cô nhún mày nhìn Lan, không hiểu.

- Nó giống như là trách nhiệm. Đừng hiểu nhầm ý tao.

Nói từ đó, Lan sợ An liên tưởng đến việc khác.

- Mày biết hoàn cảnh nhà tao, cũng biết hoàn cảnh nhà Việt là “biển lặng sóng ngầm”. Trong lúc tao bế tắc nhất, hấn có mặt bên cạnh. Tao cũng không thể vì gia đình hấn phứt tập mà bỏ mặc. Thứ tình cảm đó vừa là yêu thương, vừa là trách nhiệm và nghĩa vụ. Rồi mày sẽ hiểu.

- Sẽ cưới rồi mới đi hay đi về rồi mới cưới? An cười, tiếng anh của Lan và Việt rất giỏi, học lực cũng tốt, chuyện du học chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

- Cứ để tốt nghiệp xong đã. Kì sau tao sẽ về Hưng Yên thực tập, lại phải xa mày rồi. Nhớ phải gọi điện cho đại ca nghe chưa!

Lan chẳng nể nang An đang ốm, véo má cô bạn theo thói quen. An nhăn nhó mặt, đưa cánh tay quăn bồng băng lên ôm cổ bạn.

5 năm học sắp trôi qua. Những người bạn sẽ mỗi người một ngã. Rồi đây trên đường đời, giữa bọn bè của cuộc sống, liệu có nhiều phút giây được bên nhau thế này không.

Một cánh cửa đóng lại, một cánh cửa mới sẽ mở ra. Con người ta phải luôn tiến về phía trước. Gia đình, bạn bè, thầy cô, mái trường – thứ hành trang đẹp đẽ nhất mang tên “kinh nghiệm” sẽ giúp cô tự tin vững bước.

Phòng 205.

Quân bước vào, trong phòng đang vang lên bản “Going Home” của Kenny G. An không có ở đó: “Chắc con bé ở ngoài ban công” Quân nghĩ.

Dường như, khi ở một mình, thế giới xung quanh An đều mang một vẻ hiền hòa, êm dịu không lẫn vào đâu được. An đang ngồi trên lan can, mắt cô khép hờ, khóe môi hơi cong lên thành một nụ cười, khuôn mặt hầu như không còn dấu vết của trận ốm, hiện lên sự hài lòng, mãn nguyện. Tiếng nhạc da diết, hương hoa thoang thoảng trong gió chiều. Đứng tựa vào mép cửa, Quân cứ như thế bị cô gái trước mặt hút mất hồn.

Thì ra, cô chính là người con gái mà anh đã tìm kiếm bấy lâu. Khi cô vui, khiến anh cũng không thể không cười. Còn khi cô ở trong thế giới của mình lại là lúc cô có sức hút nhất, khiến anh không thể rời mắt.

Bản nhạc kết thúc, An từ từ mở mắt, Quân giật mình, anh mỉm cười chống chế: “Em đang ốm, rang ngoài làm gì”.

An không biết Quân đến từ lúc nào, tư thế lúc này làm cô không tự nhiên, cô đứng xuống, tựa vào lan can: “Em muốn ra ngoài hóng gió chút thôi, em sợ không gian bức bối ở bệnh viện quá rồi”.

Quân bước đến gần cô: “Khỏe hẳn rồi chứ”. An gật gật.

- Dừng chưa về à?

- Vâng

- Lại đi đánh cầu lông chứ gì?

- Vâng

- Hôm nay không phải nấu cơm nhé, em gọi nó về sớm chút, hôm nay anh mời.

- Vâng.

Nghe từ “Vâng” đến lần thứ ba, cộng với vẻ mặt hững hờ, không mấy để ý của An, Quân không nén được nhú mày nhìn cô.

- Vâng??

- Vâng.

Tiếng “Vâng” vừa cổ tình buông ra, nhận thấy nét khó chịu trên khuôn mặt Quân, An phì cười rồi nói luôn một tràng:

“Happy birthday, em rất vui khi biết anh đã già thêm 1 tuổi...”

Quân bật cười thành tiếng trước hành động khá dễ thương đó.

- Hóara là em biết rồi. Thôi được, vậy lời mời chính thức của anh là tối nay mời haichị em đến dự sinh nhật anh.

- Vâng.

An lại cố tình nói một cách hờ hững, chủ ý để chọc tức Quân.

- Con bé này. Hôm nay bị ngộ chữ à? Quân giơ tay định cốc đầu An nhưng cô đã nhanh tay chặn lại rồi cười “khì” một cái: “Bình tĩnh, ý em là em rất vui khi được anh mời”.

- Vâng?? Quân kéo dài tiếng “Vâng”. Đây là biểu cảm rất vui sao?

- Hìhì, cần gì phải nói nhiều ạ. Anh mời em đồng ý thế là được rồi.

Nhìn An cười tít mắt, trong lòng Quân lại dội vang một sự xúc động mãnh liệt.

Khi mới gặp, việc chọc tức cô khiến anh thấy rất thỏa mãn, dần dần những bữa ăn chung làm anh có cảm giác ấm cúng, còn bây giờ, mọi hành động của cô, đặc biệt là nụ cười này lại khiến anh không thể rời mắt được. Vẻ dừng đọng lạnh lùng của cô bé ấy đang rơi rụng dần và đâu mới là tính cách thực của cô. Sự hồn nhiên, vô tư haysự dịu dàng mà cô phơi bày mỗi khi nâng niu một nhành hoa trên tay??

Quân đột nhiên dờ người, đôi mắt nhui nhú lại nhìn An, rất gần mà như rất xa. An thấy sắc mặt của Quân, lập tức thu lại nụ cười, hắng giọng nói:

- Lâu lâu mới được ăn free thế này, em sẽ không khách sáo đâu ạ.

Quân cũng rời khỏi trạng thái thất thần:

- Giờ thì anh đã hiểu, cái gì cũng có nguyên nhân của nó.

- Sao ạ?

- À, tại sao một số người lại được ưu ái gọi là “heo”?

- Đơn giản vì người đó dễ thương. An tủm tủm cười, hất nhẹ tóc ra sau.

- À há.

Hai người đứng chống tay vào lan can, mắt nhìn xa xăm. Từ đây, có thể phóng tầm mắt ra công viên gần đó. Dáng chiều đỏ dịu một góc trời. Cơn gió se se lạnh lại mang một niềm dễ chịu, khoan khoái khôn tả. Quân nhìn An, trong giọng nói có nét trêu chọc: “Em luôn thích trốn vào những nơi thế này”.

An bật cười, cô đã bị anh “tóm gáy” rất nhiều lần rồi: “Vâng, khi mệt mỏi, không gian thoáng đãng giúp em tĩnh tâm nhanh nhất”.

Quân không nói gì, anh chỉ mỉm cười. Cuộc sống xô bồ đã khiến anh quên mất những phút giây yên bình thế này. Có lẽ, chỉ khi An xuất hiện, anh đã phần nào bị cô tác động.

- Anh Quân à, em cảm ơn anh nhiều nhé.
- Vì điều gì?
- Trong thời gian em nằm viện, anh đã chăm sóc em và giúp đỡ em...
- Con bé ngọc này, không cần khách sáo. Quân dí dí tay vào trán An.

An đưa tay lên xoa xoa, miệng nở nụ cười hiền hòa. Thực sự, cô không biết nói gì để thể hiện lòng biết ơn với Quân. Anh đã phát hiện và đưa cô vào bệnh viện kịp thời khi Dũng không có nhà. Cô đã quá chủ quan nghĩ rằng đó chỉ là một cơn sốt bình thường. Trong lúc hôn mê, cô cảm nhận được ánh mắt lo lắng và cái ôm nhẹ nhàng của anh dành cho cô. Và trong suốt thời gian nằm viện, ngày nào anh cũng đến thăm cô, hôm thì mang đến 1 bó hoa, hôm thì lặng lẽ để đầu giường 1 cuốn sách, hoặc ngồi nán lại kể chuyện cho cô nghe, mặc dù cô biết anh rất bận. Ánh mắt cô nhìn anh, chân thành và cởi mở, khác hẳn vẻ lịch sự mà đứng đưng trước đây.

Chợt nhớ đến một chuyện, anh liền hỏi: “Em định làm đề án ở Hàn Quốc à?”.

An hơi ngạc nhiên: “Anh biết ư?”.

Quân cười: “Anh nghe Kim Anh nói”. Thực ra thì anh nghe Diệp Chi nói. Hai người gặp nhau mấy lần trong bệnh viện, chuyện trò qua lại, Quân cũng phải tranh thủ làm quen lấy lòng bạn của An chứ!

- Uhm, khoa em có hợp tác với một vài trường đại học nước ngoài, hàng năm sẽ có 1 vài sinh viên qua đó làm đề án. Em được chấp nhận ở một trường Hàn Quốc. Em mới nhận được tin này hôm qua.
- Chúc mừng em nhé!

An cười: “Cảm ơn anh. À, trong khoảng 1 tháng tới anh có thể giúp em một chút về tiếng anh không? Em chưa tự tin lắm khả năng giao tiếp của mình, mà cuối tháng 2 em bay rồi”.

- Không thành vấn đề, anh có thể giúp em ngay hôm nay. Còn về đề tài, có đúng với nguyện vọng của em không?
- Em rất may mắn được làm đúng sở thích, làm trên đối tượng thực vật. Có điều...

An ngập ngừng, mắt cô hướng về không gian mênh mông trước mặt, khuôn mặt trong thoáng chốc mang một vẻ trầm ngâm vô định.

Đã bao lần khi đứng bên cửa sổ của trung tâm nghiên cứu, cô tự hỏi: “Vùi đầu ở phòng thí nghiệm có phải là tương lai mà cô mong muốn?. Đề tài đang làm có thực sự là hướng mà cô theo đuổi?”. CNSH quá rộng lớn, lại sắp bước chân ra khỏi cánh cửa đại học, cô thực sự chưa biết mình nên đi theo hướng nào là phù hợp. Sẽ ra nước ngoài học tập và trở về với 1 bằng tiến sĩ? Hay là ra trường đi làm luôn trong 1 viện nghiên cứu hoặc nhà máy?. Một trong 2 hướng, đơn giản là vậy. Song, điều khiến An thấy khó chịu nhất đó là, bản thân cô biết rằng, dù theo hướng nào đi nữa, cô cũng cảm thấy không vui.

- Em đang băn khoăn vì chưa tìm được hướng đi phù hợp à? Quân hỏi.
- Hiện giờ, em cảm thấy rất mông lung. Mức độ phủ sóng của CNSH trên rất nhiều đối tượng, thực vật, động vật, vi sinh vật, lại trên nhiều cấp độ tế bào, phân tử. Em cần có một đối tượng thực sự để phát triển sự nghiệp của mình.
- Tại sao em không nghĩ là hoa?

An mỉm cười: “Đó chỉ một sở thích đơn thuần của em thôi. Theo đuổi nó là cả một vấn đề mà em lại không được đào tạo chuyên sâu”.

- Sở thích đơn thuần hay là một sự say mê đến mức tôn thờ. Anh nghĩ về sau đúng hơn. Nếu em kết hợp được những kiến thức đã học với niềm say mê của mình, anh nghĩ sẽ có hứng thú hơn.

Nghe Quân nói vậy, An ngạc nhiên ngẩng lên, mái tóc bị gió thổi bay lòa xòa trước mặt. “Anh ấy hiểu ư?”.

Cô yêu hoa, ai cũng biết điều ấy, nhưng yêu đến độ say mê, đến tôn thờ như Quân thì chính bản thân cô cũng không nhận ra. Lẽ nào lại như vậy sao?

Có một điều mà An luôn cảm thấy, Quân rất hiểu, thậm chí nói quá lên là anh nhìn thấu tâm can của cô. Có lẽ vì thế mà hồi đầu cô sợ đối diện với anh. Một cô gái nội tâm như cô, sẽ rất khó chịu khi người khác nhìn thấu, sẽ rất khó chấp nhận một ai đó bước vào thế giới của mình nhưng bản thân lại mong muốn có một người bên cạnh chia sẻ. Đó là mâu thuẫn lớn nhất trong con người cô.

Quân lặng lẽ nhìn An. Anh cũng không hiểu sao mình lại nói những lời này, chỉ là anh luôn cảm nhận rõ điều ấy mỗi khi nhìn An nâng niu một nhành hoa trên tay.

Từ bao giờ? Anh cũng không biết nữa. Có lẽ là ngay từ lần đầu tiên anh nhìn thấy cô chẳng?

Phải, có lẽ ngay từ lần đầu. Hình ảnh đó thực ra vẫn vẫn nguyên vẹn trong trí nhớ của anh.

Lễ hội hoa Hà Nội hôm đó, người đi ngắm hoa rất đông. Quân đi cùng Kim Anh, con bé lanh chanh tạo dáng và đòi anh chụp hình. Qua ống kính, anh vô tình nhìn thấy An - thật khác biệt. Trong khi mọi người chen lấn để được mục kích tận mắt những công trình nghệ thuật đó và chụp hình kỷ niệm, cô chỉ đứng lặng lẽ ngắm nhìn những giỏ phong lan được gắn trên những thân tre. Quân không hiểu sao mình lại bị thu hút bởi cô gái đến vậy. Con gái thích hoa là điều đương nhiên nhưng nhìn cô gái ấy, có cảm giác như nó là một sự tôn thờ, một sở thích đã ăn sâu vào máu. Cô choàng một chiếc khăn mềm màu kem, mái tóc dài để xòa, hai tay nhẹ nhàng chấp đằng sau, đầu ngẩng cao, mắt dán vào những lẵng hoa. Cô đứng chéo góc với Quân và anh đoán là cô đang mỉm cười, mà cũng có thể là không, chỉ cảm thấy khuôn mặt cô rất bình lặng, bình lặng đến lạ lùng, dường như lúc đó chỉ có cô và hoa. Thật kì lạ, chỉ bằng đôi mắt mà có cảm tưởng như giữ cô ấy và những bông hoa, có một mối giao cảm không lời đặc biệt.

- Anh Quân. Cảm ơn anh. Những gì anh nói có ý nghĩa với em không kém một lời động viên, khích lệ. Làm thế nào để những bông hoa trở nên gần gũi với mọi người, làm thế nào để chúng được tôn vinh một cách xứng đáng, em luôn luôn bị hai câu hỏi đó ám ảnh.

An đưa tay, nhẹ vuốt mái, đôi mắt mở to nhìn Quân, anh đang cười tươi với cô. Trong ánh nắng chiều cuối ngày, bất chợt bàn tay An như hóa đá trên trán. Trong khoảnh khắc ấy, Quân cũng như có luồng điện lướt qua. Họ đứng đối mặt, mắt trong mắt.

Đúng lúc đó, kẻ phá đám xuất hiện.

- Chị, sao không ở trong phòng, ra ngoài làm gì?

Dũng đang lau bầu chọt há hốc mồm. Trước khi An và Quân kịp quay ra, cậu đã thấy cảnh hai người nhìn nhau “đắm đuối”.

Cậu lật đật giơ một tay lên ngang đầu: “Hơ, xin thề, em chưa nhìn thấy gì cả. Hai người tiếp tục đi”.

Đoạn lẽ lười, quay người định đi vào trong. An sượng sùng, cô đi vượt lên trước: “Chị đi nấu cơm”. Quân cũng nhanh chóng rời vị trí: “Anh về đây”. Cuối cùng người đứng lại là Dũng. Đưa tay lên chống cằm, nhìn hai người vừa đi khỏi, cậu nhận xét: “Đây gọi là tình trong như đã mặt ngoài còn e sao?”.

16. Chương 16

Giữ đúng lời hứa, hôm sau Quân bắt đầu chiến dịch giúp đỡ An. Những ngày sau đó, nếu gặp An, Quân thường nói chuyện bằng tiếng anh. Cô nghe anh, thường xuyên vào các diễn đàn tiếng anh, mỗi ngày nghe một cuộc hội thoại ngắn không thì xem phim phụ đề anh. Những điều đó, trước nay cô đều biết là cách

tốt để học tiếng anh, chỉ có điều quyết tâm không được mấy ngày lại nản. Nay có Quân giúp, cô cảm thấy hứng thú hẳn.

Buổi chiều, từ phòng thí nghiệm xuống, An đi cùng với Phong và Chi, Quân đứng vẫy tay cách đó không xa. Chi tủm tỉm huých tay cô, Phong đứng quan sát.

Cô chạy đến: “Anh, sao anh đến đây”.

Quân đưa mũ ra: “Lên xe đi, anh đưa em đi đến một vài nơi, sẽ giúp em giao tiếp tốt hơn”.

An bối rối. Quân nhiệt tình quá. Từ hôm nhận giúp cô đến nay, An có cảm tưởng Quân còn quyết tâm hơn cả cô.

Anh đưa cô đến tụ điểm có nhiều người nước ngoài, nói chuyện với họ, mục đích để cô có cơ hội thực hành.

Lúc về, Quân hỏi An: “Mệt không? Đi ăn nhé”.

An cười tươi: “Vâng”, định bụng hôm nay cô sẽ mời anh. Đến khi Quân dừng xe trước cửa hàng bánh, nhìn về sang trọng ở đó, cô lè lưỡi: “Mình có vận răng đem bán cũng không đủ trả”.

Quân vui vẻ kéo cô vào trong: “Hôm nay anh mới lĩnh lương, anh mời em”.

Điện thoại của An đổ chuông đúng lúc phục vụ chạy đến. Bích gọi. Nói chuyện với cô nàng này trước mặt Quân thì không được thoải mái cho lắm, An đành chạy ra ngoài. Quân nhìn thực đơn, thầm nghĩ: “Mình thử chọn xem cô ấy có thích không?”.

“Mày à, gọi tao có chuyện gì đấy?”. An hỏi.

Giọng Bích quang quác trong điện thoại, với bọn An cô nàng này chẳng mấy khi để ý hình tượng: “Muốn kể ày nghe chuyện hôm nọ của Thủy, mấy hôm nay bận quá, giờ mới có thời gian”.

“Ấy, cái chuyện “chống lầy” á, đầu đuôi ra sao, tao cũng rất tò mò”. An thấy tinh thần bị kích thích hẳn.

“Hôm ấy tao đến thấy một anh chàng mặc quân phục ngồi trong nhà nó. Nhìn thì biết có tình sâu ý đậm với Thủy nhà ta, chắc cũng quen nhau được mấy tháng rồi. Thế mà nó dám giấu tao với mày, mày bảo có tức không?”.

An gật đầu: “Đúng, rất đáng đánh”, rồi tò mò hỏi tiếp: “Thế anh chàng đó ra sao”.

“Đúng chất nhà binh, được cái cũng khá vui tính, mặt mũi cũng dễ nhìn, phù hợp với Thủy”. Bích nói, ra điều khá ưng thuận.

Qua vòng gửi xe của chị Bích, vậy là An yên tâm rồi.

“Thế nó sắp cưới à. Tin này với tao cũng hơi sốc đấy”.

Nhanh nhất Thủy và anh chàng kia cũng mới quen nhau ba tháng, xu thế thời đại bây giờ thế là bình thường. Có điều, với Thủy thì An cũng rất bất ngờ.

“Hehe, tao nổ thôi”. Bích cười gian trá.

“Mày làm tao hết hồn, tao đang nghĩ sao tư tưởng nó lại thoáng thế”.

“Nó vừa được nhận vào dạy chính thức, lại được một trung tâm khá có tiếng mời dạy thêm, đúng là phất lên như diều, đổ tình, đổ cả nghiệp”. Bích làm ra vẻ chanh chua kể lể.

“Mày đang ghen tị đấy à?”. An cười.

Bích ngậm ngùi: “Ghen quá ấy chứ, chúng mày có đôi có cặp hết rồi”.

An nhăn nhàn: “Chúng mày nào đấy, không phải tao cũng đang độc thân như mày hay sao”.

Bích cười: “Tao là độc thân vĩnh viễn, còn mày chỉ độc thân tạm thời thôi”.

Cuộc điện kéo dài đến gần mười phút. Chủ đề Bích nói quá kích thích thần kinh nên An không để ý thời gian.

Khi cô từ ngoài vào, phục vụ đã mang đồ ăn đến. Một ly nước râu và một đĩa bánh kiểu Ý, có phủ kem đặt ở bên phải An ngồi. Cô ngạc nhiên nhìn Quân: “Anh biết em thích loại này?”.

Quân mỉm cười. Anh đã đoán trúng phóc. Thực ra, chỉ cần để ý một chút là biết ngay sở thích của An. Cô dễ nuôi, ăn gì cũng được, không đòi hỏi. Nhưng ai cũng có những sở thích cố hữu. An ăn uống rất đơn giản, thích các vị ngọt thanh hơn ngọt đậm, không thích đồ chua. Vì thế, cô hay ăn bánh hơn ăn kẹo, thích ăn xoài chín hơn xoài xanh...

Quán họ đang ngồi tọa lạc ở khu phố cổ Hà Nội. Không gian bên trong là sự pha trộn tài tình giữa hơi hướng phương Tây và phương Đông, hiện đại và cổ kính, lại có những vị trí vô cùng lãng mạn. Ở đây, mỗi chi tiết đều thể hiện nét tinh tế trong thiết kế và cách bày trí được trau chuốt rất tỉ mỉ. Từng chiếc ghế, chiếc bàn, đến những bức tranh treo tường đều nói lên được đẳng cấp của quán. Nhìn vẻ ngoài cũng biết đồ ăn ở đây rất đắt.

An lăm lét nhìn Quân: “Không phải anh có những biểu hiện hơi quá đấy chứ. Khao lương đâu nhất thiết phải ở một nơi xa hoa thế này. Chẳng nhẽ Quân thích mình?”.

An xoa xoa gáy, cười tươi: “Anh Quân, anh tốt với em quá”, rồi nhìn Quân, ánh mắt có phần dò xét.

Quân chỉ mỉm cười nói: “Anh không thích người khác bảo anh là kẻ đáng ghét. Mà em, hình như hơi phung phí từ đó với anh”.

An đỏ mặt, cô đã rửa anh không ít lần. Nhưng lý do Quân đưa ra càng khiến nghi ngờ của cô thêm sâu sắc: “Anh không muốn nghĩa là anh có...”.

“Anh Quân”. Yển cùng với một người bạn từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Quân cô vui mừng chạy lại. “Ồ, cả An nữa à”.

An vẫn đang đỏ mặt, thấy Yển thì hơi cúi đầu, chào cô. Yển nhìn hai người với ánh mắt có vẻ đa nghi. Quân chào Yển và bạn cô. Thái độ của anh rất mềm mỏng và lịch sự. Cô gái đi với Yển mắt nhìn anh đầy ngưỡng mộ. Hình như, bất kỳ cô gái nào cũng thích cung cách của anh.

An đã từng gặp Yển, song hôm nay cô mới chú tâm nhìn kĩ. Yển thật xinh đẹp, một vẻ đẹp năng động, ở cô toát lên một sự hoạt bát, lạnh lợi.

Cô bạn bên cạnh liếc đồng hồ, kéo tay Yển. Chào hai người, bước đi rồi, Yển vẫn quay lại cười với Quân rất tươi. Tâm tư của cô dành cho anh, chỉ cần nhìn là biết.

An nhìn theo rồi thầm trách: “Mình đúng là giỏi ăn dưa bở. Xung quanh anh có biết bao cô gái xinh đẹp, thông minh, đâu đến lượt mình”.

Mãi suy nghĩ, An hơi cúi đầu, mắt lơ đãng, tay cầm thìa vô thức chọc chọc vào đĩa bánh. Quân nhìn thấy thế thì buồn cười, anh giơ tay gỡ gỡ tóc An làm cho nó rối bù lên: “Con bé này, em định rằm cho nó nát choét ra à?”.

An “Ồ” ra một tiếng, đưa tay vuốt tóc, chợt thấy nhẹ nhõm: “Với anh, mình cũng như Kim Anh thôi”. Nghĩ thế, cô nhoẻn miệng cười, thoải mái đưa bánh kem lên miệng.

“Trời ơi, ngon quá đi mất”. An xuyết xoa.

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, cô chưa bao giờ ăn loại bánh nào ngon đến thế. Miếng bánh ngọt thơm thơm mùi dâu, chút béo vừa phải, chút ngọt nhẹ nhàng, mềm mại, mê mê không sao diễn tả nổi.

“Đây là lần đầu tiên em vào một nơi sang trọng thế này đấy”. Cô vui sướng hệt như một đứa trẻ vừa được cho ăn ngon bày tỏ sự thích thú.

Nhìn thái độ của An, Quân thấy như mở cờ trong bụng. Nhận lương tháng chỉ là một cái cớ trong hàng ngàn cái cớ thôi. Mà có nhận lương đi nữa thì anh cũng không có lý do gì mà bước vào một nơi thế này nếu không phải là đi cùng người con gái anh thầm yêu trộm nhớ. Cậu nói “Đường đến trái tim ngắn nhất là đi qua dạ dày” đâu chỉ đúng với người phụ nữ khi chinh phục đàn ông.

Phải mất hơn một tuần tìm hiểu các địa điểm lãng mạn ở Hà Nội, Quân ưng ý hoàn toàn khi chọn quán bánh ngọt này. Người Ý vốn cẩn trọng và tỉ mỉ, vì vậy những chiếc bánh ngọt ngoài việc đạt đến trình độ điêu luyện về sự kết hợp nguyên liệu thì hình thức cũng rất tinh tế.

Một cô gái vốn yêu cái đẹp như An chắc chắn không thể không bị cuốn hút được. Không gian trang nhã, thanh lịch, vị bánh tan nhẹ trên đầu lưỡi, tiếng nhạc du dương, không chỉ anh mà chắc hẳn An cũng sẽ muốn kéo dài mãi mãi.

“Cứ từ từ, từng bước, từng bước tiến vào trái tim cô ấy”. Quân nhủ lòng.

“Em cũng nên quen dần với những nơi thế này đi”.

An không hiểu hàm ý sâu xa trong câu nói của Quân. Cô hồn nhiên: “Anh biết không, nhiều lần ngồi trên xe bus, đi qua những cửa hàng sang trọng, em đã ao ước được một lần đặt chân vào đó”. Mỉm cười thoải mái, cô nói tiếp: “Em còn suy nghĩ khá ngộ nghĩnh là sau này sẽ làm việc thật chăm chỉ để mỗi tháng tự thưởng mình một bữa ăn chơi trong những nơi thế này nữa”.

Nói rồi cười tít mắt. Cái suy nghĩ giản dị đáng yêu cùng nụ cười trong sáng khiến Quân không thể ngăn được cái nhìn chan chứa yêu thương về phía cô.

An thắc mắc tại sao hôm nay Quân lại có vẻ ít nói hơn mọi ngày, bình thường đi với cô anh phải buông vài câu châm chọc mới hả hê. Chỉ có điều, ý nghĩ đó trôi qua rất nhanh. Đồ ăn ngon, tiếng nhạc du dương, lại có thể thỏa thê ngắm nhìn cảnh vật bên dưới quán đã choán hết tâm trí cô.

Gần ngay đó là khu phố bán đồ lưu niệm cho khách du lịch, chủ yếu là người nước ngoài. Thấy An nhìn ra cửa có vẻ thích thú, Quân gợi ý: “Em có muốn đi dạo ở đó không?”.

Thật hợp ý An quá, cô vui vẻ gật đầu.

An và Quân thong dong theo đoàn du khách khắp nơi đổ về những dãy phố. Suốt năm năm học đại học, giờ An mới phát hiện ra đi bộ khám phá khu phố cổ thật thú vị. Vẻ cổ kính pha trộn với hiện đại mang đến cho trung tâm thủ đô một màu sắc rất khác biệt. Phố hàng Bạc, hàng Gai, hàng Buồm... đâu đâu không khí cũng nhộn nhịp. Khách trong nước, khách nước ngoài với nhiều màu da, sắc tộc.

Rẽ vào một cửa hàng lưu niệm, sản phẩm nhiều vô kể: tranh sơn mài, nón, túi thêu, lụa tơ tằm, gương, lược... An mê mẩn chiếc cốc bằng sứ trên tay. Quân đứng cạnh cũng đang xem gì đó.

“Ní hảo”.

“Em ơi, anh là người Việt Nam mà”.

Biết người bán hàng nhầm Quân là khách Tàu, An bật cười ngắc lên.

“Ồ, Hà?”.

“Ôi, An”.

Hai cô bạn ôm chầm lấy nhau.

“Mày làm ở đây từ bao giờ thế?”. An hỏi.

“Cũng được vài tháng rồi”.

“Nghỉ làm chỗ cũ rồi ư?”.

“Ừ, tao đi làm một vài nơi chán quá, lương ba cọc ba đồng. Bố mẹ bắt tao liên thông lên đại học nhưng tao không chịu. Giờ về cà vè thêm tiếng anh, định xin vào nơi nào ổn hơn một tẹo”.

“Mày làm partime à?”.

Hà gật đầu. Cái cảnh sinh viên ra trường nay đây mai đó nghe mà thật buồn.

Quân thấy mình bị cho nằm ngoài vùng phủ sóng thì khẽ hắng giọng, An “Ồ” ra một tiếng: “Hi hi, xin lỗi anh. Em mãi nói chuyện với bạn”.

Cô quay sang Hà: “Mày à. Đây là anh Quân, hiện tại là thầy giáo tiếng anh của tao”.

Quân gật đầu: “Có thể tạm coi như vậy. Chào em” .

Hà chào anh xong liền ghé tai An thì thầm: “Mày có ông thầy đẹp trai thế này liệu có học hành gì được không đấy?”.

An chưa kịp phản ứng gì đã thấy Hà giật mình: “Chết, chị chủ để ý rồi. Quán đang đông, anh Quân và An cứ xem hàng đi nha, em chạy ra bán hàng đây”.

Nói rồi, chào hai người. Khách ra vào quán nườm nượp. Nghe Hà xỏ một tràng tiếng anh giới thiệu hàng cho khách mà An tròn mắt khâm phục.

“Em đeo giúp anh cái này xem”.

Quân đưa cho An một chiếc vòng tay với những họa tiết rất sinh động.

“Anh định mua cho Kim Anh ă?”.

“Con bé hay sưu tầm mấy món đồ như thế lắm. Chắc màu này hợp với da nó phải không em?”.

“Kim Anh thật sướng khi có một ông anh tâm lý như anh đấy”.

An đeo thử vào tay.

“Cái này hợp với mày đấy An ă”. Hà mượn cố bán hàng để ra nói chuyện với An.

“Úi. Tao có bao giờ đeo vòng đâu. Đeo thử thôi”.

“Hà nói chuẩn đấy”.

Quân giơ ngón cái lên, đồng ý với Hà. Rồi anh khẽ nâng cánh tay đeo vòng của An, coi bộ rất ưng ý: “Em đeo hợp lắm”.

“Anh Quân chọn phải không? Anh quả là có con mắt tinh tường. Loại vòng này bán chạy nhất cửa hàng em đây”. Hà tấm tắc khen.

“Vậy chắc Kim Anh sẽ rất thích, anh lấy cho em ấy đi”.

An tháo vòng đưa cho Quân rồi háo hức quay ngay sang Hà, tranh thủ học hỏi kinh nghiệm: “Mày bán tiếng anh kinh thật, làm tao bất ngờ quá”.

“Có gì đâu. Cứ tiếp xúc nhiều với tây nhanh tiến bộ lắm. Mấy em bé bán báo hay mấy cô hàng bánh ở bờ Hồ cũng bán chuyện như gió ý chứ”.

“Em thanh toán cho anh nhé”. Quân đưa cho Hà hai chiếc vòng.

“Hở”. An ngạc nhiên.

“Một cái cho em, một cái cho Kim Anh”. Quân không nhìn An, điềm nhiên nói.

“Thôi không phải trả công cho em đâu. Em không biết dùng mấy thứ này”. An nín tay Quân.

“Mày nhận đi. Vòng này được mệnh danh là “vòng tình ái đấy”. Đảm bảo đeo vào sẽ câu được vài con cá to”. Hà cười đầy hàm ý, nhanh nhẩu cầm tiền ra chỗ thanh toán.

“Vòng tình ái?”. An phá lên cười. “Anh tặng em không sợ mình sẽ thành cá sao?”.

“Chính vì muốn thành cá nên anh mới tặng em đó chứ”. Quân nường theo câu hỏi của An trả lời.

An cười hì hì: “Em cảm ơn anh nhé. Nhưng lần sau đừng làm thế, em không thích đâu”.

“Làm gì có lần sau. Vì anh đã thành cá tặng em rồi mà”. Quân không buông tha.

“Lúc đó có lẽ em đã thành món cá hấp ấy cái đuôi của anh rồi cũng nên”. An giả vờ thở dài.

Quán mỗi lúc một đông khách. An thấy mình không nên ở lâu nên chào Hà, kéo Quân ra về. Hà vẫy vẫy tay chào cô, lòng thầm nghĩ: “Con bé này vẫn ngổ như trước, có con cá to thế mà không biết”.

Không hiểu Quân dẫn An lòng vòng thế nào mà mãi vẫn chưa về chỗ gửi xe.

“Mình đi nhầm đường rồi anh ạ. Nếu đi nữa sẽ ra lãng Bác mắt”.

An chỉ tấm biển đề “Điện Biên Phủ” nói với Quân.

Một nụ cười chậm rãi lướt trên mặt anh. Thực ra, là Quân cố ý mà. Ở bên cạnh cô ấy lâu hơn một chút, vô tình đưa cô ấy đi dạo ở những nơi lãng mạn một chút, chẳng phải là cách tấn công thâm lãng mà rất hiệu quả sao. An lại là một cô gái ưa hoạt động, đi bộ vài km thể này cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Trong bụng hã hê là vậy, nhưng ngoài mặt Quân tỏ vẻ ăn năn: “Mình đã đi xa thế rồi sao?”, rồi lại làm ra điều tiếc nuối: “Lâu rồi anh không có thời gian lên đây, hôm nay tiện đường mình đi dạo luôn nhé, cũng không xa chỗ để xe lắm đâu”.

Câu này nghe quen quá, thật giống cách nói của Minh. An thông cảm với Quân, anh có rất ít thời gian rồi, cô liền gật đầu: “Hazz, em đành giao phó tính mạng của em cho anh vậy. Đường ở đây em không rành lắm”.

Trước đây, An cũng luôn phó mặc việc tìm đường cho Minh. Con đường từ bờ Hồ, qua lãng Bác đến hồ Tây, cô đã đi cùng bạn bè hàng chục lần. Chỉ có Minh mới hay dẫn cô đi lòng vòng theo những con đường trong thành cổ. Mỗi lần đi với cậu lên lãng Bác, cô lại biết thêm một địa điểm mới. Cái cảm giác ấm áp, yên bình khi cô ngồi sau xe cậu, thông dong qua những con đường xanh rợp bóng cây cổ thụ tưởng như đã lùi về quá khứ nay lại chợt ùa về. Sự rạn nứt trong tình bạn giữa cô và Minh vẫn luôn là một cái gì đó nhức nhối, không sao xóa nhòa được.

Hôm nay, An mặc váy dài kết hợp với áo len mềm. Con gái luôn có xu hướng nữ tính hóa, điều đó được minh chứng rõ nhất với một cô gái từng tôn thờ phong cách thời trang bụi bặm và nghịch ngợm như An. Những cành cây lòa xòa vào nhau, như cùng khiêu vũ theo mỗi nhịp bước của cô. Một thanh niên tuần tú, một cô gái dịu dàng sánh bước bên nhau khiến không ít anh lính trẻ đang làm nhiệm vụ canh gác phải xao nhãng công việc vì ghen tị.

Cơn gió nhẹ đưa một vài chiếc lá vàng trôi bồng bềnh trong không trung. An giơ tay lên, nhẹ nhàng bắt lấy một chiếc.

“Hơn một năm rồi em mới đi dạo ở đây đấy”. Cô giữ chiếc lá ngang tầm mắt, xoay xoay chiếc cuống trong tay.

“Thế lần cuối cùng, em đến đây với ai?”

“Một người bạn thân”.

An nói xong, mím môi hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra, ánh mắt và giọng nói có phần xa xăm.

“Minh à?”. Chính Quân cũng không hiểu tại sao mình lại nhắc đến cái tên này.

“Minh?”

An nhướn mày, quay sang anh. Quân hai tay xỏ túi quần, đôi mắt sáng ngời của anh đang nhìn cô với một vẻ rất khó đoán.

“Anh biết Minh?”.

An thả chiếc lá trong tay ra, liền ngay đó một cơn gió vô tình lướt đến, chiếc lá rơi xuống nền đường, phát ra một âm thanh khô khốc.

“Anh không biết cậu ấy”.

Quân chỉ nhếch miệng, mắt anh nhìn theo chiếc lá vừa rời tay An.

“Vậy tại sao anh...?”. An ngập ngừng.

“À, em từng kể cho anh nghe về cậu ấy và...anh đoán”. Quân cười.

“Ở đâu?”, “Bao giờ?”. Đầu An đang kết một tràng bóng bay bằng dấu hỏi.

Quân không muốn nhắc lại những chuyện An muốn chôn giấu. Chỉ là, muốn biết phản ứng của cô ấy ra sao.

Vờ như không để ý nét mặt của An, anh ung dung khoanh tay rồi nói: “Hôm em say ở nhà anh, em đã tin tưởng kể hết mọi chuyện cho anh mà”.

“Bụp, bụp, bụp”, tràng bóng bay trong đầu An nổ tung, xém chút nữa thì cô va vào thân cây to trước mặt.

“Đúng là cái miệng làm tội cái thân”.

Hóa ra ánh mắt đầy ẩn ý của anh mỗi lần nhìn cô, là thế này: “Này bé con, chuyện gì của em ta cũng biết đấy”.

Đau khổ làm sao khi cô ra sức tìm cách chạy trốn, không trốn được thì cố gắng phản công lại, để rồi tự phơi bày những điều riêng tư nhất cho anh. “Không biết hôm say đó mình làm nhảm những gì. Anh ta có dùng nó để uy hiếp mình?”.

Nở một nụ cười nòng ắm nhất có thể, cô liền thoáng: “Hi hi. Người say nói năng không đầu không cuối, anh đừng để ý làm gì”.

Một giây trôi qua, Quân choáng váng. Nụ cười của An giống như ánh mặt trời buổi ban mai vậy.

Anh nhớ đến nét mặt buồn bã và cơ thể mềm nhũn của cô trong cơn say. Giá như lúc nào cũng làm cô ấy cười thì thật tốt biết bao.

Anh chỉ vô tình buột miệng, còn cô, có thể dễ dàng nhận thấy, không muốn chia sẻ bất kì điều gì cho anh. Ý nghĩ đó khiến Quân thoáng buồn.

“Ừ. Chuyện không đầu không cuối, nhưng lúc cần vẫn có thể dùng đến”. Hướng ánh mắt ranh mãnh về phía An, Quân điềm nhiên nói.

“Cái gì? Anh không định tống tiền em đó chứ”. An xịu mặt.

“Cũng có thể. Biết đâu đấy”.

Quân bắt đầu chăm chọc. Đạo này, An không còn né tránh tranh luận với anh và những cuộc đối đáp với cô khiến anh luôn thấy rất vui.

“Người thông minh như anh lẽ nào phải dùng thủ đoạn đó”.

“Câu này anh nên hiểu là khen hay chê?”.

“Người thông minh như anh mà lại không hiểu à?”.

“Tất nhiên, người thông minh thì luôn biết cách chọn lọc thông tin một cách thông minh”.

“Tự nhận mình thông minh trước mặt người khác thì không phải người thông minh đâu”.

An quay hẳn người sang phía Quân, cô đang cười. Gió thổi nhẹ làm bay bay tà váy của cô. Một cơn mưa lá vàng đổ ào xuống, dưới ánh đèn đường lung linh tạo nên một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt.

Lông mày Quân nhíu lên một cách vui vẻ. Hôm nay, cô đã tặng anh khá nhiều sự gần gũi bất ngờ. An đang dần bình thường hóa mối quan hệ với anh, thậm chí cách đáp trả của cô cũng rất ngọt ngào. Cô bộc lộ sự đáng yêu không che giấu cảm xúc trước mặt anh nữa. Đây chẳng phải là tín hiệu cho thấy khoảng cách giữa họ đang dần thu hẹp sao? Đến lúc này thì nên thay đổi chiến thuật.

Đi song song bên cạnh An, Quân nhẹ giọng hỏi: “Em có biết thể mạnh của em là gì không?”.

An lắc lắc đầu.

“Đó là em không ngại mình nói sai”. Quân cười.

“Sao ạ?”. An tỏ ý không hiểu.

“Ừ. Căn bệnh khiến nhiều người không nói được là không dám nói vì sợ nói không đúng. Em cứ để ý xem, kể cả người nước ngoài cũng vậy, họ nói tiếng việt có chuẩn đâu mà em vẫn hiểu được đại khái đó. Tiếng anh cũng vậy, cũng không cần chuẩn ngữ pháp, họ cũng hiểu được”. Quân từ tốn giảng giải.

“Em có nghe cô giáo bảo vậy, chỉ là nó thành thói quen rồi, nếu nói không có câu cú thì lại thấy khó nói”.

“Trước hết em nên sửa lại phát âm của em đã, em phát âm chưa chuẩn đâu, nó sẽ làm em không nghe được, và em nói người khác cũng không hiểu được”.

An lại gật đầu. : “Lẽ ra anh nên đi làm thầy giáo mới đúng”.

17. Chương 17

“Ừ, chỉ ít anh cũng là thầy của em mà”. Quân cười tủm tỉm.

An nhìn anh vui vẻ: “Anh tự học tiếng anh hay có ai dạy không ạ?”.

“Một người bạn của anh bên chuyên ngữ nói cho anh phương pháp học, và anh mày mò học theo. À, mà đến chỗ gửi xe rồi, đứng đây chờ anh nhé”.

An ngoan ngoãn gật đầu, đứng chờ. Dáng Quân cao lớn, bước đi vững chãi, tự tin, dù anh không quay đầu lại, cũng cho người ở phía sau một cảm giác ấm áp, an toàn.

Hình như, ác cảm ngày xưa của cô với anh đã hoàn toàn biến mất.

Anh là tuýp đàn ông phong độ, có tài, tâm lý và không ngại việc nhà, đặc biệt là nấu ăn rất khéo, một hình mẫu mà cô luôn nhận thấy là hiếm có khó tìm ngày nay. Trong lòng An thầm ngưỡng mộ anh. Ở anh hội tụ tất cả những điều mà một cô gái ao ước về người trong mộng của mình.

Hà Nội vào buổi tối rất tuyệt. Những mái nhà, những biển hiệu, những hàng cây rực rỡ với muôn vàn ánh điện sáng nhấp nháy.

Quân mỉm cười hạnh phúc. Anh ít có cơ hội được dạo cô, càng ít khi trò chuyện thoải mái với cô. An không còn vẻ khách sáo như trước đây nữa. Giữa họ chưa bao giờ có sự thân mật như thế này. Anh thấy tim mình đập mạnh, ước sao thời gian trôi thật chậm.

Trước đây, cũng không ít lần anh xao xuyến trước một bóng hồng nào đó. Tiếc rằng, nếu không phải quá thông minh sắc sảo thì cũng là một cô gái quá yếu điệu thực nữ. Thế cho nên, những mối tình tưởng như sắp vất lên vai, lại rơi tuột khỏi tay. Chỉ đến khi gặp An, anh mới biết thế nào là rung động, rung động đến nhức nhối vì một ai đó.

“Chờ cô ấy tốt nghiệp đã, giờ vẫn chưa phải lúc”. Quân tự nhủ lòng.

Dù anh rất muốn đứng trước mặt bố mẹ, tự hào giới thiệu rằng: “Cô ấy là người yêu của con”, rất muốn mỗi khi bạn bè tụ tập, có thể nắm tay cô ấy cùng đi, rất muốn đường đường chính chính quan tâm đến cô ấy. Nhưng nếu quá vội vàng, anh sợ cô sẽ chui vào thế giới của mình. Và lúc đó, không phải là anh đứng từ bên ngoài nhìn vào khu vườn kính nữa mà là nhìn vào hầm băng.

An bao phủ quanh mình một tấm kính đa màu. Người này đứng góc này, sẽ nhìn cô ấy như thế này, đứng góc kia, sẽ nhìn cô ấy ra thế kia. Quân nghĩ rằng mình may mắn bởi ngay từ đầu anh đã đứng ở phiên kính trong suốt. Anh có thể nhìn rõ thế giới nội tâm của cô, nhưng lại bị tấm kính ấy cách trở.

Anh không muốn mình phá tan tấm kính ấy mà tiếp cận thế giới của cô. Anh mong rằng, cô sẽ thừa nhận anh, mở cửa cho anh, chia sẻ với anh về thế giới ấy.

Ngồi sau xe Quân, An khoan khoái ngắm nhìn con phố bà Triệu. Vẻ đẹp ấy cô đã ngắm nhìn nó biết bao lần mà sao hôm nay lại thấy lung linh, ấm áp đến thế.

Thực ra, cái sóng sánh muôn màu ấy chỉ có đôi mắt những người đang yêu mới cảm nhận được. Có điều, một người thì “tình trong như đã”, còn một người vẫn “mặt ngoài còn e”. Ánh đèn lấp lánh như cũng đang mỉm cười cầu chúc cho đôi bạn trẻ.

Ba tháng sau.

Quân dong xe vào nơi để xe.

“Anh Quân, anh Quân”.

Anh sững lại, không dám tin vào mắt mình.

Cô gái anh thương nhớ đang chạy về phía anh, tay giơ lên cao vẫy vẫy, nụ cười rạng rỡ như hoa. Vẫn mái tóc dài bồng bềnh, vẫn khuôn mặt hiền hòa đáng yêu, cô đã gầy đi rất nhiều, nét bầu bĩnh đã thay bằng vẻ xinh đẹp, duyên dáng. Cô mặc một chiếc áo phông màu cam bó, quần dài ngang bắp chân.

Cô đã đứng trước mặt anh, khuôn mặt hiện lên sự vui mừng khôn xiết. Quân đứng nhìn cô một hồi mới nhoẻn miệng cười:

“An, em xinh ra nhiều quá. Suýt nữa anh không nhận ra”.

An cười lớn, dáng điệu cô vừa uyển chuyển, vừa tự tin: “Anh Quân cũng đẹp trai lên nhiều đó. Anh vừa đi làm về à?”.

Quân gật đầu: “Em về lúc nào?”.

“Em về đêm qua”.

An đáp, môi vẫn nở nụ cười rạng rỡ. Cô nói mai mới về, muốn làm ọi người bất ngờ một chút.

Chưa bao giờ Quân thấy An tròn vĩa như vậy, cô mừng rỡ khi thấy anh, cảm giác đó vừa ngạc nhiên, vừa vui sướng.

“Anh Quân, em đây mà. Anh nhìn gì dữ vậy”. An hươ hươ tay trước mặt Quân.

“Ồ, anh vẫn không tin là em đã về”.

An mím môi cười, hai tay cô chấp đàng sau, làm bộ nghiêm mặt : “Anh Quân không thích em về rồi”. Rồi cười hì hì. Quân thích phong cách của cô lúc này.

“Em định đi đâu hả?”. Quân hỏi

“Em định đi siêu thị sắm ít đồ dùng, tiện thể mua thức ăn buổi tối nữa. Hôm nay anh và Kim Anh là khách mời đặc biệt”.

“Để anh đưa em đi nhé”.

“Anh vừa đi làm về mà, không mệt sao”.

“Em mới về, anh có rất nhiều chuyện muốn nghe em kể”. Quân nghiêng nghiêng đầu, làm động tác nhăn mặt, nhăn miệng rất đáng yêu.

“Thế thì tốt quá ạ”. An gật đầu, cô cũng có rất nhiều chuyện muốn kể cho anh.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ.

An cảm thấy trong việc thực tập tại Nhật của cô, Quân đã giúp đỡ cô rất nhiều. Khi xa nhà, anh cũng luôn động viên cô. Nhìn thấy anh, không hiểu sao cô thấy vui mừng khôn tả, cảm giác anh là một người vô cùng thân thuộc.

Họ ở trong siêu thị.

“Anh, nhanh lên nào”. An hớn hở kéo Quân đi.

“Ừi, từ từ. Phải lấy giỏ đựng đã chứ”. Quân cười.

“Ừ nhỉ”. An gãi gãi đầu.

“Anh để em xách cho”.

“Thôi, để anh”.

Hai người tranh nhau cái giỏ. Cuối cùng, Quân dựa vào ưu thế chiều cao đã tranh được. Họ đi lòng vòng một hồi, An tham lam vớ hết những gì cô thích.

“Anh thấy cái này ngộ nghĩnh không?”.

An giơ giơ một chiếc khăn mặt với hình gấu trúc rất đáng yêu ở góc phải. Trông cô hồn nhiên như một đứa trẻ. Chỉ với người quen thân mới thấy bộ mặt đáng yêu đó của cô.

Quân một tay tì vào bệ hàng, một tay xách giỏ, nhìn cô lựa chọn đồ này giờ, anh gật gật đầu. Cô cười tíu tít, cho vào giỏ rồi lại chấp hai tay đằng sau, dáng bộ khoan thai đi trước, Quân thông thả theo sau.

Họ đi đến khu ẩm thực. An cầm túi bánh bao lên xem xét, Quân hơi cúi xuống nhìn, hai cái đầu chụm vào nhau khá thân thiết.

“Anh Quân, anh cũng mua hàng ở đây à”.

Hai người ngược mắt nhìn lên. Một cô gái dong dỏng cao, tóc dài lượn sóng, thân hình như người mẫu và khuôn mặt rất bắt mắt đang tiến về phía họ. Vừa đến gần, cô không ngại ngần bám lấy tay Quân đầy tình cảm.

“Minh Hà, chào em”.

Quân mỉm cười rồi khẽ lách tay ra nhưng cô nàng không cho anh cơ hội.

Tay An vẫn cầm gói bánh bao, trở mắt ra nhìn. Cô gái quả thực rất duyên dáng, giọng nói dịu dàng, làn da trắng ngần, cách trang điểm tự nhiên làm toát lên vẻ nhu mì của khuôn mặt. Nhìn ánh mắt cũng có thể thấy cô ấy rất thích Quân.

Tay Minh Hà vẫn không rời khỏi tay Quân, nhìn thấy An, cô hơi nhẩn mặt lại. Lúc này, cô thấy họ đứng rất gần nhau.

Cô nhìn Quân tỏ ý hỏi rồi đảo mắt về phía An: “Anh Quân?”.

Quân chưa kịp nói gì đã thấy An tuôn một tràng: “Ồ, chào chị. Em chỉ là... hàng xóm của anh Quân thôi. Anh Quân và chị nói chuyện đi, em đi xem hàng đây. Lát gặp lại anh chị sau ạ”.

Nói rồi mỉm cười, bỏ gói bánh bao lại, lách qua hai người, xách giỏ đi thẳng, không để ý đến vẻ mặt tối sầm của Quân. “Cái gì mà em chỉ là hàng xóm”. Câu nói vô tình của An làm anh khó chịu.

“Anh Quân, cô ấy thực là hàng xóm nhà anh đó chứ”. Minh Hà lắc lắc tay Quân tỏ ý nghi ngờ.

Quân khẽ gật đầu, mắt có vẻ hơi tối, anh gỡ tay Hà ra, rồi nói: “Em đi với ai?”

“Em đi một mình”. Minh Hà đáp, tỏ ý muốn anh đi cùng.

“Thế à, em đi xem hàng đi, gặp em sau nhé”. Rồi anh chạy theo hướng An đi lúc này, để Minh Hà đứng tần ngần đằng sau.

An đứng cách đó vài gian hàng. “Chị ấy thật xinh đẹp”. An vừa có cảm giác ngưỡng mộ, vừa thấy rất khó chịu. Trông họ tình cảm quá, nếu không có gì tại sao lại thân thiết thế được.

“Em mua cái này à”. Quân đã đứng sau cô.

“Ồ, anh không đi cùng chị ấy ạ”. An quay đầu lại.

“Sao phải đi cùng, cô ấy chỉ là...”

“Chị ấy thật xinh đẹp. Trông hai anh chị rất xứng đôi”.

Mặt Quân sa sầm, anh gắt lên: “Cô ấy không phải bạn gái anh”.

An giật mình: “Không phải thì thôi, làm gì mà gay gắt thế”. Nghĩ vậy nhưng nhìn bản mặt Quân, cô tỏ vẻ ăn năn: “Nếu không phải thì em xin lỗi”. Quân không nói gì, quay lưng xách giỏ đi. An nhún vai rồi chạy theo.

Từ lúc đó cho đến khi về nhà, Quân có vẻ không vui. Kể cả trong bữa cơm, anh cũng chỉ cười cười tham gia câu chuyện cho có lệ. An lâu lắm không gặp Kim Anh, chuyện trò cứ nổ như ngô rang nhưng cô vẫn nhận thấy sự trầm tư khó hiểu của Quân. “Mình không làm gì sai đó chứ?”

An đâu có biết câu nói vô tình và sự vui mừng tác hợp của cô khiến Quân rất buồn. Anh vừa nhe nhóm tia hi vọng khi thấy cô và anh trở nên gần gũi hơn thì lại bị cô dội gáo nước lạnh. Rốt cuộc, trong lòng cô, anh mãi chỉ là “hàng xóm” thôi sao?.

.....

Hôm sau, 8h sáng An đã có mặt ở trung tâm nghiên cứu. Nhìn tòa kiến trúc thân thuộc, rất xúc động, cảm giác đi xa được trở về căn nhà thân yêu của mình. Chân nòn nóng bước lên bậc thềm. Cánh cửa tự động đã mở ra, chỉ có hai bảo vệ bên bàn gác. An mỉm cười, nhớ lại ngày đầu tiên cùng Diệp Chi lên gặp thầy.

“Trời ơi, An hả? Lâu quá mới lại thấy em, anh cứ tưởng em bỏ học lấy chồng rồi”. “Chú” bảo vệ lên tiếng đầu tiên.

“Em còn chưa có người yêu thì lấy ai được ạ”. An cười. “Cháu chào bác, em chào anh”.

Bác bảo vệ nói: “Bao giờ bảo vệ hả cháu?”.

“Dạ, khoảng giữa tháng sáu ạ”.

Nói chuyện một lúc, An xin phép lên phòng. Tầng ba khá yên tĩnh, các sinh viên đã thực tập xong. Các phòng giờ chỉ còn lại các ah chị nghiên cứu sinh và cao học.

Hồi hộp đi đến phòng 307, An bước vào qua cửa phòng thí nghiệm, nhìn sang phòng thầy, không thấy ai. Trong phòng thí nghiệm cũng không một bóng người. “Quái, mọi người đi đâu hết rồi”.

Đi qua một dãy bàn, tủ đựng hóa chất, gần đến phòng PCR, An nhìn thấy Phong đang làm thí nghiệm trong đó, lưng quay lại. Nhìn thấy bạn, An rất xúc động, chỉ muốn mở cửa, chạy vào, hét lên: “Phong ơi, tớ về rồi này”. Làm thế thì Phong sẽ giật mình mà hỏng thí nghiệm mất.

Lại nhìn khắp phòng, đã có thay đổi, tủ cấy được quay sang hướng khác, máy ly tâm thì đặt gần máy lắc, hai chiếc tủ lạnh đông cũng không còn ở vị trí cũ. Chắc chị Hoài xem phong thủy rồi sắp xếp lại đây.

Hồi mới vào, nghe anh Hòa nói, phòng này là do thầy Trịnh Anh thiết kế, An vừa xuyết xoa, vừa tiếc nuối. Thầy “siêu” như vậy, lúc làm đồ án môn học, đề tài thiết kế phòng thí nghiệm mà được thầy hướng dẫn, chắc chắn khi bảo vệ, sẽ không bị một cô giáo trừng mắt quát: “Em thiết kế phòng thí nghiệm hay trại nuôi gà” và không phải nhận một điểm B oan ức.

Chiếc bàn dài nằm giữa phòng, nơi mọi người hay tụ tập thảo luận, An bước đến và ngồi xuống. Một mình giữa phòng, những kỉ niệm hồi còn làm việc trong phòng ủa về. Box cấy thường xuyên bị chị Dung chiếm cứ, phòng PCR thì có anh Hòa, An và Phong “đóng đồ”, Chi thì trung thành với khu vực điện di protein.

Trên bàn, chỉ có một quyển sổ và điện thoại của Phong. An đưa tay cầm lên xem. Trong sổ toàn là công thức, kết quả thí nghiệm. Lại cầm điện thoại lên, nhớ đến buổi chiều mình và Phong cùng đi mua. Lúc đó, cô đang có chuyện bực mình với Quân nên lúc Phong hỏi, liền chỉ bừa lấy cái điện thoại này. Hôm sau, người khen thì ít, người chê thì nhiều, Phong chỉ nói: “Em thích là được”.

Mở điện thoại ra, An ngạc nhiên. Màn hình nền có ảnh một cô gái, là Linh. “Ô, đã tiến triển tới mức này rồi cơ à?”.

Trước khi cô đi sang Nhật mấy hôm, Chi nói: “Vụ của Phong và Linh, để tao làm thay mày”. Một tháng trước nàng ta nhắn tin để lại trên face: “Đã hoàn thành nhiệm vụ”. An lúc đó đang mất ăn mất ngủ vì đề tài gặp rắc rối, đọc xong cũng không kịp nghĩ, thì ra là chuyện này.

Đến giờ An vẫn không hiểu sao Chi lại biết, nhưng có lẽ Chi là bà mối “mát tay” hơn cô rồi. Nhìn Linh cười như thế này, thật hạnh phúc.

Nghĩ đến tào tháo thì tào tháo liền xuất hiện. Màn hình báo hiệu cuộc gọi đến, là của Linh. Phòng PCR cách âm rất tốt, Phong không nghe thấy rồi.

An nhếch miệng cười một cái, hắng giọng một tiếng, rồi ấn nút chấp nhận, ngọt ngào: “Alo, chị tìm anh Phong à”.

Bên kia im lặng mấy giây.

“Xin...xin lỗi, ai đang cầm điện thoại của Phong đây”.

“Dạ, em là em gái của anh Phong ạ”.

Chắc Linh đang nhắn nhó nghĩ: “Phong bói đâu ra em gái”, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh “Vậy à, em là con nhà chú hay nhà cậu”.

“Dạ, em kết nghĩa ạ”. An vẫn ngọt nhạt.

“Ừ, thế anh Phong đâu hỏi em, cho chị gặp một chút”.

“Dạ, anh ấy đang tắm ạ”. An phải bặm môi nén cười một cách khổ sở mà vẫn cố rướn giọng “Anh ơi, quần của anh ở đâu”.

Bên kia lại im lặng.

An không nhận được nữa, cười sằng sặc. “Linh hâm hấp, tao đây này”.

Linh bên kia ngẩn ra một lúc mới quát: “An kia, về từ bao giờ, tao tưởng mày hôm nay mới về mà”.

“Dạ, em nhớ anh Phong nên về sớm”. An tiếp tục trêu. “Không ngờ anh ấy lại bảo có hẹn với chị, làm em tủi thân quá, hichic”.

Linh cười: “Mày biết rồi à”.

An toét miệng cười: “Tất nhiên, mừng cho anh chị”, chợt nhìn thấy Phong đang đứng ngạc nhiên ở cửa phòng PCR, An giơ tay lên chào, miệng nói: “Này gặp Phong của mày này”.

Phong đỡ lấy điện thoại, tranh thủ hỏi An: “Về lúc nào thế, bất ngờ quá”. An chỉ mỉm cười nói: “Hôm qua, nghe đi, nàng chờ”.

“Ừ được, mình xong rồi, đến ngay đây”. Phong nói xong, tắt máy, quay ra nhìn An, vui vẻ nói: “Chúc mừng An An đã về”.

“An An”. Phong vẫn luôn gọi cô như vậy, cách gọi rất thân mật, ấm áp. Nhưng ánh mắt nhìn cô đã tự nhiên như hồi đầu.

An trong bụng nở đầy hoa, lại giả vờ nghiêm túc: “Tớ mới đi mới có mấy tháng đã lên lút yêu đương rồi, không chịu học hành gì cả”.

Phong nhăn nhó vẻ thiếu não: “Tớ bị lừa”.

An cười phá lên: “Thật á”.

Linh hiền lành thì không thể lừa được Phong rồi, chắc chắn là có sự can thiệp gián tiếp của chị Chi. Cô nàng này tư tưởng biến thái, đánh nhanh thắng gọn, không biết đã áp dụng chiến thuật gì, tò mò quá.

Phong chờ An cười xong mới nói: “Cậu về hôm qua à?. Đi có ba tháng nhìn đã khác quá”.

“Xinh hay xấu?”. An nghiêm mặt hỏi.

Phong đưa tay sờ mũi, thật thà trả lời: “Cả hai”.

An trợn mắt: “Muốn ăn đòn à?”, tay giờ nắm đấm về phía Phong.

Phong nhanh nhẹn bắt lấy, cười khi khi: “Gãy đi, xinh hơn”.

An cũng cười một cách thoải mái, giống như lần đầu họ làm quen ở phòng thí nghiệm này. Mọi vướng mắc đã tan biến. An thấy lòng thật nhẹ nhõm. Với Phong, cô chỉ là một cơn say nắng.

“Mọi người đi đâu hết rồi, sao chỉ có mình cậu ở đây”. An hỏi.

“Thầy đi hội thảo, các anh chị đi theo học tập, chị Hoài lên Viện, tớ lên làm giúp anh Hòa mẫu”. Phong nói, tay đang treo áo blue lên giá.

“Tiếc nhỉ, tưởng lên được gặp mọi người, cười nói một trận cho thỏa nhớ mong, lại gặp đúng người bạn rộn hện hò”. An làm bộ mặt ỉu xiu.

Phong tủm tỉm: “Bạn cậu ở trên D8 hết đấy, có lên cùng không?”.

Mắt An sáng rỡ: “Cậu cũng lên đấy à, thế đi thôi”.

“Ừ, tớ lên giúp Linh chỉnh sửa đồ án”.

Hai người nhanh nhẹn rời phòng.

Nhoáng một cái đã đến cổng Trần Đại Nghĩa. Tốc độ di chuyển của An thật đáng nể. Phong đi theo thở phà. Hình như, đi nhanh cũng là một cái tật của dân Bách Khoa.

“ 5 năm học Bách Khoa, cái chất Bách Khoa ngấm vào người thì ai cũng như ai...”

Đúng vậy.

Chỉ ít thì với một cá nhân xuất thân từ dân Văn như An, phần nữ tính giảm bớt, phần cá tính thêm vào; tâm hồng bay bổng giảm một chút, tư duy logic tăng một chút; sự ngô nghê biến đi, sự biến thái xuất hiện.

An phải đi từ cổng Trần Đại Nghĩa đến giảng đường D8 gần cổng Parabol. Cả một chặng đường dài, D1, D3-5, D9, D8, xếp theo thứ tự lần lượt là giảng đường cô đã học trong năm năm.

Nhớ những ngày đầu mới bước chân vào đại học, leo lên tầng năm D1 vừa thở không ra hơi, vừa bị ngỡ ngàng bởi từ đây nhìn xuống, Bách Khoa hết như một khu phố, một khu phố tuyệt đẹp. Càng học lâu, càng phát hiện bên trong cái vỏ ngoài khô cứng của một trường kĩ thuật, là những góc rất thơ mộng. Mùa xuân có hoa xưa, mùa hạ có hoa lau, bằng lăng, phượng vĩ, điệp vàng, thu sang có xà cừ thả sắc vàng trong gió, đông đến bên những hàng cây trơ trụi, lá khô rơi xào xạc lại mang một vẻ hiu hắt yên bình.

Những phép tính, những học thuyết của đại số, giải tích, vật lý, hóa học, hình họa... của hai năm đại cương dài đằng đẳng không làm An nhụt chí, một phần là do cô sớm đã cảm nhận được cái hồn của Bách Khoa.

Có lẽ sinh viên năm đầu thích khám phá những điều mới mẻ. Còn sinh viên năm cuối như An thường hoài niệm về trường lớp nhiều hơn.

Tiền sảnh của khu D8 hơi tối, do ở đây xây theo hệ thống kín. Phong bảo Linh đang chờ ở tầng hai. An thì đi về phòng đầu tiên tầng một, cô đoán bọn Chi đang ở đây. Đây là phòng dành riêng để dạy mấy môn vẽ nên bàn ghế rất đặc thù. Điều thú vị là phòng này thi thoảng mới được sử dụng để dạy học. Mỗi lần học nhóm, cả bọn lại vào phòng này. Vũ và Thuấn làm thiết kế, nên sẽ phải sử dụng bàn để vẽ.

Nhìn qua cửa sổ, An thấy ba đứa bạn đều ngồi đó. Vũ đang ngồi trong góc cùng, cả người cong như con tôm luộc, chắc đang vẽ đến chi tiết khó, thấy hấn mắt nhú lại, tay tỉ mỉ tô tô kẻ kẻ.

Thuấn và Chi đang ngồi ở dãy bàn giữa. Chi một đầu bàn, Thuấn một đầu bàn, chắc Chi làm xong đồ án lên đây giúp Thuấn.

Vũ và Chi là hai chuyên gia hình họa của cả lớp. Thuấn thì sử dụng Autocad tốt hơn vẽ tay.

CÒN NỮA

18. Chương 18

An lặng lẽ đi vào phòng. Trong phòng cũng có một nhóm sinh viên khác. Mấy đứa bạn, đứa thì cúi thấp đầu, đứa thì quay lưng lại, nên không biết An đến.

An sợ làm bọn nó xúc động mà gạch mấy nét hồng bản vẽ nên lên ghế giáo viên ngồi, chống tay lên bàn, nhìn lũ bạn, rồi quay mặt ra sân trường, thầm tiếc nuối thời gian tươi đẹp này đang chậm chậm trôi qua.

Ngoài kia, bằng lăng đã khoác trên mình chiếc áo mới. Gió thổi làm bay bay những tà áo thướt tha của các nàng liễu bên hồ, mặt hồ khẽ lay động, đắm mình trong ánh nắng vàng rực rỡ. Nơi này, sau cả ngày ôn thi căng thẳng, nhóm bạn của cô sẽ tụ tập tán gẫu. Dưới gốc đa kia, cô và Lan thường ngồi tâm sự. Xa hơn nữa, là con đường phượng vĩ, Minh đã từng hét ầm lên, nhặt từng chiếc lá phượng vương trên đầu cô. Thời sinh viên mang đến cho cô bao kỉ niệm, buồn ít, vui nhiều. Có những góc sân trường mà chỉ cần đi qua cũng thấy vẫn vương, xao xuyến, có những người bạn chỉ cần nhắc đến tên cũng đã đủ ấm lòng.

“Chi tiết này không hợp lý”, Chi chỉ vào bản vẽ nói.

Thuấn ngẩng đầu lên: “Không hợp lý chỗ nào”.

Vũ béo cũng chạy lại, ngó bên nọ ngó bên kia: “Giữa các mặt chiếu chưa có sự tương thích”.

An nhìn ba cái đầu đang chụm vào nhau, mỉm cười ầm ập. Mỗi lần học nhóm, cả bọn thường quây vòng tròn quanh cái bàn thảo luận như vậy. Đứa biết nhiều giúp đứa biết ít, tranh luận một hồi thì những thứ không hiểu sẽ vỡ ra.

Bọn Vũ cuối cùng cũng nhận ra sự hiện diện của An. Chi nhìn thấy An đang chống cằm ngồi trên bàn giáo viên thì sững sờ trong giây lát, sau đó cầm cục tẩy ném về phía An: “Con ranh kia, về lúc nào, đến lúc nào”.

An sợ hãi ôm đầu tránh cục tẩy đang lao vun vút đến. Sóng gió qua mới ngẩng đầu lên, đứng dậy đập bàn quát: “Mày đón tiếp tao thế hả?”.

Vừa dứt lời thì Chi chạy vèo đến, véo má, véo tay, xoa xoa mặt, mức độ đón tiếp vô cùng nhiệt tình, ngoài sức tưởng tượng.

Vũ và Thuấn cũng đã đi lên.

Vũ gãi gãi cằm, nhếch mép nói: “Nhìn đã ra một chút con gái”.

Thuấn tiếp lời: “Vẫn chưa đủ hấp dẫn tao”.

Chi và An mắt quắc như dao: “Tầm nhìn vẫn thiếu cận”.

Nói xong, cả bọn nhìn nhau cười. Mấy sinh viên trong phòng nhìn cảnh tượng đó thì cảm động. Có lẽ không ít người cũng mong mình có được một tình bạn đẹp như thế.

Chi đuổi bọn Vũ xuống bàn vẽ, kéo một cái ghế lên bàn giáo viên rồi ngồi xuống cạnh An rủ rủ.

Khi nhắc đến Linh, Chi ghé tai An cười khoái trá: “Mày thấy tao giỏi không?”.

An gật gật, lại giả bộ nghiêm mặt: “Mới đó mà đã tính “ra học riêng” với nhau, quên bég bọn mình”. Rồi kéo tay Chi tò mò hỏi: “Mày làm cách nào thế?”.

“Haha”. Chi cười. “Tao và anh Hòa thường xuyên nhắc đến mày trước mặt Phong và Linh, lại còn tô vẽ chuyện mày với một anh chàng nào đó”. Chi nói giảm nói tránh, không nhắc đến Quân.

An lườm Chi một cái: “Thanh danh của tao đã bị mày bôi nhọ”.

Chi làm như không để ý, hào hứng nói tiếp: “Tô vẽ xong, bọn tao bỏ đi, để Phong và Linh ở lại”.

Đến đây thì An đã hình dung ra vấn đề. Có điều, Chi nói “bọn tao”, chứng tỏ cấp độ tình cảm với anh Hòa cũng đã tăng vọt.

“Mày biết Linh rất giỏi an ủi người khác, lại có tình cảm với Phong, mà Phong đang buồn, mưa dầm thấm lâu, chàng sẽ cảm động”.

Cái này thì phải công nhận chị Chi cũng rất tâm lý.

“Bọn tao cũng hay rủ Linh và Phong đi chơi cùng, la cà về cho thật muộn. Mày biết Linh đi xe bus, tắt yếu Phong phải đèo Linh về. Đi đêm đi hôm lắm để phát sinh tình cảm”. Chi nói đến đây ngừng lại ôm bụng cười.

An cúi đầu nghĩ: “Anh Hòa cũng dùng cách này của mày sao, hiểu rõ thế”, lại thẳng lưng ngồi nghe Chi kể tiếp.

“Một hôm lúc về thì trời đổ mưa, không biết hai anh chị ấy có bị sét đánh giữa đường không mà hôm sau lên phòng thí nghiệm ánh mắt nhìn nhau cứ như chớp giật. Buổi chiều cả phòng về hết, thấy hai đứa vẫn còn trong phòng PCR, tao liền giả quên khóa luôn cửa chính, sau đó mặc kệ bọn nó nheo nhéo gọi, 8h mới giả nhớ cầm chìa khóa phòng chạy lên. Haha, cuối cùng cả hai fall in love”.

An cười sấp rách cả miệng, ho sặc sụa. Chỉ có Chi mới dám làm như thế. Ngoài thầy và chị Hoài thì cả phòng có một chiếc chìa khóa. Hai người kia chắc chắn không dám nhờ thầy và chị Hoài lặn lội đường xa lên mở cửa, phải chôn chân chờ nàng Chi, không có việc gì đành ngồi tâm sự, tình cảm do đó thăng hoa lên một bước tiến mới. Phong nói: “Tớ bị lừa” cũng có ý đúng.

An chấp hai tay, bái phục Chi sát đất. Chi vênh mặt cười đắc thắng rồi nhìn An bằng một vẻ âm hiểm: “Sắp tới lại có kẻ cần phải ra tay giúp đỡ”.

An vẫn đang mãi cười nên cũng chẳng để tâm ý vị sâu xa trong câu nói của Chi. Cô nhìn Chi đe dọa: “Sau này Phong Linh mà xảy ra chiến tranh, chúng nó đến đốt nhà mày”.

Chi xùy một tiếng: “Mày làm Linh thích Phong, tao làm Phong thích Linh, công của mày cũng to lắm đấy”.

Đúng vậy. Khởi mào ra chuyện này, chính là An. Thôi thì, sau này có bị đốt nhà, vẫn có Chi lang bạt cùng.

Hai cô bạn nhìn nhau, khúc khích cười.

Cả ngày ở trường với bọn Chi, hơn 4h chiều An mới ra về. Ba tháng đi xa, rất nhớ gia đình, bạn bè, trường lớp, nhớ Hà Nội, nhớ những con phố thường đi qua, An lên một chiếc xe bus, dự định đi thăm thú một chuyến.

.....

Khi An xuống xe bus thì cũng gần 5h chiều. Mặt trời đã hơi ngả về phía tây. Hơi nóng hầm hập bốc lên từ mặt đường nhựa. Thời tiết quả là ngày càng khắc nghiệt.

An lấy khăn lau mồ hôi, mặt không một chút khó chịu, đi về hướng ngược lại. Cô vừa nhìn thấy một nơi rất thú vị. Showroom “Sắc hoa Việt”. Tập đoàn Vnflowers.

Đây là tập đoàn hoa lớn nhất Đông Nam Á, có trụ sở tại Đà Lạt. Có lẽ họ mới đặt showroom này tại Hà Nội.

Đi đến một tòa nhà ba tầng hiện đại, An gần như là nín thở bước vào. Mỉm cười chào nhân viên lễ tân, cô hồi hộp đi sâu bên trong.

Hoa giả, hoa thật, tranh hoa, các đồ vật bằng hoa. Khắp không gian ngập tràn sắc hoa, ước tính cũng phải hơn 60 loài.

Ngỡ ngàng. Thích thú. Cuối cùng, không tìm được, An thốt lên: “Thật tuyệt vời, giống như đang lạc vào thế giới của hoa vậy”.

Những loài hoa được đan xen, tô điểm, tôn vinh nhau và dường như đang thì thầm kể những câu chuyện theo ngôn ngữ rất riêng của chúng. Không phải là trang trí cho thật rực rỡ như ở những cửa hàng hoa thông thường, cũng không hẳn là vẻ tự nhiên hoang dại của một bông hoa trong vườn, mà là một cái gì đó kết hợp giữa hai yếu tố này.

An vui sướng khi nhận ra, loài hoa mà mình yêu thích nhất, được lấy làm cảm hứng chủ đạo. “Hoa hồng vàng, loài hoa tượng trưng cho sự phản bội, chia rẽ, cho sự day dứt khôn nguôi”. Đã từng có người nói với cô như vậy.

Nhưng rõ ràng, khi bước chân vào đây, cô hoàn toàn cảm nhận những ý nghĩa khác hẳn mà loài hoa ấy mang lại. Sắc vàng rực rỡ ấy, khi đặt trong không gian của những bản nhạc vui tươi mang đến một niềm hân hoan trong tâm hồn.

Hoa hồng vàng - loài hoa của những ước mơ tốt đẹp nhất, cho lời chúc mừng và lời xin lỗi hoặc bày tỏ thiện cảm.

Hoa hồng vàng trong các bó hoa, được bổ sung như một yếu tố của hạnh phúc.

Sắc vàng mạnh mẽ ấy còn biểu trưng ột tình yêu kiêu sa, rực rỡ nữa.

Cảm giác lâng lâng, An đi từ tầng một, qua tầng hai rồi dừng chân ở tầng ba của showroom.

Nếu tầng một được biến thành nơi trưng bày và bán các loại hoa tươi, thì tầng hai là một không gian trang nhã với các sản phẩm vô cùng độc đáo từ hoa, và tầng ba với khu vườn có tên Paradise thực sự là một thiên đường đầy sức mê hoặc với bất kì ai đặt chân lên đó.

An gọi một ly nước cam, đi về phía lô ở giữa phòng, nơi được trang trí bằng giàn hoa tigôn nhựa, chọn một cái bàn và ngồi xuống.

Trên bàn đặt một lọ hoa tươi được cắm theo phong cách Ikebana của Nhật. Trong thời gian ba tháng ở Nhật, An bắt đầu quan tâm đến loại hình nghệ thuật này.

Người châu Âu thường chú ý đến màu sắc, số lượng của vật liệu, trong khi người Nhật chú ý đến đường nét, bố cục, sự hài hòa giữa vẻ đẹp nằm trong hình thể của lá và hoa, và trong sự tăng trưởng của hoa lá nơi thiên nhiên.

“Thế giới của các loài hoa”, “Ngôn ngữ của các loài hoa”.

Có một thứ ánh sáng màu nhiệm đang bùng lên trong An. Có một con đường mà An đã bắt đầu tìm thấy.

“Hãy suy nghĩ thật kĩ những gì tôi nói với em”. Câu nói của giáo sư Honoka lại văng vẳng trong đầu.

“An cũng đến đây à?”.

Một âm thanh trầm ấm quen thuộc cắt ngang dòng suy nghĩ của An. Cô ngẩng đầu lên. Sững sốt. Người đang đứng trước mặt cô, nụ cười rạng rỡ trên môi, là Minh.

Sau vài giây ngạc nhiên, trong mắt An hiện lên nét cười.

“Minh cũng đến đây à?”. An hỏi, giống như cách Minh vừa hỏi cô.

Minh mỉm cười: “Tớ làm PR ở đây”, rồi kéo một chiếc ghế ngồi đối diện An.

“PR, làm partime hả?”. An hỏi, mắt không rời từ lúc Minh cầm ghế cho đến khi ngồi xuống.

Minh gật đầu. “An vừa đi Nhật về phải không?”.

“Ừ, qua đó làm đồ án”.

“Sắp bảo vệ rồi nhỉ?”. Minh cười.

Vẫn là nụ cười ấy, nụ cười mà cô luôn nói với Minh, theo cách viết của Dale Carnegie : “Cậu có nụ cười soi chiếu đến những góc khuất của tâm hồn và làm bừng sáng cả những nơi tăm tối nhất”.

Minh không đẹp trai, nụ cười cùng đôi mắt lạnh lợi là điểm thu hút nhất trên gương mặt của cậu.

“Cậu biết không, khi đến đây làm việc, tớ đã nghĩ sẽ có lúc gặp cậu như thế này”. Minh nói, kèm theo một nụ cười.

“Thật sao, cậu rất có khả năng tiên tri đấy”.

“Nơi nào có hoa, nơi đấy Hà An sẽ đến, cậu luôn nói như vậy?”. Minh đặt một tay lên bàn, một tay lên mép ghế, theo cái cách mà An bảo: “Rất có phong thái của giám đốc”.

“Cậu vẫn nhớ à?”.

Minh làm bộ từ tốn gật đầu.

“Nhớ chứ. Chân ướt chân ráo lên Hà Nội, cậu đã bắt tớ đèo lên vườn hoa Nhật Tân. Trời hè nắng chang chang, tớ cũng phải đạp xe đưa cậu lên hồ Tây ngắm sen nở. Chưa kể, mùa đông mưa rét, cậu nổi hứng đến Tây Tựu, kết quả là tớ bị ốm một tuần”. Minh nói bằng giọng đều đều châm chọc.

An bật cười: “A, hóa ra là cậu thù dai”. Minh cũng cười.

Những kỉ niệm ấy giống như một dòng nước ngọt ngào chảy qua tim. Chỉ có Minh mới luôn ân cần với cô như vậy.

Hình như, đã hơn một năm nay họ chưa gặp nhau. Chỉ thi thoảng nhắn tin hỏi han hay xem thông tin về nhau trên Facebook. Khi đó, có những thứ cảm xúc không tên, có những mối bận tâm của cuộc sống làm họ cách trở. Còn lúc này đây, khi đối diện với nhau, mới thấy tình bạn của họ không dễ dàng mà thay đổi.

Một người luôn ân hận vì sự vô tâm của mình. Một người luôn tiếc nuối vì đã lỡ nói ra tình cảm mà mình muốn chôn chặt trong lòng. Thà cứ âm thầm ở bên cô ấy, làm một người bạn tốt của cô ấy. Biết rằng cô ấy chỉ coi mình là bạn, biết rằng mình không phải là một nửa dành cho cô ấy, nhưng không thể không nói ra. Và khi nói ra rồi, lại sợ cô ấy phải suy nghĩ nên mới buột miệng: “Tình cảm của tớ dành cho cậu giờ không còn được như trước nữa” để cô ấy yên tâm. Không ngờ câu nói ấy lại càng làm hai người xa cách.

Cả hai đều tiếc nuối về một tình bạn đẹp, nhưng không có ai dũng cảm để hàn gắn nó, vì sợ hành động của mình có thể làm tổn thương người kia nên chỉ âm thầm theo dõi tin tức của nhau.

Có thể, thời gian đã làm những khúc mắc ngày xưa trở nên nhạt nhòa. Có thể hoàn cảnh xô đẩy đã bù lấp trong trái tim họ một hình bóng khác?.

An cười: “Cậu và cô bé Tú Anh ấy sao rồi?”.

“Vẫn đang trong giai đoạn tìm hiểu”.

“Ồ, tìm hiểu cũng hơi kĩ đấy”. Chắc cũng phải gần 2 năm rồi.

Minh chỉ hơi gật đầu. Có lẽ An không bao giờ biết được điều này và cô ấy cũng không nên biết. Minh không dám phủ nhận rằng ban đầu mình bị xao động phần nhiều vì Tú Anh giống An. Họ vốn dĩ thuộc hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Một thế giới nội tâm trầm lắng và một thế giới hướng ngoại sôi nổi. Chỉ có điều, họ có chung một tình yêu, tình yêu sâu sắc dành cho các loài hoa. Và thậm chí, chung một loài hoa yêu thích, hoa hồng vàng.

Không có quá nhiều cử chỉ thân mật, cũng chưa bao giờ mở lời nói ba tiếng: “Anh thích em”, Tú Anh vẫn luôn ở bên cạnh. Minh không muốn làm tổn thương tình cảm của cô khi bản thân còn nặng lòng với một người con gái khác. Thực sự trong thâm tâm, vẫn luôn muốn cô ấy được hạnh phúc, muốn trái tim khi bình lặng trở lại sẽ bù đắp cho cô ấy.

“Còn cậu và anh chàng ấy thế nào?”. Giờ đến lượt Minh hỏi.

“Anh chàng nào?”. An ở người ra.

“Trên face của cậu ấy, tớ thấy hay có ảnh một anh chàng tên Quân mà”.

An cười một cách khở sở, đây là kết quả tag ảnh vô tội vạ của Kim Anh.

“Đó là hàng xóm nhà tớ thôi, không phải anh chàng đặc biệt nào đâu”.

Minh có vẻ không tin.

“Này, đừng nhìn tớ như thế chứ, tớ nói thật mà”. An nhăn mũi, mím môi làm Minh cười: “Vẫn con nít như trước”.

“Giờ tớ dám đánh cả cậu rồi đấy”. An trợn mắt đe dọa.

“Vẫn hỏ báo như trước”.

An giả tiếng mèo kêu: “Người ta dịu dàng mà”.

“Mặt đã dày hơn trước”.

An lườm Minh một cách thân mật: “Nói vẫn nhiều như trước”.

Minh phì cười. An cũng cười ảm áp. Có những khúc mắc không ngờ lại rất dễ dàng được giải quyết.

Gần 6h, An đứng dậy ra về. Minh còn phải làm công việc của mình, cô không nên nấn ná ở lâu.

Minh tiễn An ra đến cửa. Sực nhớ ra điều gì, Minh nói: “Này, chờ tớ chút”, rồi chạy vào trong showroom.

Năm phút sau thì Minh chạy ra, trên tay ôm một bó hồng vàng.

“Tặng cậu”.

“Ặc, cậu làm tớ bất ngờ quá”. An đỡ lấy bó hoa, nhìn Minh, xúc động.

“Màu vàng gần với màu nắng nên nó tượng trưng cho sự khởi đầu mới”. Minh nói một cách chân thành, tay phải chìa ra: “Chúng ta... bắt đầu lại...vẫn là bạn tốt nhé”.

An mỉm cười, gơ tay ra: “Ừ, mãi mãi là bạn tốt”.

Hoàng hôn đang nhuộm đỏ cả một vùng trời. Ánh tà dương phản chiếu trên những ô cửa kính, xuyên qua những chùm cây, tỏa rạng trên những cánh hoa hồng vàng.

Có người còn nói.

Hoa hồng vàng, là loài hoa của tình bạn trong sáng.

“Tớ về nhé”. An nói rồi xoay người đi.

Minh nhìn theo bóng An với ánh mắt lưu luyến.

Như cảm nhận được, An quay lại, phì cười: “Còn chưa vào à?”.

Minh mỉm cười, giơ tay tạm biệt rồi đi vào.

Cảnh tượng ấy giữa hai người bạn thân lâu ngày gặp lại là bình thường, còn trong mắt một người nào đó là bất thường.

Khi An đi về bến xe bus thì nhận ra ở bãi đỗ xe trước cửa showroom, có một người đang khoanh tay, nửa ngồi nửa đứng trên yên xe máy. Cô chạy lại, không để ý ánh mắt gườm gườm của người đó nhìn mình.

“Anh Quân, anh cũng ở đây ư”. Có lẽ đi cùng bạn gái chẳng. Trong đầu An lướt qua một ý nghĩ khó chịu.

“Hoa đẹp nhỉ?”. Quân hơi nhếch mép, ánh mắt như muốn đốt cháy bó hoa trên tay An.

19. Chương 19

“Hihi, vâng. Của bạn em tặng ạ”.

“Thật sao?. Có vẻ anh không thấy vậy”.

“Anh thấy gì?”. An hơi nhướn mày.

“Ánh mắt cậu ấy nhìn em không giống ánh mắt của một người bạn”. Giọng Quân có phần bốn cột.

“Anh Quân”. An gắt lên.

“Không phải ư?”

“Anh đang xâm phạm đời tư của em. Anh đâu phải anh trai em”. An gay gắt.

Quân cũng nhướn mày, nói nhát gừng: “Phải, anh chỉ là hàng xóm của em thôi”. Quân nhấn mạnh từ “hàng xóm”.

An thấy tức nghẹn cổ. Hôm qua và hôm nay anh đều khó hiểu. “Anh không thấy mình vô lý sao, từ hôm qua tới giờ toàn gắt gỏng với em. Anh giận nhau với bạn gái thì cũng đừng trút giận lên em”.

Nghe đến từ “bạn gái”, Quân lại càng sa sầm mặt: “Anh đâu có quyền trút giận lên em”.

“Thần kinh, dở hơi”. An tức mình đi nhanh về bến xe bus. Quân cũng không nói gì, lấy xe rồi rời đi. Hôm nay anh định vào showroom này mua hoa tặng An, không ngờ lại được chứng kiến một cảnh tượng mùi mẫn như vậy. Lại còn nói chỉ là bạn ư?.

Từ hôm đó, hai người như nước với lửa. Kim Anh và Dũng đều lắc đầu không hiểu, ông anh bà chị mình đang nói cười ríu rít là thế mà cứ hễ nhìn thấy bóng người kia là mặt lạnh tanh.

Quân ngồi chờ trong phòng làm việc. Anh và An đã không nói chuyện với nhau hai ngày rồi. Cô vừa về nước và đang chuẩn bị bảo vệ tốt nghiệp, anh rất muốn ở bên cạnh cô lúc này nhưng cứ thấy anh là cô lẩn đi chỗ khác. Anh biết mình có lỗi, rất muốn xin lỗi cô. Dù sao, từ trước đến nay, anh vẫn chỉ là anh hàng xóm của cô.

Quân di di chuột vào mục ảnh cá nhân, trong đó có một folder ảnh của An mà anh đã chụp hôm cả hai nhà đi Tam Đảo. Hình cô chụp rất gần, cô hơi quay đầu lại, mái tóc tung bay trong gió, nụ cười trong sáng vô ngần. Quân nhìn chằm chằm bức ảnh, anh nhíu mày trầm tư: “Em cứ hồn nhiên, vô tư như vậy thật khiến người ta phát điên”.

“Anh Quân, đây không phải là em gái anh đúng không?”.

Yến đã đứng sau lưng anh tự lúc nào, mặt cô đang xạm sạm, khóe môi run run. Cô đã linh cảm rằng cô gái mà hôm gặp ở nhà hàng không phải em gái Quân, hôm nay nhìn anh thờ đẫn ngăm hình cô ấy, Yến lại càng chắc chắn.

Quân tắt bức ảnh đi rồi hơi quay đầu lại. Anh không trả lời mà nhìn vào tài liệu cô đang cầm trên tay hỏi: “Có việc gì hả em?”.

Yến không trả lời, cô để giấy tờ xuống bàn, nhìn Quân không chớp mắt, giọng cô có vẻ hơi méo đi: “Đây là lý do mà hết lần này đến lần khác anh từ chối em hả?”.

“Không liên quan gì đến cô ấy”.

“Em không tin. Em không tin”.

“Tùy em thôi”. Quân đáp gọn lỏn.

“Nhất định em sẽ không để thua con bé đó”.

Nói rồi, cô chạy nhanh ra khỏi phòng. Quân đau khổ lắc đầu. Yến là cháu gái của chủ tịch tập đoàn, ngay từ ngày mới vào làm ở công ty, cô đã bám lấy anh. Tính cô có phần hơi tiểu thư muốn gì phải được nấy, nóng nảy song thẳng thắn, tốt bụng nên anh luôn coi cô như em gái. Không ít lần cô đã bày tỏ tình cảm với Quân, anh đều khéo léo từ chối.

“Tao không thể tin nổi, anh ấy lại thích con bé đó”. Yến đang ngồi trong quán cà phê với cô bạn, rằng cô nghiêng vào nhau ken két. “Nó có gì hơn tao đâu. Tao không tin nó có thể cướp mất anh ấy”.

“Mày có đa nghi quá không?”. Cô bạn ôn tồn nói.

“Tao chắc chắn, con bé đó là cái thá gì mà khiến anh ấy đau khổ vì nó như vậy. Nếu mày thấy ánh mắt anh ấy nhìn anh nó khi đó, mày sẽ hiểu”.

Đúng lúc đó, An và Phong bước vào quán. Sáng nay, nhìn cái bản mặt không vui của An, Phong biết cô đang có chuyện bực mình. Với cậu, cô rất ít khi giấu giếm cảm xúc. Phong liền đưa cô đến đây.

“Quán cà phê này rất yên tĩnh, cậu sẽ cảm thấy thích ngay”. Phong nói và quàng tay vỗ vỗ vai An khi họ bước vào cửa.

Yến nhận ra An ngay lập tức, nhìn thấy vậy núi lửa trong cô lại phun trào dữ dội.

“Mày nhìn thấy chưa, nó có bồ rồi mà còn làm khổ anh Quân”. Nói dứt lời cô đứng dậy.

“Mày, định làm gì?”. Cô bạn kéo tay Yến.

“Bỏ ra, tao phải nói rõ ràng với con bé đó”.

An ngạc nhiên khi thấy Yến hùng hổ đi về phía cô, dáng điệu không có thiện chí chút nào. Cô tròn mắt:

“Ồ, chị Yến...”

“Ai chị em với cô”. Yến nóng nảy.

An ngây người ra, Phong đứng trước mặt Yến: “Xin lỗi chị...”

Yến đẩy Phong ra: “Không phải việc của cậu, cậu đi ra chỗ khác cho tôi”.

Bao nhiêu ánh mắt trong quán đổ dồn về phía họ: “Sắp có kịch hay rồi”.

An nhú mày. Yến chỉ tay trước mặt cô, quát mắng: “Tôi cảnh cáo cô, nếu cô còn bám anh Quân, tôi sẽ không tha cho cô. Cô đã có bạn trai rồi, đừng làm khổ anh ấy nữa”.

Phong nhìn An, An sưng sờ: “Chị nói gì? Em không hiểu”.

“Còn giả nai ư. Vì mày mà Quân từ chối tao, tao hận mày”.

“Bốp”, mặt An hứng trọn cái tát như trời giáng.

Vừa hay lúc đó, Đạt cùng bạn cũng bước vào. Anh biết cả An lẫn Yến, chưa hiểu đầu đuôi tai nheo gì nhưng thấy Yến tát An rất mạnh, anh vội chạy lại can ngăn.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, có chuyện gì thế?”.

Phong đã đỡ lấy An. Cậu thấy mắt cô tóe lửa, cô gạt Phong ra, trong lòng vốn đang rất ảm ức Quân, cô đứng trước mặt Yến: “Tôi chẳng liên quan gì đến anh ta cả, chị không có bản lĩnh lại đổ thừa cho người khác. Người như anh ta có biểu tôi cũng chẳng thiết”.

Yến nổi điên: “Mày nói cái gì”.

Trong quán lao xao, chủ quán đang chạy lại phía họ.

Đạt giữ chặt Yến lại, nói với Phong: “Để anh giữ cô này, em mau đưa An ra đi”.

Phong gật đầu, kéo nhanh An ra khỏi quán. Ra đến cửa vẫn nghe thấy tiếng Yến tru tréo: “Anh buông tôi ra, tôi phải cho con bé đó bài học”.

An tức phát điên: “ Anh ta là cái quái gì. Dám nổi điên lên với mình giờ lại đến mấy cô nàng dở hơi này nữa”. Từ nhỏ đến lớn, cô sống ôn hòa, chưa gây sự với ai và cũng chẳng ai dám động đến cô. Thế mà hôm nay giữa bao nhiêu người lại bị đánh ghen vì một lý do trời ơi đất hỡi. An vừa tức, vừa xấu hổ, vừa ảm ức, cô cứ để Phong kéo đi.

“Cậu không sao chứ”.

Phong dừng lại hỏi, xót xa khi thấy một bên má trái của cô sưng vù lên. Cậu đưa tay lên định xoa xoa chỗ đau cho cô nhưng An nhẹ nhàng đưa tay cậu ra, mắt cô rất đỏ.

“Phong, cậu về đi, tớ không sao”.

“Tớ không để cậu ở một mình được”. Phong lắc lắc vai An.

“Cảm ơn cậu, nhưng... tớ muốn ở một mình”.

An cố nói bằng giọng bình tĩnh nhất. Cô chạy nhanh đến bến xe bus, Phong đứng lặng một chỗ. Trong cái nắng chói chang của mùa hè, bóng dáng cô đổ một vệt dài buồn bã trên đường.

.....

Quân buong thông điện thoại xuống, Đạt vừa gọi điện cho anh. Không nghĩ ngợi, anh đứng bật dậy lao ra cửa. Anh phải đi tìm An.

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”.Quân sốt ruột, anh lái xe như bay: “Giờ này em đang ở đâu”.

Quân biết chắc chắn cô không về nhà nhưng anh vẫn gọi điện cho Dũng: “Chị em chưa về”. Quân hoang mang, anh đã cho xe chạy khắp trường cô cũng không thấy.

“Những lúc buồn, em muốn đến một nơi yên tĩnh, thoáng đãng”. Một ý nghĩ hiện lên trong đầu anh. Chỗ nào có thể để em trốn? Quân cho xe chạy về công viên gần nhà.

An đang ngồi thu lu trên bãi cỏ, phía sau những lùm cây, cô hay nằm đọc sách ở đây. Đầu gục xuống, hai tay ôm đầu gối, bờ vai rung lên từng hồi. Trông đáng điệu cô như vậy, thật khiến người khác đau lòng.

Quân ngồi xuống, vuốt nhẹ nhẹ mớ tóc rời bời của cô: “Còn đau không?”

An ngược lên, mặt cô ướm đầm lệ, đôi mắt ầng ậc nước, Quân không khỏi xót xa. Cô gạt tay anh ra, nói gần: “Không đau”.

“Anh xin lỗi”. Mặt anh hiện lên sự đau đớn, trông anh thật buồn.

An nhìn thẳng vào mặt Quân, cái nhìn khiến anh thấy tê buốt cõi lòng: “Tại sao lại nhắm vào tôi, tôi chẳng liên quan gì đến anh cả. Anh đi mà giải quyết với mấy cô nàng của anh.”

An lại gục xuống khóc tức tưởi. Quân nâng cánh tay lên, lưng chừng, lại hạ xuống, cô đang coi anh như một kẻ xấu xa, tệ hại.

Quân cứ ngồi đó, lặng lẽ nhìn An khóc, trong lòng chua xót: “Anh quan tâm đến em, ai nhìn cũng nhận thấy, tại sao em không hề cảm nhận được”.

Một lúc, dường như đã chán chê, An ngẩng đầu lên, không khóc nữa, đôi mắt đỏ ngầu vô hồn. Cô đứng bật dậy. Quân vội vàng níu tay An: “An, em định đi đâu?”.

An giật tay, không quay đầu lại, bước nhanh như bị ma đuổi: “Tránh xa anh ta, càng xa càng tốt”. An hoang mang.

Quân không dám đến gần, chỉ lặng lẽ đi sau cô. Họ cứ thế, người đi trước, kẻ theo sau.

An đi nhanh về nhà, leo lên lầu, Quân đứng ở cầu thang nhìn cô mở cửa. Cửa mở, An bước vào và “Rầm”, nghe như một tiếng sét đâm toạc vào tim anh, cánh cửa đóng lại. Quân bám chặt tay vào lan can.

.....

“Thế nào rồi hả mày?” Ngay tối hôm đấy, Đạt lao đến nhà Quân.

Quân im lặng, anh chỉ lắc đầu thiếu não.

“Mày làm gì mà YẾN nổi cơn tam bành với An thế”. Đạt hỏi làm Quân chau mày.

“Đừng nhắc đến chuyện này nữa được không?”.

“Thôi được, thế mày định giải quyết thế nào đây?”. Đạt ngồi xuống, nhìn Quân.

Giải quyết thế nào?. Quân không biết nữa.

An chưa bao giờ khóc như thế này. Bị ngã đến bầm dập chân tay, cô cũng chỉ nhăn mặt; khi nhớ bạn bè, cũng chỉ có rượu mới khiến cô rơi lệ, cô chưa bao giờ to tiếng hay gất gỏng với ai.

Vậy mà lần này... Quân biết mình đã làm tổn thương cô rất nhiều.

“Cô ấy đã nhìn tao bằng một ánh mắt rất đáng sợ, ánh mắt ấy nói rằng: “Anh tránh xa tôi ra, tôi sẽ tốt hơn đấy””. Quân nói mà như đang ngồi ở đâu đó rất xa.

“Ai đang giận mà chả như thế. Mà đó đâu phải lỗi ở mày, chỉ tại YẾN ghen tuông vớ vẩn”. Đạt an ủi.

“Trong lòng An không hề có tao. Dù tao có quan tâm đến cô ấy thế nào, tất cả cũng chỉ là sự quan tâm của một anh hàng xóm”.

“Mày không nói ra làm sao người ta biết”.

“Lúc đầu, tao sợ đến gần sẽ làm An tránh xa tao nên chỉ có thể từ từ lại gần cô ấy. Sau đó cô ấy sang Nhật. Và giờ, cô ấy đang chuẩn bị bảo vệ. Tao không muốn mình làm cô ấy bận tâm nhưng tao lại khiến cô ấy bị tổn thương rồi”.

Quân lại im lặng. Đạt nhìn thẳng bạn thân đang lấy hai tay ôm trán, trầm nghĩ: “Nó luôn nghĩ đến cảm nhận của An. Lọ lem à, lẽ ra em phải biết điều này sớm hơn”. Rồi anh khẽ thở dài: “Hoàng tử ơi hoàng tử, bao nhiêu nàng công chúa xinh đẹp vây quanh, chàng lại chỉ yêu một mình lọ lem. Hối sao các cô ấy không phát điên cho được”.

Trong lúc hai anh chàng nói chuyện thì Kim Anh đứng thập thò ở cửa. Khi Đạt ra về liền bị Kim Anh túm gáy tra khảo. Đạt không giấu giếm, liền kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Kim Anh nghe xong liền phán: “Hừm, biết ngay hai ông bà này có chuyện mà. Anh Đạt, anh phải giúp em”. Đạt gật đầu.

Khi anh về rồi, Kim Anh chạy một mạch xuống tầng hai: “Mình phải đi tìm tên Dũng mới được”.

Vừa vào phòng, Kim Anh đã ngó trước ngó sau, chạy vào nhà tắm, chạy ra ban công, không thấy An đâu cả.

“Tìm cái gì thế?”.

Dũng thấy Kim Anh sục sạo chỉ thiếu nước chui xuống gầm giường, phải bỏ bản đồ họa đứng dậy hỏi.

“Chị An đi đâu rồi?”. Kim Anh thở hỗn hển hỏi lại.

“Đi từ sáng, đã thấy về đâu”.

20. Chương 20

Kim Anh lấy hai tay áp chặt má, lắc lắc đầu: “Nguy to rồi. Nguy to rồi”.

Dũng bực mình giằng tay Kim Anh xuống: “Chuyện gì liên quan đến chị An mà cứ úp mở thế hả?”.

Kim Anh thở mạnh một hơi, kể vắn tắt lại câu chuyện. Dũng nghe xong sầm mặt lại: “Bà Yến lại dám làm thế với chị tôi à, tôi phải xử bà này”.

Kim Anh nóng nảy nói: “Để sau đi, giờ phải tìm xem chị An ở đâu?”.

“Tôi đi gọi cho chị Bích”.

“Tôi đi gọi cho chị Lan và chị Chi”.

Nói xong, Dũng lao ra bàn cầm điện thoại, Kim Anh ngồi xuống giường An, sốt ruột tra danh bạ.

Vừa hay lúc đó thì An thất thểu đi về.

“Chị An”. Dũng vứt điện thoại chạy ra cửa. Kim Anh bật dậy khỏi giường.

An chỉ lướt đôi mắt trống rỗng về phía hai đứa em, chẳng nói chẳng rằng cô đi về phía ban công.

Dũng và Kim Anh chưa bao giờ thấy An xa cách như vậy, nhất thời nhìn nhau không biết làm gì.

Sau cùng, Dũng kéo Kim Anh ra khỏi phòng, khép cửa: “Để chị tôi bình tĩnh lại đã”.

Trong màn đêm tĩnh mịch, An ngồi lặng lẽ trên lan can, theo cái cách mà cô hay ngồi. Nhưng...

“Tại sao?”. An tự hỏi.

Những bông hoa luôn có thể khiến lòng cô thấy thư thái, luôn giúp cô dịu lại mỗi khi có chuyện buồn.

Vậy mà lần này không thể làm cô nguôi bớt.

Trong thế giới của cô, dường như có một cái gì đó đã xâm nhập. Dường như có một cái gì đó cũng đang vỡ vụn.

....

Hôm sau gặp Yến ở cơ quan, mặt Quân lạnh tanh. Yến biết trước sau gì Quân cũng biết chuyện nên cô làm bộ hối lỗi: “Anh Quân, em...”

Quân nhìn cô: “Em nên đến xin lỗi An”.

Nghe đến đó, Yến lại bắt đầu nổi khùng: “Em thấy mình chẳng có lỗi gì cả, cô ta đã có bạn trai, cô ta không có quyền làm tổn thương anh. Em chỉ muốn cho cô ta một bài học”.

“Em quá đáng rồi đấy”. Quân gắt lên khiến Yến sững người, chưa bao giờ anh như vậy.

“Anh nói đi, em thua kém gì cô ta nào. Cô ta cũng đâu có thèm để ý đến anh”.

Quân quay người nhìn Yến, ánh mắt lạnh như băng: “Cô ấy chẳng hơn gì em cả, nhưng cô ấy...không bao giờ làm tổn thương người khác như em”.

Yến lại sững người.

“Chị nên đến xin lỗi chị gái em”.

Yến quay phắt người lại. Cậu em trai mà cô rất quý ở công ty đang treo một khuôn mặt không lấy gì làm vui vẻ.

“An... An là chị gái của em”. Yến không dám tin vào tai mình.

“Phải, và còn là bạn thân nhất của tôi nữa”. Bích cũng đã xuất hiện.

Lỗi tai Yến lại nổ bùng bùng. Lúc nổi giận thì đúng là không coi trời cao đất dày là gì, còn lúc bình thường thì Yến cũng là người biết trái biết phải. Ánh mắt của Quân cùng thái độ của hai người này khiến cô cảm thấy: “Có lẽ mình đã sai”.

.....

Trong các mối quan hệ tình cảm, vai trò của những người xung quanh rất quan trọng. Đôi khi, người trong cuộc lại trở nên thụ động. Với những người em trai và em gái nhiệt tình như Dũng và Kim Anh, đứng trước cuộc chiến tranh lạnh của ông anh, bà chị mình, họ không thể làm ngơ.

Sau khi “phân tích” tình hình, hai cô cậu ngấm ngấm lên kế hoạch, “huy động” sự giúp đỡ của bạn bè An và Quân. Nếu chẳng may sau này, An và Quân có cơn chẳng lành, canh chẳng ngọt thì chỉ có thể trách là họ đã có những người bạn, người em “quá tốt”, “quá nhiệt tình”.

An là người đang nổi giận, thế cho nên, đối tượng nhắm đến là cô. Có lẽ, Quân chỉ là nhân vật nằm trong bước cuối cùng của kế hoạch.

Tất nhiên, phải tính đến trường hợp là không để ảnh hưởng đến lễ tốt nghiệp sắp diễn ra. Sau khi được bạn của An thẩm định rằng, bảo vệ chẳng qua chỉ là một thủ tục để An tốt nghiệp vì cô đã đủ điểm được bằng giỏi, kế hoạch mới được triển khai.

Một cô gái dù có cứng rắn đến đâu cũng không thể không xao động khi người con trai có tình ý với mình được lòng tất cả bạn bè cô. Quân nếu biết anh chẳng tốn bao nhiêu công sức mà vẫn mua chuộc được bạn bè An, chắc anh sẽ sướng phát điên.

Chiến thuật áp dụng với một cô gái nhạy cảm, đó là phải phủ sóng mọi mối quan hệ của cô ta.

An rất ngạc nhiên khi các bạn cô xúm vào an ủi, hỏi han, còn nhắc đến anh chàng tên Quân với tần suất chóng mặt. Lan, Chi, Bích - những cô nàng mê trai đẹp thì không nói làm gì. Ngay cả Vũ, Thuần, Phong cũng vô tình nhắc đến: “Anh chàng hôm ở bệnh viện, anh chàng tiền mày ở sân bay...”

“Chúng mày có im hết cả không. Sao cứ mở mồm là nhắc anh ta thế”. An bực mình đứng dậy khỏi ghế. Buổi chiều, cả nhóm vừa lên nẹp đồ án trên Viện, kéo nhau vào căng tin uống nước.

“Bình tĩnh An, nếu mày không thích bọn tao sẽ không nói nữa”. Linh vẫn là ôn hòa nhất.

“Cảm ơn bọn mày, tao về đây”. An cầm cặp ra về.

Cả bọn nhìn theo, lắc đầu. Một khi An nổi giận, cô có thể sẽ biến thành một người khác.

“Cách này không hiệu quả, đang tức mà cứ nghe nhắc đến người kia có phải càng điên không”. Chi thở dài nói.

“Mày cứ kệ nó, sau chuyện này biết đâu nó sẽ nhận ra tình cảm của mình với anh chàng kia”. Vũ béo cũng rất am hiểu tình trường. “Tao nghĩ không phải An không có cảm tình với anh Quân, chỉ vì nó còn nhút nhát, chưa tự tin vào bản thân nên mới vậy. Lan bảo Quân rất giỏi, được nhiều người theo đuổi, lại đẹp trai như vậy, có lẽ từ trong thâm tâm, An sợ phải đối diện với sự tranh chấp, nó luôn muốn một cuộc sống bình yên mà”.

Bọn Chi ngẩn ra nghe Vũ nói. Sau cùng, Thuần lên tiếng: “Vũ, mày từng theo đuổi nó à, sao hiểu rõ thế”.

“Bọn mày dở hơi hết à, trong mắt tao, An đâu phải là con gái”

“Thế thì mày chết đi”. Chi và Linh mỗi đứa ở một bên, “thân mật” nhéo tai Vũ. “Dám bôi nhọ chị em tốt của tao à”.

Vũ đau đến chảy nước mắt, vẫn cố sống cố chết nói: “Cá sấu cũng biết bảo vệ bầy đàn a...a...”.

.....

An lang thang trên đường Trần Đại Nghĩa. Cô không biết nên đi đâu bây giờ . Về nhà sẽ phải đối diện với ánh mắt trông chừng của Kim Anh và Dũng, rồi lại phải đối diện với người kia. Bạn bè thì cứ mở mồm ra là nhắc đến Quân.

Tốc độ lan truyền tin tức thật nhanh. Mới qua một ngày mà mọi người đều biết. Phong biết rồi Linh biết. Linh biết rồi thì Chi, Thuần, Vũ, Lan cũng biết. Bích thì chắc do Đạt kể lại.

Các bạn đều an ủi, nhưng sâu xa là cố nói tốt cho Quân. Đường như, “người bị hại” không phải là cô, mà là anh ta.

An chỉ muốn trốn vào một chỗ nào đó mà không phải nghe thấy mọi người nhắc đến tên Quân.

Không muốn bản thân lại yếu đuối, không muốn bản thân phải suy nghĩ, nhưng không thể ngăn được dòng nước mắt đang chảy xuống hai gò má.

Tại sao? Giờ ngay cả đến cái góc mà cô coi là yên bình nhất cũng không còn yên bình nữa. Thế giới dường như bị đảo lộn tất cả.

Giờ này chỉ có Thủy có thể an ủi được cô. Nhưng Thủy ở xa quá. Mà biết đâu Bích cũng đã thông báo cho Thủy rồi.

Nghĩ ra vẫn còn một người nữa, An gạt nước mắt, rút điện thoại ra nhắn tin: “Cậu rảnh không?. Đi uống nước với tớ”.

Một lúc lâu sau, đầu bên kia nhắn lại: “Tớ vừa thi xong, hẹn cậu ở đâu?”.

“Kí túc kinh tế nhé”.

“Ok”.

An tắt điện thoại, điều chỉnh nét mặt, không muốn để Minh nhìn thấy sự buồn bã của mình rồi đi nhanh về hướng kinh tế. Chưa đến năm phút thì Minh phóng xe đến.

“Đợi lâu chưa?”. Minh hỏi.

An cười, cố giữ sắc mặt vui vẻ nhất: “Cũng vừa đến thôi”.

“Chúng ta đi xem phim nhé”. Minh nêu ý kiến, với tay gỡ chiếc mũ ở xe đưa cho An.

“Ừ, lâu rồi tớ cũng chưa đến rạp”.

Hai người đến Vi Center ở Bà Triệu. An đứng lặng lẽ chờ Minh gửi xe. Xe lên, xe xuống, tiếng nổ máy ầm ầm, tiếng người nói ong ong bên tai, càng làm An thấy quay cuồng.

Tại sao cảm giác trống rỗng này lại dai dẳng đến vậy?.

Chặng đường từ trường kinh tế quốc dân ra đây, không tính là xa, mà cô đã thấy mệt mỏi vì cứ phải giả cười. Dù Minh nói chuyện rất hài hước cũng không làm An thấy vui. Tâm trí như đang ở một nơi nào đó rất xa. Người bạn cho cô cảm giác ấm áp nhất, cũng không thể lấy lại sự vui vẻ cho cô được.

“An”. Minh khẽ gọi.

An giật mình, hình như cô đã quên mất là đang đứng chờ Minh. Thấy Minh nhìn mình dò xét, An lại làm bộ mặt tươi cười, giọng nói phấn chấn: “Gửi xong rồi à, bọn mình lên đi”.

Đôi chân mảy của Minh nhú lại, không nói gì để An kéo vào thang máy.

Thang máy dừng lại, An và Minh bước ra, nhìn thấy ngay tấm biển đề “Restaurant”, và rất nhiều người đang ngồi bên bàn ăn uống. Lâu rồi cả hai không lên Vi , lại tưởng có thay đổi. Rẽ dọc, rẽ xuôi vẫn thấy chỉ toàn hàng ăn.

“Chết, tớ ấn nhầm tầng năm à?”. An ríu rít nói.

Minh cười: “Chưa già đã lú rồi, rạp chiếu ở tầng sáu mà”.

“Quay lại...”. Câu “quay lại thang máy” của An tắc nghẽn trong cổ họng. Bởi vừa có hai người đàn ông đi ra từ quán cà phê gần đấy, trong đó có một người mà cô không hề muốn gặp. Anh ta một tay xỏ túi quần, một tay giơ lên, hơi khum lại, hứng thú thảo luận với người bên cạnh. Thì ra, người ta vẫn có thể điềm nhiên như thế.

“Anh nghĩ sao, nếu chúng ta...”. Câu nói của Quân cũng dừng lại nửa chừng. Ở khoảng cách 10m, cô gái mà anh đang rất muốn gặp lại đi cùng với cậu con trai hôm trước đã tặng hoa cho cô. Tay phải của cô đang nín trên tay áo của cậu ta. Nụ cười trên miệng anh đông cứng lại. Hình ảnh kia cứ như cây kim đâm vào mắt, nhức nhối, tê buốt. Thì ra, cô ấy lúc nào cũng có người bên cạnh như thế.

An gần như là chỉ lướt nhìn Quân, môi nhếch lên tẻ nhạt, rồi nín chặt tay áo của Minh, lạnh lùng xoay người: “Chúng ta đi”.

Quân nghe trái tim như đang có ai đó thắt lại, chân cũng như có người vô hình giữ lấy, bàn tay trong túi quần không tự chủ mà xiết chặt.

Rất muốn ở bên cạnh cô ấy, rất muốn cô ấy trút giận lên mình, như thế có thể cô ấy sẽ thấy nhẹ nhõm hơn. Nhưng, ngay cả đến gần cô ấy, hình như anh cũng không được phép.

.....

“Cậu uống nước đi”. Minh đưa cho An một lon Coca.

“Mua được vé rồi à?”. An đang ngồi trên ghế chờ. Hôm nay giữa tuần, lại vào tầm chiều, rạp Megastar cũng ít khách.

Minh không biết là gật đầu hay không, cậu khẽ nhìn An, rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Tớ nghĩ cậu không còn tâm trí mà xem phim nữa đâu”.

Lon Coca trong tay An sáng sủa.

“Cậu...”.

“Uống đi, bình tĩnh rồi nói cho tớ biết”.

“Cậu... biết rồi sao?”. An ngập ngừng.

Minh khẽ nói: “Cậu rất hay cười, nhưng khi buồn, khi bối rối lại càng cười nhiều, nói lại càng nhanh. Dù cậu có nguy trang giỏi đến mấy, thì ánh mắt của cậu cũng đã tố cáo tất cả”.

Câu nói nhẹ nhàng của Minh giống như một cơn mưa phùn lất phất, chậm chậm gột rửa lớp hồ mà An cố giữ trên mặt mình. Khi lớp hồ ấy bong ra, không còn vẻ tươi cười, cũng không hẳn là vẻ buồn thảm, giữa đôi mắt u sầu của cô, ánh lên một tia ảm áp.

“Cậu...lúc nào cũng hiểu tớ”.

“Đúng vậy. Vì tớ...”. Minh định nói “Vì tớ luôn đứng sau dõi theo cậu” nhưng có lẽ không nên nói ra như vậy. “Vì tớ là bạn tốt của cậu mà”.

An cười, nụ cười thực tâm hiếm hoi trong ngày.

“Giờ thì nói được rồi chứ?”. Minh hớp một ngụm Coca, ánh mắt chăm chú chờ đợi An.

An day day môi, hơi gập người xuống, không biết nên bắt đầu thế nào.

Nói với Minh rằng: “Tớ có một anh hàng xóm và hôm qua, cô gái theo đuổi anh ta tìm đến tớ đánh ghen”. Liệu Minh có nghĩ giữa cô và Quân có gì mờ ám nên cô gái kia mới nổi điên lên không?.

Nói với Minh rằng: “Hiện giờ tớ đang rất tức giận mà không biết trút lên ai”. Bởi vì cô giận Yến thì ít mà giận Quân thì nhiều. Điều đó ngay cả bản thân cô cũng thấy vô lý. Người đánh cô đâu phải là Quân. Và rõ ràng, cô biết, anh ấy cũng không có tình cảm với Yến.

Nói với Minh rằng: “Trước khi cậu quay lại, tớ thực sự rất muốn có một người nào đó ngồi bên cạnh, xoa xoa đầu, động viên, an ủi”. Trớ trêu thay, người đầu tiên cô nghĩ đến, lại là người mà cô không muốn nhắc đến.

Bất lực bởi không thể sắp xếp được những thứ cảm xúc hỗn độn trong đầu, An bóp chặt lon Coca làm cho đôi tay trở nên trắng bệch.

Dãy hàng lang chờ, ánh đèn phủ lên người An những vệt sáng mờ ảo, đồng điệu với tâm trạng mơ hồ, hoang mang của cô lúc này.

Minh yên lặng nhìn An: “Cô ấy là như thế, dù bề ngoài có cứng rắn thế nào, thì trong tình cảm vẫn luôn yếu đuối”.

Nhẹ nhàng đặt một tay lên vai An, Minh nói: “Chuyện có liên quan đến anh chàng tên Quân phải không?”.

An hình như có hơi giật mình, cô ngẩng đầu lên, thoáng thốt: “Ừ”.

Minh vẫn khẽ khàng: “Nghe tớ này, tớ không biết hai người đã xảy ra chuyện gì. Nhưng nhìn thái độ của cậu thì tớ biết, tình cảm cậu dành cho anh ấy lớn hơn “tình hàng xóm” nhiều”.

Lon Coca trong tay An được nối lỏng ra, giọng cô hơi méo đi: “Tớ không...”.

Minh chỉ cười: “Tớ không thích anh ấy, cậu định nói thế ư?. Đừng dối tớ, cậu sẽ không lạnh lòng bỏ đi và giờ ngồi đau khổ như vậy, trừ khi đó là người cậu thích”.

“Đó là người cậu thích”, giống như một tảng đá rơi tõm xuống mặt nước yên bình. Một tiếng “Oanh” lớn nổ trong đầu An, cô thấy toàn thân run rẩy.

Có những thứ mơ hồ, nhưng khi được nghe từ miệng người khác, lại vụt trở nên rõ ràng.

Cô thích Quân ư?.

Hình như, đã có lúc nào đó, khi anh ôm cây đàn ghita và hát, trái tim cô đã đập lộn nhịp.

Hình như, đã có lúc, khi anh nói “Em say mê hoa đến mức tôn thờ”, cô đã thực sự xúc động.

Hình như, khi cô ngồi sau xe anh, cô lại thấy lòng mình thanh thản và ước mong thời gian trôi qua thật chậm.

“An à”. Minh thở ra một tiếng. “Có rất nhiều điều, chỉ bản thân cậu mới hiểu được. Hãy lắng nghe tiếng nói từ trái tim của cậu, một lần và sẽ không bao giờ phải hối hận”.

Cậu khẽ cười: “Người có thể làm cậu hết buồn, chính là người đã làm cậu buồn”.

Và với một thái độ quyết đoán, cậu đứng dậy, chìa bàn tay ra trước mặt An: “Nào, giờ tớ đưa cậu về”.

Cùng lúc đó, trong một quán cà phê: “Em thấy kế hoạch này thế nào?”.

“Khả thi”.

“Vậy ta cứ thế tiến hành nhé”.

“Được, để em nói với Kim Anh”.

.....

Quân trở về nhà cũng đã khuya, trên tay cầm một cái hộp. An không muốn gặp anh, cũng không muốn nhìn thấy anh, anh chỉ có thể quan tâm cô một cách âm thầm như vậy.

Cửa phòng 205 vẫn để hé.

An đã về chưa?. Hay đang ở cùng cậu con trai kia?.

Anh thực sự phát ghen với cậu ta. Người mà An tìm đến khi buồn, hẳn là rất quan trọng với cô. Còn anh, ngay cả người mà mình yêu thương nhất, cũng không bảo vệ được.

Hộp đi đến cửa phòng, Quân đã sẵn sàng tâm lý nếu An có ở trong và trừng mắt lên đuổi anh về, hoặc lạnh nhạt xem như anh không tồn tại.

Gõ cửa. Có tiếng bước chân.

“Anh Quân”. Dững xuất hiện sau khi cánh cửa mở ra.

Quân mất vài giây nhìn Dững, gật đầu thay cho lời đáp, rồi hướng ánh mắt vào trong phòng, cho đến khi nó dừng lại ở giường của An. Cô ấy đang ngủ.

“Chị ấy mới ngủ được một lát”. Dững nói khi Quân lách người qua cậu. Anh đặt chiếc hộp lên bàn, chậm chậm tiến về phía An.

Cô đang nằm nghiêng người, đầu hơi rúc vào lòng con gấu bông. Anh đưa tay ra, muốn gạt đi lọn tóc đen mượt khỏi gò má mịn màng của cô, giữa chừng lại thu tay về, sợ hành động nhỏ ấy sẽ làm cô thức giấc. Cô ấy đã mệt mỏi lắm rồi.

“Anh Quân, cứ để chị em bình tĩnh lại đã. Em tin chị ấy sẽ hiểu tình cảm của anh mà”. Dững ở phía sau an ủi.

Quân thở ra một hơi buồn bã. Ba ngày nữa, An bảo vệ. Còn anh, sáng nay mới biết mình sẽ phải đi công tác. Hai tuần sau khi anh về, liệu lúc đó, cô có muốn nói chuyện với anh không?.

21. Chương 21

An thức giấc vào gần trưa hôm sau, mặt vẫn vùi vào lòng chú gấu bông. Tâm trí mơ màng, cô hé mắt nhìn xung quanh với một vẻ lơ mơ ngái ngủ. Cánh cửa phòng đóng chặt. Dững chắc đã lên trường. Gian phòng vắng lặng và buồn tẻ.

Luyện tiếc bỏ chú gấu bông khỏi tay, cô nghiêng người sang phía khác. Cửa sổ nhìn ra ban công để mở. Những nhánh phong lan trên giàn đung đưa nhẹ nhẹ. Trần bà treo ở khung thép đang lấp lóa dưới những vệt nắng sót lại trước khi ánh mặt trời thu tầm ảnh hưởng khỏi ban công.

Mọi thứ vẫn trong trẻo, tự nhiên như thế. Chỉ có lòng người là đang bị bao phủ bởi những tầng xúc cảm rối như tơ vò.

Tưởng như sau giấc ngủ cô có thể thoải mái hơn. Nhưng giờ, khi vừa thức giấc, cô lại bắt đầu suy nghĩ. Cô đơn, giận dữ, mệt mỏi. Và kì lạ, có cả sự rộn rạo khi cô nghĩ đến Quân.

Cô nhớ những cơn giận anh mang đến cho cô. Nhưng gần như ngay lập tức, nó lại được thay bằng sự quan tâm của anh khi cô bị ốm, khi cô bị ngã, và cả sự tận tụy khi anh giúp cô học tiếng anh.

Cô muốn nhớ đến lúc anh được vây bởi một đám thiếu nữ ái mộ. Nhưng thay vào đó, cô lại nhớ anh đã đánh đàn ghi ta và hướng ánh mắt dịu dàng về phía cô.

Cô nhớ đến vẻ lịch sự và ân cần của anh khi nói chuyện với các cô gái. Nhưng sau đó, cô lại nhớ anh trong buổi chiều khi hai người đứng ngoài ban công, khi anh nhìn sâu vào đôi mắt cô và cười rạng rỡ.

Cố gắng thoát khỏi những cảm xúc hỗn độn trong lòng, An uể oải nhồm dầy, chạy vào nhà tắm, vỗ nước lên mặt. Tỉnh táo hơn một chút, cô đi ra bàn khách, thấy trên bàn có mẫu giấy: “Đồ ăn em để trong tủ, chị đói thì lấy ra ăn nhé”.

An mím môi một cách ngây ngốc. Cô đã khiến mọi người phải lo lắng thế sao. Dững mà cũng biết để lại những tin nhắn kiểu này.

Mấy ngày ăn uống qua quýt, giờ cô bắt đầu thấy đói.

Nhìn một lượt tủ lạnh thấy toàn những món không muốn ăn, cô đóng cửa tủ, đứng dậy quay ra bàn học, dự định xem lại slide cho bài thuyết trình.

Một chiếc hộp xinh xinh để trên bàn. Nhãn hiệu khá quen mắt. An không ngần ngại mở hộp. Bên trong là bánh kem hương dâu.

Có một linh cảm, An cảm thìa nếm thử. Miếng bánh tan nhẹ trên đầu lưỡi, mùi vị mềm mại, dè mê này thật giống ở cửa hàng dạo trước An và Quân cùng vào. Địa chỉ ghi trên nắp hộp cũng trùng khít với dự đoán.

Dùng mua cho cô ư?. Hay... chính Quân đã mua?.

Và cô lại nhớ đến sự bất ngờ khi nhìn thấy loại bánh mình yêu thích mà anh đã tự ý chọn cho cô.

Anh còn tặng cô cái gì đó. Một chiếc vòng.

“Anh tặng nó không sợ mình biến thành cá sao?”. Cô đã nói thế thì phải.

“Vì anh muốn thành cá nên mới tặng nó cho em”. Anh ấy đã trả lời như vậy.

Những câu nói, những hành động bất ngờ ủa về. Và An bàng hoàng. Quân có quan tâm đến cô, lớn hơn rất nhiều so với tình anh em, hàng xóm thông thường. Đó là những việc làm cụ thể, không phải là sự thêu vẽ, tô dệt của trí tưởng tượng như khi cô đơn phương thích một người.

Và cô thì luôn cố gắng phủ nhận. “Anh ấy là hàng xóm nhà mình”. “Anh ấy chỉ coi mình như em gái”.

Thực ra, cô cũng có để ý đến anh, thậm chí, có thể cô đã thích anh.

Nếu không như vậy, thì khi nhìn anh ấy tay trong tay với một cô gái xinh đẹp, duyên dáng, lẽ ra cô phải mừng cho anh hơn là có cảm thấy tức tối.

Nếu không như vậy, thì khi bị Yến đánh, cô sẽ tức giận mà quát mắng anh ấy một trận rồi cảm thấy nhẹ nhõm, hơn là coi anh như một phần tử xấu xa, tệ hại, không thèm nhìn mặt.

Cô không nhận ra tình cảm của anh. Lẽ nào Yến nhận ra và nổi cơn điên với cô ư?.

Cái kết đáng sợ nhất và cũng là điều mà cô không mong muốn lại xảy ra. Nhưng anh ấy đã đi vào tim cô từng ngày, từng ngày...

Trong thế giới của cô, thực sự có một thứ đã âm thầm nảy mầm.

.....

Hơn 5h chiều.

“Giờ này anh Quân sắp về”. Kim Anh nhìn đồng hồ, sốt ruột nói.

“Hôm qua đã thấy chị An bình tĩnh hơn”. Dũng cũng vừa đến, gấp gáp nói.

“Vậy bắt đầu thôi”. Đạt nói.

“Tất cả về vị trí”. Cuối cùng, Bích nói.

Đầu tiên là Lan gọi điện cho An.

“Mày đang ở đâu đấy?”.

“Tao đang ở nhà”.

“Có chuyện không hay rồi”.

“Sao?”

“Tao và Vũ vừa nhìn thấy Bích bạn mày đang say khướt trong quán rượu, nó lại đi một mình, nói thế nào cũng không được, mày đến lôi cổ nó về”.

An bật dậy ngay khỏi ghế: “Nói địa chỉ nhanh, tao đến”.

Bích cứng cỏi thế mà phải tìm đến men rượu, phải là chuyện rất buồn. Bình thường sẽ tìm đến An. Lần này, có lẽ sợ An đang buồn nên không dám đến. An gấp gấp thay quần áo rồi rời phòng.

“Ha, con cá khó câu nhất đã xong. Giờ đến lượt chúng ta hành động”.

Bích đã sẵn sàng gọi cho Quân, chỉ cần Đạt ở bên cạnh lè nhè mấy câu nữa là xong. Kim Anh và Dũng cũng đã ổn định vị trí “tác chiến”.

Người đến đầu tiên, như dự định, là Quân.

“Sao lại uống say tới mức này?”. Anh giằng chén rượu khỏi tay Đạt.

“Đưa... đây, tao... muốn...uống”.

Đạt diễn xuất nhập thần đến nỗi giọng nói, ánh mắt của anh không khác gì một tên nát rượu. Chỉ có sắc mặt không giống lắm, có điều, Quân cũng chưa kịp để ý.

Bích cũng chẳng kém cạnh, phối hợp rất là ăn ý. Cô làm bộ mặt ngán ngấm nói với Quân: “Từ lúc em vào đây đã thấy anh ấy uống như thế rồi. Anh xem, đã hết hai chai rồi này”. Nói xong còn cầm chai rượu lên với vẻ sốt ruột.

“Mày...còn đứng đây...làm gì”. Đạt kéo tay Quân. “Ngồi xuống, uốnguống với tao đi”.

Quân chộp lấy tay Đạt: “Không uống nữa, tao đưa mày về”.

Đạt giằng tay ra, vẻ bất cần: “Mặc kệ...tao”.

Rồi đánh mắt, chỉ tay về phía Bích: “Còn...còn cô em, gọi...hộ anh... chai rượu nữa”.

Bích suýt phì cười. Giờ mới nhận ra anh chủ quán quần áo này, không những lập trình giỏi, kinh doanh giỏi mà giả vờ cũng rất giỏi. Cô nàng nào vợ phải anh ta, có ngày bị lừa cũng không biết.

Mà chẳng hiểu An đi hay bỏ, giờ này còn chưa đến. Chậm trễ quá thì kế hoạch hỏng bét. Người như Quân không lừa được lâu.

Năm phút sau, cuối cùng, An cũng xuất hiện. Dũng và Kim Anh ngồi trên tầng hai đã nhìn thấy khi cô cách cửa quán chừng 5m. Một người thì nhắn tin: “Đã đến”, một người thì gọi điện: “Một phút nữa bắt đầu”.

Thời gian được căn chuẩn xác nên khi An hốt hải chạy vào quán, chưa nhìn thấy Bích đâu, một cảnh tượng diễn ra ở ngay chính diện cửa ra vào đã đập vào mắt.

Một cô gái mái tóc nâu đỏ, váy áo thướt tha, mặt mày hớn hở dang tay chạy lại ôm chầm lấy một chàng trai đang trong tư thế hơi gập người, và không ai khác, dù anh đứng nghiêng góc, An vẫn nhận ra là Quân.

Thế nào gọi là sững sờ?. Đó là khi Quân đứng thẳng dậy và cô gái kia kiễng chân hôn vào má anh, rồi rúc đầu vào lòng anh, thê thọt: “Anh Quân, em nhớ anh quá”.

Thế nào gọi là tan vỡ?. Đó là khi Quân nhìn cô gái kia với một vẻ không dám tin, rồi đặt một tay lên vai cô ấy, vui mừng thốt lên: “Nhã Uyên, em đã về rồi”.

Giống như có một cái chùy đột nhiên đánh mạnh vào đầu, An lão đảo, cảm giác quay cuồng như sắp rơi xuống vực sâu. Cô quay người một cách vô thức.

Dường như, có một giọng nữ nào đó gọi: “An, An”. Đường như, cũng có một giọng nam nào đó thoảng thốt: “An, An”. Đường như có tiếng bước chân dồn dập đằng sau. Và cô bỏ chạy. Nước mắt rơi trên mặt bỗng rất. Lòng ngực như muốn vỡ tung vì đau đớn.

Cô lao nhanh lên một chiếc xe bus. Người nào đó cũng lao lên theo.

...

Ngồi trên tầng hai quan sát, nhìn thấy hai người An và Quân vọt khỏi quán, Kim Anh và Dũng liền chạy xuống tầng một.

“Kế hoạch thành công”. Dũng nói.

“Thành công một nửa”. Đạt đã thoát khỏi trạng thái “say xỉn”, đang vuốt lại mái tóc bù xù và chỉnh lại cặp kính đã sắp rơi khỏi sống mũi.

“Giờ phải trông đợi vào hai người họ thôi”. Bích thở hắt ra một hơi, cô cũng bị vở kịch này làm cho căng thẳng thần kinh.

Kim Anh thì chạy lại xoa xoa má cô gái tóc đỏ: “Nhã Uyên về nước thật đúng lúc”.

Cô nàng cười toe toét: “Kim Anh nhớ cho em đi Nha Trang như đã hứa đấy”.

“Xời, em muốn đi vòng quanh đất nước chị cũng cho em đi”. Kim Anh mạnh miệng.

Dũng cũng hí hửng nói: “Hôm nào em rảnh, anh mời em đi ăn đặc sản thủ đô nhé”.

Nhã Uyên hất tóc một cách điệu nghệ, cười duyên: “Anh là em trai của chị dâu à, chúng ta còn gặp nhau nhiều đấy”.

Rồi quay sang nói với mấy người còn lại: “Em phải đi đây, bạn em đang chờ”.

“Giờ chúng ta đi đâu?”. Bích hỏi.

“Anh mời em đi uống cà phê”. Đạt trả lời.

“Thế giờ chúng ta đi đâu?”. Kim Anh hỏi.

“Tôi mời bà đi xem phim”. Dũng trả lời.

Bốn người nhanh chóng rời quán. Chỉ có những vị khách và các nhân viên được chứng kiến từ đầu thì mang một bụng thắc mắc: “Không biết vở kịch kết thúc thế nào?”.

Xe bus. Giờ tan tầm. Chật cứng.

An lao lên xe với khuôn mặt nhợt nhạt nước mắt. Quân lao lên xe với vẻ lo lắng, hốt hoảng. Bất cứ ai nhìn thấy cũng nghĩ là một cặp đôi đang cãi nhau. Vài người trên xe biết ý tránh sang một bên nhường chỗ cho Quân đứng cạnh An. Kẻ ganh tị thì cười khẩy: “Yêu trai đẹp mà sượng à?”. Người từng trải thì gật gù: “Thế mới có hương vị của tình yêu chứ”. Người chưa yêu bao giờ thì thấp thỏm: “Yêu khổ sở thế sao?”.

Xe bus phanh gấp. An bị ngã rúi về đằng trước, tưởng sắp bật ra phía sau thì có một cánh tay giữ lấy cô. Cánh tay rắn chắc kéo An tựa vào người anh, cô vùng vằng đẩy ra.

An không có thời gian giải thích, mà cũng chẳng muốn giải thích tại sao Quân phải chạy theo. Trước mặt cô giờ chỉ tràn ngập hình ảnh Quân và cô gái tóc đỏ kia.

Quân không có thời gian suy nghĩ tại sao An phải bỏ chạy. Trước mặt anh giờ chỉ có một cô gái đang run rẩy kìm nén những tiếng nấc, đang cố gắng giữ cho nước mắt ngừng rơi.

Hai người đứng cách nhau vài cm. Cầm anh ở ngay phía trên đầu cô, và mỗi khi cô ngả người ra sau sẽ chạm vào người anh.

Vẫn là như thế, vẫn là anh luôn đứng rất gần cô, và cô thì như ở đâu đó rất xa.

Vẫn là như thế, vẫn là anh luôn nhìn về phía cô, và cô thì không quay đầu lại.

Xe bus dừng lại.

An vội vã xuống xe. Quân gấp gáp đuổi theo.

Anh nhanh chóng bắt kịp An, cương quyết nắm lấy cánh tay cô, kéo cô quay lại đối diện với anh.

“An, nghe anh nói, Nhã Uyên là em họ anh”.

Anh trừng đôi mắt đỏ ngầu, run lên vì giận dữ: “Em họ, bắn đại bác có tới không?”. Mãnh liệt giăng tay khỏi tay Quân, An xoay người, lại tiếp tục đi như ma đuổi. Quân chạy vọt lên đứng chắn trước mặt An, hai tay anh dang ra. An không kịp chuyển hướng, đâm sầm vào anh. Còn chưa kịp định thần, hai cánh tay đã bị anh giữ chặt.

“Em định coi anh là không khí à, ít ra cũng phải cho anh giải thích chứ”.

An ngẩng phắt đầu lên: “Tôi không cần anh giải thích”.

Không thể đứng giữa đường giữa phố mà đôi co được, chẳng giải quyết được gì lại chỉ làm trò cười cho thiên hạ, Quân nhìn nhanh xung quanh.

“Đi, chúng ta phải nói chuyện rõ ràng”.

Quân nắm chặt một tay An, mạnh mẽ kéo cô đi. Dùng hết sức cũng không thể giật tay lại, Quân lại đi với tốc độ quá nhanh, An chỉ có thể gào lên: “Bỏ ra, bỏ ra”.

Đường phố người qua, kẻ lại. Hình ảnh của hai người kia chỉ như một miếng ghép cho bức tranh muôn màu của cuộc sống mà thôi.

“Chứng minh thư, tiền đều trong ví”. Quân dùng bàn tay còn lại đưa cho cô gái trẻ ví của mình.

An hốt hoảng, nước mắt nhạt nhòa khiến cô không biết Quân dẫn cô vào đâu. Là...nhà nghỉ ư?.

Cô lễ tân nhìn hai người hoài nghi. Cô gái thì giật giật tay, giọng lạc cả đi: “Để tôi về”. Chàng trai mặt sắt lại, càng nắm chặt hơn.

“Tôi và cô ấy có việc hiểu nhầm, tôi phải nói chuyện rõ ràng với cô ấy, sắp xếp cho chúng tôi một phòng”.

“Tôi chẳng có chuyện gì nói với anh cả”. Mặt An đã ngấn nước mắt, cô ra sức dùng cánh tay còn lại đập mạnh vào tay Quân nhưng anh mặc kệ.

Chờ cả ngày mới có một vài vị khách, hơn nữa, những cặp đôi vốn hờn giận nhau là chuyện thường tình, cộng thêm vẻ ngoài đạo mạo và hành động nôn nóng “vứt ví tiền không cần suy nghĩ”, Quân đã chiếm được sự đồng tình của cô nàng lễ tân.

“Anh chị lên phòng 201, chìa khóa đây ạ”. Cô nàng làm ngơ trước sắc mặt tối đen của An, đưa Quân chìa khóa và ví tiền, giữ lại chứng minh thư.

Cơn giận ngùn ngụt bốc lên đầu, các mạch máu đều căng lên khi An bị Quân kéo lên phòng. Dù cô ra sức cầu véo, kêu gào anh vẫn chỉ một thái độ im lặng kiên quyết. Đến phòng, Quân dùng một cánh tay, xiết chặt cả người An vào lòng, dùng tay còn lại mở cửa.

Đóng cửa, khóa lại, Quân buông An ra.

Không một giây chậm trễ, An cầm lấy cánh tay đã hơi trầy xước của Quân, cắn thật mạnh.

Cơn đau buốt đến tận óc, Quân nhắm mắt lại. Cắn đi, cắn đi nếu nó làm em thấy nhẹ nhõm.

“Tôi ghét anh”. An hét lên, rồi lại tiếp tục cắn và tiếp tục khóc.

Cứ cắn, cứ khóc mà Quân thì cứ trơ ra như tượng đá, cảm xúc cũng không đè nén được, cho đến khi toàn thân nhũn ra, An ngồi phịch xuống sàn nhà, nức nở.

Quân đau lòng ngồi xuống, thổn thức: “Anh xin lỗi, anh xin lỗi”.

Nhẹ nhàng, chậm rãi, anh đưa tay ôm lấy vai cô, rồi từ từ ôm cô vào lòng. Cô muốn đẩy anh ra, nhưng hai cánh tay không chịu tuân lệnh, hơi lúc lắc càng làm cô vùi sâu vào lòng anh. Đầu cô tựa vào vai anh, mặt cô chạm vào ngực anh, nước mắt và máu thấm đẫm áo anh.

“Anh xin lỗi”. Quân lặp đi lặp lại, cánh tay bị cắn ôm lấy cô, cánh tay kia vuốt lên mái tóc rối bời của cô, rồi xoa xoa bờ vai đang rung lên từng hồi. Trong lòng anh nặng trĩu như có đá đè. Anh không muốn cô bị đau, nhưng lại liên tục làm cô tổn thương.

Quân cay đắng thầm oán trách ông trời sao khéo sắp đặt. Bỗng dưng An lại xuất hiện ở quán rượu và đột nhiên Nhã Uyên cũng có mặt ở đó. Tại sao không phải một cô em họ khác mà lại là Nhã Uyên, người luôn quần quýt với anh từ nhỏ, tính tình phóng khoáng, lại sống ở nước ngoài nhiều năm. Trong lúc tưởng tượng phong phú nhất cũng khó mà nghĩ ra loại tình huống thế này.

Quá nhiều điều trùng hợp. Quá nhiều cái vô lý.

Với tính cách của Đạt, chẳng có lý do gì mà say bết nhè một mình như thế. Không có anh, cậu ta vẫn còn rất nhiều bạn bè có thể cùng chén tạc chén thù. Bịch cũng không thân thiết đến mức mà ngồi đó lo lắng cho Đạt.

Lẽ nào, đây là một vở kịch được sắp đặt.

Để làm gì?

Làm An nổi ghen ư?

Quân nghe tiếng khóc nức nở của An, lại nhìn cánh tay mình đang rỉ máu, tâm trạng nặng nề bỗng nhiên nhẹ bẫng. Cô ấy, thực sự đã ghen.

Nếu đã như vậy thì...

“Á”, Quân khẽ rên lên. Cánh tay ôm lấy An nói lỏng ra.

An hơi mất điểm tựa, mặt cô và ngực anh đã có một chút khoảng cách.

Máu. An bần thần cả người, tiếng nức nở bị gián đoạn.

Cô luống cuống gạt nước mắt, chớp chớp mắt nhìn lại. Ngực áo sơ mi trắng của anh loang lổ những vết máu đỏ tươi.

Mơ hồ nhớ lại sự việc lúc này, cô xoay xoay người, tìm kiếm cánh tay bị cắn của anh. Máu vẫn không ngừng rỉ ra từ vết cắn. An bắt đầu cảm nhận lưng áo của mình có cảm giác dính dính.

Khi cô thẳng lưng xoay người lại, thì cả người cô vẫn nằm trọn trong lòng anh. Một cánh tay của anh đang đặt bên hông cô. Một cánh tay thì đang bị cô vòng ra trước mặt xem xét. Lưng cô tựa vào ngực anh. Đầu cô chạm vào má anh. Và anh im lặng, sợ bất kì một lời nói, bất kì một hành động nhỏ nào cũng làm cô nhận ra và phá tan sự thân mật giữa hai người.

“Đau sao bây giờ mới kêu?”. An nói giữa những tiếng nấc nghẹn ngào.

“Lúc đó còn thời gian mà kêu sao”. Quân trả lời giữa tiếng cười đang kìm nén trong cổ họng. Cô nàng này, giờ lại đang lo lắng cho anh.

Mặc dù không muốn, anh vẫn phải ghé tai cô nói: “Em đi rửa mặt đi, em cũng dính đầy máu kìa”.

An như sự tỉnh. Cô đưa tay quệt miệng, máu đỏ hiện ra giữa lòng bàn tay. Và cô nhận ra tư thế lúc này của hai người. Hơi thở của anh râm ran bên tai. Chỉ cần cô quay lại, sẽ chạm vào mặt anh.

Bối rối. An đứng bật dậy, chạy vào nhà vệ sinh. Một khuôn mặt nhợt nhạt với mái tóc bù xù, đôi mắt đỏ ngầu, miệng và răng dính đầy máu hiện ra trong gương. Cô vội vã nước lên mặt. Cũng có lúc cô thê thảm thế này sao?.

Quân nhìn vết cắn sâu hoắm ở cánh tay, không khỏi cười khổ một tiếng: “Mai sẽ có rất nhiều chuyện được tô vẽ đây”. Anh tìm một chiếc khăn cầm máu rồi đi ra ngoài. “Phục vụ, cho xin ít bông băng”.

Anh chàng phục vụ nhìn áo sơ mi của Quân bê bết máu liền sợ xanh mặt.

“Không phải có áo mạng đấy chứ”.

“Đừng nói đùa”. Quân giơ một cánh tay lên. “Nàng tức giận tí thôi”.

Tên kia hiểu ý, tùm tùm cười rồi nhanh nhẹn đi lấy đồ cho khách.

Quân quay lại phòng, thấy An đang đứng dựa lưng vào tường: “An, em...” Quân định nói “Em xong rồi à” nhưng ánh mắt của cô khiến anh như hóa đá một chỗ. Cô ấy không có động tĩnh gì khác, chỉ nhìn và nhìn anh, cái nhìn xoáy vào tận tâm can. Cô ấy đang phân vân điều gì?.

An nhắm mắt lại. Và khi cô mở mắt ra, cô đi đến cạnh Quân.

“Đưa bông băng đây”. Cô nói cụt lủn, tránh nhìn vào mắt anh.

Quân đưa cho cô. An chẳng nói chẳng rằng kéo anh ra bàn.

Khi cả hai yên vị trên ghế sofa, trong sự im lặng, cô cầm lấy cánh tay bị cắn của anh và bắt đầu lau miệng vết thương. Vết răng cắn sâu hoắm hằn lên trong đôi mắt của cô sự đau đớn và hối hận. Và trái tim cô thì đập dềnh giữa một cơn sóng cảm xúc.

“Kể cả khi Minh khiến mình thất vọng đến đâu đấy, mình cũng có thể làm bộ mặt như chưa hề có chuyện gì, còn Quân chưa bao giờ nói thích mình, có gì lại giận anh ấy, cắn anh ấy, rồi khóc bù lu bù loa lên. Giờ nhìn thấy anh ấy thế này, lại thấy đau đến không thở được”.

Anh ấy đã chạy theo cô, chịu đựng cơn đau khi cô cắn và yên lặng ngồi cạnh an ủi khi cô khóc.

Lẽ nào đến giờ phút này, cô lại ngu ngốc đến mức không nhận ra tình cảm của bản thân và của anh sao?.

22. Chương 22 - End

Cô không dám ngẩng đầu nhìn anh, bởi cô sợ anh sẽ đọc được những suy nghĩ của cô lúc này. Thay vào đó, bàn tay cô nhẹ nhàng băng bó vết thương, đôi mắt cô chăm chú với một vẻ lo lắng. Và anh hạnh phúc trước sự quan tâm ấy. Thậm chí, có cả sự thỏa mãn khi anh dựa lưng vào ghế sofa ngắm nhìn cô, để mình chìm đắm trong những đường nét thanh tú của khuôn mặt hiền hòa, và suối tóc đen mượt đổ trên vai cô. Mặt cô nóng râm ran, do cô biết anh đang nhìn mình.

Khi cô đặt cánh tay anh xuống, anh liền giơ ngón trỏ lên, vạch một đường vào gò má đáng yêu của cô: “Hết giận rồi chứ?”.

Má An đỏ lên vì cử chỉ thân mật này, cô nhích đầu ra, mắt mở lớn: “Dễ thế sao”.

Quân nhân cơ hội cầm lấy tay An, đặt lên ngực: “Anh tình nguyện làm bao cát để em trút giận”.

“Đánh anh tôi cũng đau tay lắm”. An rút tay lại, bởi sự động chạm này làm trái tim cô loạn nhịp.

“Vậy em có thể mắng chửi anh tùy ý”.

“Tôi đâu có phải người đánh đá, chua ngoa”.

Tất cả đều nằm trong dự đoán của Quân mà.

“Vậy, tha lỗi cho anh nhé”.

“Vì lý do gì mà tôi phải tha lỗi cho anh?”.

Thực ra, thì chẳng có lý do gì cả. Tại sao phải giận Quân và tại sao phải tha lỗi. Người có lỗi với cô là Yến. Và cô gái tóc đỏ kia chỉ là...

“Anh chỉ cần quản lý tốt mấy cô nàng của anh, đừng cho họ ra ngoài lộng hành là được”. An cúi kính quay lưng lại với anh.

Quân nhích lại gần cô với một nụ cười nơi khóe môi, gắng tỏ ra nghiêm túc: “Nhã Uyên chỉ là em họ của anh”.

“Liên quan gì tới tôi”. Trong giọng nói của An có sự ập úng.

“Có chứ...”. Cổ họng Quân đã bắt đầu phát ra tiếng cười, anh ghé tai cô thì thầm: “Vì em... đang ghen”.

An run bắn người lên. Vì lời nói của anh. Vì hơi thở của anh. Đáng tiếc là vì cả hai.

Một hồi báo động giống lên trong đầu. Và tim cô thì đập thình thịch không thể kiểm soát. Cô đứng dậy với sự hốt hoảng: “Em... tôi... buồn ngủ”, rồi chạy ra giường, quần chặt chần vào người.

Quân không ngờ cô lại phản ứng như thế, nhất thời ngồi như phỗng trên ghế. Cô gái này, luôn có những hành động không lường tới được. Nhìn “xác ướp” trên giường, suýt chút nữa bật cười thành tiếng. Lại nhìn xuống cánh tay bị thương đã được băng bó cẩn thận, sự ngọt ngào, ấm áp lan tỏa trong anh.

Cả người An nóng bừng lên vì cuộn trong chăn kín mít. Và chủ yếu vì sự gấp gáp của trái tim đang thổn thức.

Bình tĩnh lại, nhắm mắt lại. An nói mà không thể nào làm được. Phản rồi, phản rồi. Bọn bè phản mình, em trai phản mình giờ lại đến chính mình cũng phản mình.

Thời gian trôi qua thật chậm.

Cuối cùng, An chìm vào giấc ngủ nửa tỉnh nửa mê.

Cô nhìn thấy anh đang nấu ăn trong bếp, và anh nói: “Em nhặt rau đi, anh sẽ xào thịt”. Rồi anh biến mất và xuất hiện trong bộ đồ thể thao màu trắng, tươi cười nhìn cô. Rồi cô lại thấy, anh và cô cùng nắm tay đi dạo trong một khu vườn tràn ngập sắc hoa. Anh ngắt một bông hồng vàng, đặt vào tay cô, dịu dàng nói: “Những bông hoa là thế giới của em. Sẽ có ngày, anh cũng là một phần trong thế giới ấy”. Và mặt anh tiến đến gần, càng lúc càng gần. Cô giật mình tỉnh giấc.

Chầm chậm rúc đầu ra khỏi chăn, cả căn phòng được bao phủ trong ánh đèn vàng mờ ảo làm An có cảm giác mơ màng. Quân vẫn đang ngồi trên ghế sofa, lưng dựa vào thành ghế, hai tay khoanh trước ngực, mắt nhắm nghiền. Hình như, anh đang ngủ.

Ý nghĩ muốn nhìn anh rõ hơn thôi thúc, An rón rén bước dậy khỏi giường. Cô định ngồi xuống chiếc ghế đối diện rồi không kìm lòng mà tiến lại gần anh. Anh ấy đang ngủ say. Đôi mắt vốn rất đẹp khép lại để lộ ra hàng mi dày và rậm, khóe môi hơi cong lên tạo nên vẻ ung dung, cương nghị cho khuôn mặt. Trông anh như một bức tượng được tạc bằng cẩm thạch, thư thái, điềm tĩnh và gợi cảm, khiến ai nhìn vào cũng thấy say mê.

Bức tượng đẹp thế này có phải dành cho cô?.

Rời xa anh ấy và có thể sẽ không bao giờ nhìn thấy nụ cười, khuôn mặt ấm áp này nữa. Ở bên cạnh anh ấy và rơi vào cuộc chiến giành co với mấy cô nàng đồng đẳng kia?.

Tự dưng, An thấy Quân thật khổ sở. Anh cũng đâu có sung sướng gì. Đẹp trai hay xấu trai, chỉ là cái vỏ hào nhoáng bên ngoài. Có lẽ, anh cũng như cô, chỉ mong muốn có một người bên cạnh mình, chia sẻ với mình. Và người đó, là cô ư? Cô nên vui hay nên buồn đây.

Cánh tay An không tự chủ mà giơ lên. Chỉ còn cách mặt anh vài cm, thì đột nhiên một đôi bàn tay mạnh mẽ kéo cô xuống. Cô chỉ kịp kêu “á” một tiếng. Cho đến khi định thần lại, cả người cô đã nằm gọn trong vòng tay anh. Và cô, đang ngồi trên đùi anh.

“Em định ám sát anh à?”. Anh gầm gừ không che giấu sự thích thú trong giọng nói. Lần này thì em chạy đi đâu.

An giãy giụa. Giọng anh êm ái bên tai nhưng đầy tính đe dọa: “Em còn nhúc nhích, anh ôm chặt hơn đây”.

Mặt An đỏ bừng, trái tim điên cuồng nhảy múa trong lồng ngực, đôi tay bị anh khóa chặt, má cô áp vào ngực anh và cảm anh thì tựa trên đầu cô.

“Anh Quân, em...”. Cô thốt lên khe khẽ.

Anh buông một cánh tay ra khỏi người cô, hết sức nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, để cô nhìn anh, và để anh nhìn cô: “Em muốn nói gì với anh”.

Giọng nói dịu dàng khiến trái tim cô tan chảy. Và đôi mắt anh hút hết sạch mọi suy nghĩ của cô.

Cô ngơ ngẩn nhìn anh, đầu ong ong cảnh báo khi khuôn mặt giống như một vị thần ấy đang càng lúc càng tiến lại gần, cho đến khi đôi môi nóng ấm của anh chạm trên môi cô thì nó bùng phát thành một tiếng nổ lớn. Toàn thân cô run rẩy vì chấn động. Đầu óc trở nên u mê, trống rỗng.

Động tác của anh chậm rãi, đôi bàn tay vuốt ve dịu dàng, đánh thức những rung động sâu kín nhất trong cô. Nụ hôn nồng nàn, say đắm. Cảm giác tuyệt vời không muốn dứt.

Vào lúc An gần như sắp ngất thở thì Quân mới luyến tiếc rời cô ra. Cả hai gập người thở dốc.

Trong khoang miệng của cô ngập tràn hương vị của anh, và trên môi anh vẫn vương vấn sự ngọt ngào của cô.

“Đã đi xa tới mức này rồi sao”. An nghĩ.

“Cô ấy giống như một viên kẹo sữa vậy”. Quân nghĩ.

Một tay của cô đang đặt trên ngực anh. Quân nắm lấy, áp chặt nó trên áo để cô có thể cảm nhận nhịp đập từ trái tim anh.

Anh cúi xuống, cho đến khi có thể nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của cô, cất lên ba tiếng mà anh đã phải kìm nén rất lâu: “Anh yêu em”.

Miệng An há ra. Ngay cả chớp mắt cũng quên mất thế nào. Một buổi tối có quá nhiều kích động. Tâm hồn cô thực sự đã bay lên chín tầng mây, tràn ngập trong cảm giác lâng lâng hạnh phúc.

Vào lúc An giữa cơn u mê sắp sửa mở miệng: “Em cũng yêu anh” thì một ý nghĩ đã kịp thời ngăn cô lại. Cô nhắm mắt, muốn giữ ỉnh tỉnh táo trước khuôn mặt đầy cảm dỗ của anh. Nhưng khi nhắm mắt, cô lại càng cảm nhận rõ vòng tay của anh đang xiết chặt lấy mình, và dường như cô đã chờ đợi một cái ôm như vậy từ rất lâu, rất lâu rồi. Mở mắt, Quân vẫn đang nhìn cô, chờ đợi.

Người con trai này có thể phá vỡ thành lũy cuối cùng ngăn cách cô với thế giới bên ngoài, khiến cô phải xù lông xù cánh để bảo vệ mình, và cũng chính người đó lại khiến cô thấy mình được che chở. Bên cạnh anh, cô có thể là chính mình.

Giá như anh và cô có thể gặp nhau sớm hơn hoặc muộn hơn, chứ không phải bây giờ. Ba năm, hàng nghìn cây số cách trở, thật quá khó ột cuộc tình mới nhen nhúm lên giữa hai người. Giữa cuộc sống đầy cảm dỗ, có gì để đảm bảo rằng anh sẽ không thay đổi. Giữa nơi xứ lạ, ai dám phủ nhận sẽ có lúc nào đó cô cũng cần một bờ vai để tựa vào. Sự ràng buộc biết đâu chỉ khiến cho hai người là gánh nặng của nhau.

Cô nuốt nước bọt, khó khăn nói: “Hãy cho em thời gian”.

Anh dường như đã đoán trước được câu trả lời của cô, không thất vọng quá nhiều: “Anh sẽ chờ em”.

Có một chút hụt hẫng, An ngẩng đầu lên, khê khàng: “Anh không hỏi lý do tại sao?”.

Anh mỉm cười, ôm ghì cô vào lòng thêm nữa: “Anh hiểu em đang cân nhắc điều gì. Anh luôn tôn trọng quyết định của em”.

Bởi anh biết, trong thế giới của cô, còn có một thứ khác cũng quan trọng không kém tình yêu nam nữ.

“Em nghĩ là em nên nói rõ với anh”. Sự thật cô không muốn giấu anh bất kỳ điều gì.

Và An bắt đầu kể cho Quân quãng thời gian ở Nhật. Cô thực tập dưới sự quản lý của giáo sư Honoka. Lúc mới sang được một tháng, một lần, giáo sư được sinh viên tặng một bó hoa. An thấy bà tự tay cắm hoa thì tò mò lại giúp. Bà ấy là người rất rất yêu hoa. Một lần nói chuyện, tâm đầu ý hợp. Sau đó, thi thoảng bà lại dẫn cô đến một vài câu lạc bộ về hoa và cây cảnh mà bà tham gia. Ở Nhật, hoa và cây cảnh đã phát triển như một loại hình nghệ thuật, và cô thực sự bị ấn tượng, đặc biệt là nghệ thuật cắm hoa Ikebana và nghệ thuật cây cảnh Bonsai.

Giáo sư Honoka cũng làm nhiều đề tài trên đối tượng về thực vật. Gần đây, bà đã tạo ra được một loại hồng có màu sắc hiếm. Khi An về nước, giáo sư khuyên cô nên học tiếp lên cao và bà có thể tạo điều kiện cho cô học tại Nhật.

“Trở thành một chuyên gia về hoa, sáng tạo và am hiểu về chúng, đó là ước mơ của em. Và Nhật Bản chính là nơi em có thể thực hiện nó, phải không?”.

An rất vui vì anh luôn hiểu cô. “Hãy cho em một tháng”. An ra hạn, “à không, một tuần”.

Quân phì cười, dịu dàng nhìn cô: “Em biết không, chính những bông hoa đã đưa em đến với anh. Vì vậy, anh sẽ chờ, cho đến khi nào em tìm ra cách cân bằng giữa anh và những bông hoa ấy”.

An mỉm cười ngọt ngào, cúi đầu, khê rụi rụi vào lòng anh.

Quân nắm lấy tay cô, mân mê, và nói bằng giọng buồn bã: “Anh phải đi công tác hai tuần, không đến xem em bảo vệ được rồi”.

An hơi nhồm đậy, sự tiếc nuối và hụt hẫng hiện rõ trên mặt cô làm anh thấy vui. Quân mỉm cười, gạt nhẹ mớ tóc bướng bỉnh đang che đi những đường nét xinh đẹp trên khuôn mặt của cô. Và anh lại cúi xuống, tham lam chiếm trọn đôi môi người anh yêu.

Đó là người con gái mà anh đã tìm kiếm bấy lâu. Khi cô vui, khiến anh cũng không thể không cười. Còn khi cô ở trong thế giới của mình lại là lúc cô có sức hút nhất, khiến anh không thể rời mắt. Tâm hồn cô

trong sáng, hiền dịu và rạng ngời như ánh trăng mùa thu. Dù có sớm hơn hay muộn hơn, thì cô vẫn là sự lựa chọn duy nhất của con tim anh.

.....

Phòng 302.

Kim Anh đang chủ trì một cuộc chat nhóm.

Bích hỏi: “Chưa về à?”.

Đạt đánh một biểu tượng cười gian tà: “Làm sao mà về nhanh thế được”.

Lan liền nhảy vào: “Liệu sau khi tốt nghiệp ba tháng chúng ta có phải đi ăn cưới không?”.

Vũ cười âm hiểm: “Rất có thể”.

Chi đồng tình: “Kim Anh sắp lên chức cô rồi”.

Dũng làm bộ mặt khóc lóc: “Em chưa muốn phải bế cháu”.

Kim Anh ở bên ngoài cười hắc hắc, vẫn làm ra vẻ: “Không được bôi nhọ lên tình cảm trong sáng của anh chị tôi”.

Có điều, cụm từ “anh chị tôi” cũng đầy hàm nghĩa sâu xa.

.....

Ngày bảo vệ tốt nghiệp cuối cùng cũng đến. Bích, Thủy, Kim Anh và Dũng đều có mặt để cổ vũ cho An. Tiếc là, còn thiếu một người đang ở xa.

“Chúng ta đã thành kĩ sư”. Cả lớp hùa reo khi người cuối cùng hoàn thành bài thuyết trình. An vui vẻ kéo bọn Bích đi chụp ảnh cùng.

Nắng tháng sáu rực rỡ, huy hoàng. Những tia nắng nhảy nhót trên các cành cây, rồi xà xuống mặt đất, tạo nên những mảng gấm hoa trên mặt đường nhựa.

Nắng đùa nghịch trên mái tóc, nắng dạo trên bờ vai và lấp lánh cười trước niềm vui trong trẻo của các cô cậu sinh viên.

Bất kì một sự chia ly nào cũng có nước mắt, bất kì một sự thay đổi nào cũng có niềm vui, nỗi buồn. Có những hiểu lầm, những tiếc nuối đã qua, có những trăn trở của hiện tại cùng với những háo hức về một tương lai phía trước.

Thời sinh viên trôi qua như một cơn gió thoảng và mỗi khi nhớ đến sẽ ứa về trong mỗi người bao cảm xúc. Đó có thể là những lần cùng bạn bè trốn học, đó là phút giây căng thẳng trong những giờ thi, đó là sự rung động đầu đời trước một người bạn khác giới, đó là nụ cười tràn đầy nhiệt huyết bên ánh lửa bập bùng khi tham gia tình nguyện, đó là sự xúc động trước sự quan tâm dù chỉ nhỏ nhất của thầy cô, và đó có thể là những phút chênghênh vênh khi nhìn về con đường đi phía trước. Thời khắc tươi đẹp nhất, cũng là thứ hành trang đẹp đẽ nhất ối sinh viên trước ngưỡng cửa cuộc đời.

Chi đã nộp hồ sơ học thạc sĩ, với mong ước trở thành một chuyên gia về di truyền học. Lan và Vũ đang chờ để đi Pháp. Lan nói, trong mọi quyết định quan trọng của cô luôn có một người khác dẫn dắt. Trước thi đại học thì có một người bạn rủ nộp hồ sơ vào Bách Khoa, khi chọn ngành học thì lại một đứa bạn lôi kéo vào khoa công nghệ thông tin, giờ tốt nghiệp thì lại cùng Vũ đi Pháp. An cười và nói: “Mày là người thông minh, chỉ có những gì phù hợp mày mới theo đuổi. Chẳng qua là phải có người giúp mày nhận ra mà thôi”.

Linh đã nộp hồ sơ xin việc từ cuối tháng năm và được nhận vào làm ột công ty sửa trước cả khi tốt nghiệp. Phong cũng đang xin vào làm ở một viện cây trồng. Thuấn sẽ bắt đầu với việc giúp anh làm quản lý một quán ăn mới mở.

Thủy thông báo tháng chín lấy chồng. An và Bích đỏ mặt vì ghen tị với Thủy, vừa có công việc ổn định, lại sắp có một gia đình để chăm lo. Cô nàng chỉ mỉm cười nói: “Có những thứ tao cũng phải ghen tị với chúng

mày. Chúng mày được làm những cái mình thích, được theo đuổi giấc mơ của mình. Tao chỉ sớm ổn định hơn mà thôi”.

Bích dạo gần đây thường xuyên gặp Đạt, hai người dự định mở chung shop quần áo vào tháng sau. Bích nói: “Tao từ nhỏ đã luôn có người sắp đặt mọi thứ. Nhưng giờ, tao đã tìm được con đường của mình. Tao sẽ kiên trì theo đuổi nó tới cùng”.

Kim Anh thì nói với An: “Mọi thứ đến với em đều ngẫu nhiên, vô tình và em chưa bao giờ suy nghĩ nghiêm túc xem mình sẽ trở thành người như thế nào. Chính chị đã giúp em nhận ra điều đó”. Kim Anh và Dũng dạo gần đây cứ bám lấy nhau như sam. Sau khi hao tổn công sức gán ghép An và Quân, không ngờ tình cảm lại nảy sinh “từ trong chiến đấu”. Hai đứa cũng rất hợp nhau trong công việc và dự định sẽ phát triển về mảng quảng cáo online khi tốt nghiệp.

Mỗi người bạn của An đều đã có những dự định và bắt đầu tìm thấy con đường cho riêng mình.

Minh đã giới thiệu Tú Anh với An. Cô bé có một nụ cười bừng sáng, một tính cách vui vẻ, dễ gần, và An nghĩ rằng đó là một nửa hoàn hảo của Minh. Tú Anh thủ thỉ với cô: “Khi anh ấy đơn phương thích chị, chính là lúc em bị anh ấy thu hút”.

Tình yêu cũng có cái vòng luẩn quẩn của nó. Khi một người đơn phương thích một người, thì thực ra cũng có một người đang đơn phương thích người ấy. Khi một người cứ mãi dõi theo một người, thì thực ra đã có một người luôn sẵn sàng ở bên cạnh.

Yến đã đến xin lỗi An. An cũng không còn giận Yến nữa bởi cũng nhờ cái tính nóng như lửa của cô ấy mà An nhận ra tình cảm của mình với Quân.

Anh đã đi hai tuần. Và An nhận ra, mỗi ngày trôi qua, cô càng nhớ anh nhiều hơn. “Anh là ý nghĩ cuối cùng trước khi em ngủ và là ý nghĩ đầu tiên khi em thức dậy”, giống như một câu tiếng anh mà cô từng học.

Cô có thể nhớ chính xác dáng vẻ của anh khi nấu ăn. Cô có thể dễ dàng hình dung, nụ cười và ánh mắt mỗi khi anh chăm chọc cô. Cô thấy xốn xang khi nhớ đến sự quan tâm dịu dàng anh dành cho cô. Và trái tim cô lại loạn nhịp mỗi khi cô nhớ đến cái ôm thật chặt và nụ hôn nồng nàn của anh.

Từng ngày, từng ngày. Trong thế giới của cô, anh đã trở thành một phần không thể thiếu.

Gần 5h chiều, An vội vã lên xe bus về nhà. Một tay xách túi đồ ăn, một tay ôm bó hoa hồng vàng.

Trên xe có ba cô bé sinh viên ngồi ở hàng ghế cuối đang hứng thú thảo luận. Nhìn ba cô bé đó, tự dưng An thấy nhớ Bích và Thủy. Cô bé ngồi bên phải có nét bạo dạn giống Bích, cô bé ngồi bên trái có sự nhu mì giống Thủy, còn cô bé ngồi giữa lại có vẻ giống An.

Cô bé giống Thủy nói: “Với người phụ nữ, có một vị trí trong trái tim người đàn ông của mình, đó là hạnh phúc”.

Cô bé giống Bích nói: “Còn thiếu, phải có một vị trí trong xã hội nữa”.

Cô bé giống An nói: “Với người phụ nữ, có một sự nghiệp để theo đuổi, có một người đàn ông yêu thương, đó mới là hạnh phúc trọn vẹn”.

An mỉm cười. Quân nói, hôm nay anh sẽ về.

Cô đã viết thư cho giáo sư Honoka. Giáo sư trả lời, khoảng tháng chín cô sẽ nhập học.

Giữa hoài bão và tình yêu, bất kì ai cũng mong muốn trung hòa được hai điều đó. Và cô, tham lam chọn cả hai. Hoài bão và tình yêu, cô đã may mắn tìm ra và cô sẽ kiên trì nắm lấy.

Nắng chiều chiếu xiên qua ô cửa xe. Hoa hồng vàng ánh lên sắc màu kiêu sa, rực rỡ.

Có người nói,

Hoa hồng vàng, tượng trưng cho sự chia rẽ và day dứt khôn nguôi.

Nhưng Hà An nói,

Hoa hồng vàng, tượng trưng cho sự khởi đầu mới.

.....The ^^ end.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoai-bao-va-tinh-yeu>